Cuprins
Copertă
Pagina de titlu Kenji
Warner
Kenji
Juliette
Kenji
Warner
Kenji
Juliette
Kenji
Warner Kenji Juliette Kenji
Warner Kenji Ella Kenji Warner Ella Warner Ella Warner Ella Warner Ella Warner Ella Warner Ella Warner Ella Warner Ella Despre autor Cărți de Tahereh Mafi Înapoi Anunț Drepturi de autor Despre editor
Kenji Ea țipă. Ea doar țipă cuvinte, cred. Sunt doar cuvinte. Dar ea țipă, țipă din răsputeri, cu o agonie care pare aproape o exagerare și provoacă o devastare pe care nu am știut niciodată că este posibilă. E ca și cum ea tocmai a explodat. Nu pare real. Adică, știam că Juliette este puternică – și știam că nu descoperiserăm profunzimea puterilor ei – dar nu mi-am imaginat niciodată că va fi capabilă de asta. Din aceasta: tavanul se desface. Curenții seismici tunează pe pereți, peste podele, clănțănindu-mi din dinți. Pământul bubuie sub picioarele mele. Oamenii sunt înghețați pe loc chiar și în timp ce tremură, camera vibrând în jurul lor. Candelabrele se leagănă prea repede, iar luminile pâlpâie amenințător. Și apoi, cu o ultimă vibrație, trei dintre candelabrele masive se rup de pe tavan și se sparg când lovesc podeaua. Cristalul zboară peste tot. Camera își pierde jumătate din lumină, scălând spațiul cavernos într-o strălucire ciudată și deodată este greu să vezi ce se întâmplă. Mă uit la Juliette și o văd fixând, cu fălcile slăbite, înghețată la vederea devastării și îmi dau seama că trebuie să fi încetat să țipe acum un minut. Ea nu poate opri asta. Ea a pus deja energia în lume și acum... Trebuie să meargă undeva. Fiorul se unduiește cu o fervoare reînnoită peste scândurile podelei, rupând pereți, scaune și oameni. De fapt, nu cred până nu văd sângele. Pare fals, pentru o secundă, toate trupurile moale pe scaune cu pieptul deschis fluture. Pare pus în scenă — ca o glumă proastă, ca o producție de teatru proastă. Dar când văd sângele, gros și greu, curgând prin haine și tapițerie, picurând pe mâini înghețate, știu că nu ne vom mai recupera niciodată din asta. Juliette tocmai a ucis șase sute de oameni deodată.

Nu există nicio recuperare din asta.

Îmi fac drum printre trupurile liniștite, uluite, care încă mai respiră ale prietenilor mei. Aud scâncetele blânde și insistente ale lui Winston și răspunsul ferm și liniștitor al lui Brendan că rana nu este atât de gravă pe cât pare, că va fi bine, că a trecut prin mai multe lucruri și a supraviețuit...

Și îmi știu prioritatea chiar acum. trebuie să fie Juliette.

Când ajung la ea, o trag în brațe, iar corpul ei rece și care nu răspunde îmi amintește de momentul în care am găsit-o stând deasupra lui Anderson, cu un pistol îndreptat spre pieptul lui. Era atât de îngrozită – atât de surprinsă – de ceea ce făcuse, încât cu greu putea să vorbească. Arăta de parcă ar fi dispărut în ea însăși undeva – de parcă și-ar fi găsit o cameră mică în creier și s-ar fi închis înăuntru. A durat un minut pentru a o convinge să iasă din nou.

Ea nici măcar nu omorâse pe nimeni atunci.

Încerc să-i încălzesc un pic de simț, implorând-o acum să se întoarcă în sine,

să se grăbească înapoi la mintea ei, la momentul prezent.
„Știu că totul este o nebunie acum, dar vreau să scapi din asta, J. Trezește-te. Iesi din cap. Trebuie să plecăm de aici."
Ea nu clipește.
— Prințesă, te rog, spun eu scuturând-o puțin. „Trebuie să plecăm... acum..."
Și când ea încă nu se mișcă, îmi dau seama că nu am de ales decât să o mut eu. Încep să o trag înapoi. Corpul ei moale este mai greu decât mă aștept și scoate un sunet mic, șuierător, care este aproape ca un suspine.
Frica îmi scânteie în nervi. Îi fac semn din cap către Castle și ceilalți să plece, să meargă mai departe
fără mine, dar când mă uit în jur, căutându-l pe Warner, îmi dau seama că nu-l găsesc nicăieri.
Ce se întâmplă în continuare îmi trage vântul din plămâni.
Camera se înclină. Vederea mea se înnegrește, se limpezește și apoi se întunecă doar la margini într-un moment amețitor care durează abia o secundă. Mă simt decentrat. mă poticnesc.
Și apoi, dintr-o dată,
Juliette a plecat.
Nu la figurat. Ea a plecat literalmente. A dispărut. Într-o secundă e în brațele mele, iar în următoarea, mă apuc de aer. Clipesc și mă întorc, convins că îmi pierd mințile, dar când scanez camera văd că membrii publicului încep să se miște. Cămășile lor sunt rupte și fețele lor sunt zgâriate, dar
nimeni nu pare să fie mort. În schimb, încep să stea în picioare, confuzi și, de îndată ce încep să se târască, cineva mă împinge, tare. Mă uit în sus și îl văd pe Ian înjurându-mă, spunându-mi să mă mișc cât mai avem o șansă și încerc să mă întorc, încerc să-i spun că am pierdut-o pe Juliette — că nu l-am văzut pe Warner — și el nu Nu mă auzi, doar mă forțează înainte, în afara scenei, iar când murmurul mulțimii se transformă într-un vuiet, știu că nu am de ales.
Trebuie să plec.
Warner
„O să-l omor", spune ea, cu mâinile ei mici formând pumni. „O să-l omor..."
„Ella, nu fi proastă", spun eu și plec.
„Într-o zi", spune ea, alergând după mine, cu ochii strălucitori de lacrimi. „Dacă nu încetează să te rănească, jur că o voi face. Vei vedea."
Râd.
"Nu este amuzant!" ea plânge.
Mă întorc spre ea. „Nimeni nu-mi poate ucide tatăl. El nu este ucis."
„Nimeni nu poate fi ucis", spune ea.
o ignor.
„De ce mama ta nu face nimic?" spune ea și mă apucă de braț.
Când mă întâlnesc cu ochii ei, arată diferit. Speriat.
„De ce nu-l oprește nimeni?"
Rănile de pe spate nu mai sunt proaspete, dar, cumva, încă mă doare. Ella este singura persoană care știe despre aceste cicatrici, știe ce a început să-mi facă tatăl meu de ziua mea acum doi ani. Anul trecut, când toate familiile au venit să ne viziteze în California, Ella a intrat în camera mea, dorind să afle unde plecaseră Emmaline și Nazeera și
mă surprinse privindu-mă în oglindă.
Am implorat-o să nu spună nimic, să nu spună nimănui ce a văzut, și

a început să plângă și a spus că trebuie să spunem cuiva, că o să-i spună mamei și i-am spus: „Dacă îi spui mamei tale, doar intri in mai multe necazuri. Te rog nu spune nimic, bine? Nu o va mai face.”
Dar a făcut-o din nou.
Și de data asta era mai supărat. Mi-a spus că acum am șapte ani și că sunt prea bătrân să plâng.
„Trebuie să facem ceva”, spune ea, iar vocea ei tremură puțin.
O altă lacrimă îi fură pe o parte a feței și, repede, o șterge
. „Trebuie să spunem cuiva.”
„Oprește-te”, spun eu. „Nu vreau să mai vorbesc despre asta.”
„Dar...”
„Ella. Vă rog."
„Nu, avem t...”
„Ella”, spun eu, întrerupând-o. „Cred că e ceva în neregulă cu mama mea.”
Fața ei cade. Furia ei se estompează. "Ce?"
Eram îngrozit, de săptămâni, să spun cuvintele cu voce tare, să-mi fac temerile reale. Chiar și acum, simt că inima îmi prinde.
"Ce vrei să spui?" ea spune. „Ce e în neregulă cu ea?”
"Ea e . . . bolnav."
Ella clipește la mine. Confuz. „Dacă este bolnavă, o putem repara. Mama și tata o pot repara. Sunt atât de deștepți; pot repara orice. Sunt sigur că îți pot repara și mama.”
Îmi scutur din cap, acum inima îmi bate cu putere, bătându-mi în urechi. — Nu, Ella, nu înțelegi... cred că...
— Ce? Ea mă ia de mână. Strânge. "Ce este?"
„Cred că tatăl meu o ucide”.
Kenji
Fugim cu toții.
Baza nu este departe de aici, iar cea mai bună opțiune este să mergem pe jos. Dar în clipa în care ajungem în aer liber, grupul dintre noi – eu, Castle, Winston, Brendan rănit, Ian și Alia – devin invizibili. Cineva strigă un mulțumesc fără suflare în direcția mea, dar nu eu sunt cel care face asta.
Pumnii mi se strâng.
Nazeera.
Aceste ultime două zile cu ea mi-au făcut capul să se învârtă. N
-ar fi trebuit niciodată să am încredere în ea. Mai întâi mă urăște, apoi mă urăște și mai mult și apoi, dintr-o dată, decide că nu sunt un nenorocit și vrea să-mi fiu prieten? Nu pot să cred că m-am îndrăgostit de asta. Nu pot să cred că sunt așa de idiot.
S-a jucat cu mine tot timpul asta. Fata asta pur și simplu apare de nicăieri, imită magic capacitatea mea supranaturală exactă, iar apoi, exact când se preface că este cea mai bună prietenă cu Juliette, suntem prinși în ambuscadă la simpozion și Juliette ucide șase sute de oameni?
În nici un caz. Eu numesc prostii.
În niciun caz, toate acestea au fost o mare coincidență.
Juliette a participat la acel simpozion pentru că Nazeera a încurajat-o să meargă. Nazeera a convins-o pe Juliette că era ceea ce trebuie făcut. Și apoi cu cinci secunde înainte ca Brendan să fie împușcat, Nazeera îmi spune să fug? Îmi spune că avem aceleași puteri?
Rahat.
Nu-mi vine să cred că m-am lăsat distras de o față drăguță. Ar fi trebuit să am încredere în Warner când mi-a spus că ascunde ceva.

Warner.
Dumnezeu. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu el.
În momentul în care ne întoarcem la bază, invizibilitatea noastră este ridicată. Nu pot să știu
sigur dacă asta înseamnă că Nazeera a urmat propriul drum, dar nu putem încetini suficient
pentru a afla. Rapid, proiectez un nou strat de invizibilitate asupra
echipei noastre; Va trebui să o țin suficient de mult pentru a ne duce pe toți într-un spațiu sigur
și doar să fiu înapoi la bază nu este suficientă asigurare. Soldații vor
pune întrebări și acum nu am răspunsurile de care au nevoie.
Vor fi supărați.
Ne îndreptăm, ca grup, către etajul cincisprezece, către casa noastră de la baza
din sectorul 45. Warner tocmai a terminat de construit chestia asta pentru noi. A
curățat tot ultimul etaj pentru noul nostru sediu – cu greu ne
-am instalat – și lucrurile au mers deja la rahat. Nici nu-
mi pot permite să mă gândesc la asta acum, nu încă.
Îmi face rău la stomac.
Odată ce suntem adunați în cea mai mare sală comună a noastră, fac o numărătoare.
Toți membrii originali Omega Point rămași sunt prezenți. Adam și
James apar pentru a afla ce s-a întâmplat, iar Sonya și Sara rămân
suficient de mult pentru a aduna informații înainte de a-l duce pe Brendan la
aripa medicală. Winston dispare pe hol în spatele lor.
Juliette și Warner nu apar niciodată.
Rapid, împărtășim propriile noastre versiuni ale ceea ce am văzut. Nu durează mult
pentru a confirma că am asistat cu toții la același lucru: sânge, haos,
cadavre ucise și apoi — o versiune puțin mai puțin sângeroasă a aceluiași
lucru. Nimeni nu pare la fel de surprins de evoluția întortocheată a evenimentelor ca mine,
pentru că, potrivit lui Ian, „Aici se întâmplă tot
timpul un rahat supranatural ciudat, nu este chiar atât de ciudat”, dar, mai important:
nimeni nu a văzut ce sa întâmplat cu Warner. și Juliette.
Nimeni în afară de mine.
Pentru câteva secunde, ne uităm cu toții unul la altul. Inima îmi bate cu putere și
greu în piept. Simt că aș putea fi în flăcări, arzând de indignare.
Negare.
Alia este prima care vorbește. — Nu crezi că sunt morți, nu?
Ian spune: „Probabil.”
Și sar în picioare. "STOP. Nu sunt morți.”
„Cum poți fi sigur?” spune Adam.
„Aș ști dacă ar fi morți.”
"Ce? Cum..."
„Aș ști doar, bine?” l-am întrerupt. „Aș ști. Și nu sunt
morți.” Respir adânc, liniștit. „Nu ne vom speria”, spun
cât se poate de calm. „Trebuie să existe o explicație logică. Oamenii
nu doar dispar, nu?”
Toată lumea se uită la mine.
— Știi la ce vreau să spun, răsturn eu, iritat. „Știm cu toții că Juliette
și Warner nu ar fugi împreună. Nici măcar nu au
vorbit înainte de simpozion. Deci este cel mai logic să
fie răpiți.” fac o pauză. Privește din nou în jur. "Dreapta?"
— Sau mort, spune Ian.
— Dacă continui să vorbești așa, Sanchez, pot garanta că cel puțin o

persoană va muri în seara asta.
Ian oftă, greu. „Ascultă, nu încerc să fiu un nemernic. Știu că
ai fost aproape de ei. Dar să fim realiști: nu au fost apropiați de
noi ceilalți. Și poate că asta mă face să fiu mai puțin investit în toate acestea, dar mă face și
mai liniștit."
Așteaptă, îmi dă șansa să răspund.
Eu nu.
Ian oftă din nou. „Spun doar că poate lași emoția să-ți
întunece judecata mai bună chiar acum. Știu că nu vrei să fie
morți, dar posibilitatea ca ei să fie morți este foarte mare. Warner a fost
un trădător pentru The Reestablishment. Sunt surprins că nu au încercat să-l omoare
mai devreme. Și Juliette, adică, asta e evident, nu? L-a ucis
pe Anderson și s-a declarat conducător al Americii de Nord." El ridică din
sprâncene într-un gest de cunoștință. „Cei doi au avut ținte pe spate
de luni de zile."
Maxilarul îmi strânge. se desclește. Strânge din nou.
— Deci, spune Ian încet. „Trebuie să fim deștepți în privința asta. Dacă sunt morți,
trebuie să ne gândim la următoarele mișcări. Unde mergem?"
„Stai, ce vrei să spui?" spune Adam, stând înainte. „Ce
mișcări viitoare? Crezi că trebuie să plecăm?"
„Fără Warner și Juliette, nu cred că suntem în siguranță aici." Lily ia
mâna lui Ian într-un spectacol de sprijin emoțional care mă face să mă simt violent. „
Soldații și-au plătit loialitatea celor doi – Juliettei în special.
Fără ea, nu sunt sigur că ne-ar urma pe ceilalți nicăieri."
„Și dacă The Reestablishment ar fi ucis-o pe Juliette", adaugă Ian, „în
mod evident, abia au început. Vor veni să recupereze Sectorul 45 în orice
moment. Cea mai bună șansă a noastră de supraviețuire este să ne gândim mai întâi ce este mai bine pentru
echipa noastră. Deoarece noi suntem următoarele ținte evidente, cred că ar trebui să eliberăm cauțiune.
Curând." O pauză. „Poate chiar în seara asta."
„Frate, ești nebun?" Mă las pe scaun prea tare, simțind că aș
putea țipa. „Nu putem elibera pe cauțiune. Trebuie să le căutăm. Trebuie să
planificăm o misiune de salvare chiar acum!"
Toată lumea se uită la mine. De parcă eu aș fi cel care și-a pierdut mințile.
— Un castel, domnule? spun eu, încercând și eșuând să țin în afara vocii mele ascuțite
. „Vrei să suni aici?"
Dar Castle s-a scufundat pe scaunul lui. Se uită în sus, la tavan, la
nimic. Pare amețit.
Nu am șansa să mă opresc asupra ei.
„Kenji", spune Alia încet. „Îmi pare rău, dar Ian are dreptate. Nu cred că
mai suntem în siguranță aici."
„Nu plecăm", spunem Adam și cu mine exact în același timp.
Mă învârt, surprins. Speranța mă străbate repede și puternic.
Poate că Adam simte mai mult pentru Juliette decât crede. Poate că Adam
ne va surprinde pe toți. Poate că în sfârșit va înceta să se mai ascundă, să nu se mai ascundă în
fundal. Poate, cred, Adam s-a întors.
„Mulțumesc", spun și arăt spre el într-un gest care spune tuturor:
Vedeți? Aceasta este loialitatea.
„Eu și James nu mai alergăm", spune Adam, cu ochii înghețați

în timp ce vorbește. „Înțeleg dacă ceilalți dintre voi trebuie să plecați, dar James și cu mine
vom rămâne aici. Am fost soldat din sectorul 45. Am locuit pe această bază. Poate îmi vor da imunitate.”
mă încruntă. — Dar... —
Eu și James nu mai plecăm, spune Adam. Tare. Definitiv.
„Îți poți face planuri fără noi. Oricum , trebuie să decolăm pentru noapte
.” Adam se ridică, se întoarce spre fratele său. „Este timpul să ne pregătim de culcare.”
James se uită fix în podea.
— James, spune Adam, cu un avertisment blând în voce.
„Vreau să stau și să ascult”, spune James, încrucișându-și brațele. „Poți să te culci fără mine.”
— James...
— Dar am o teorie, spune copilul de zece ani. Spune cuvântul teorie
ca și cum ar fi nou-nouț pentru el, ca și cum ar fi un sunet interesant în gură. „Și vreau să-l împărtășesc cu Kenji.”
Adam arată atât de încordat încât încordarea umerilor lui mă stresează. Cred
că nu i-am acordat suficientă atenție, pentru că nu mi-am
dat seama până acum că Adam arată mai rău decât obosit. Arată zdrențuit.
De parcă ar putea să se prăbușească, să se spargă în jumătate, în orice moment.
James îmi atrage privirea de peste cameră, cu ochii lui rotunzi și nerăbdători.
suspin.
„Care este teoria ta, omuleț?”
Fața lui James se luminează. „Mă gândeam doar: poate că toate uciderile false
au fost o distragere a atenției.”
Ridic o sprânceană.
„De exemplu, dacă cineva ar fi vrut să-i răpească pe Warner și Juliette”, spune James.
"Știi? Cum spuneai mai devreme. A provoca o astfel de scenă ar fi
distracția perfectă, nu?
"Bine. Da, spun eu și mă încrunți. "Cred. Dar de ce ar avea
nevoie The Reestablishment de o distragere a atenției? Când au fost vreodată secreti cu privire la ceea ce își doresc? Dacă un comandant suprem ar fi vrut să o ia pe Juliette sau pe
Warner, de exemplu, nu ar apărea ei pur și simplu cu o tonă de soldați
și ar lua ceea ce vor?
„Limbă”, spune Adam revoltat.
"Greșeala mea. Scoate cuvântul rahat din înregistrare.”
Adam scutură din cap. Se pare că ar putea să mă sufoce. Dar James
zâmbește, ceea ce este cu adevărat tot ce contează.
"Nu. Nu cred că s-ar repezi așa, nu cu atâția soldați”,
spune James, cu ochii lui albaștri strălucitori. „Nu dacă ar avea ceva de ascuns.”
— Crezi că ar avea ceva de ascuns? Lily se ridică. "De la noi?"
„Nu știu”, spune James. „Uneori oamenii ascund lucruri.” Îi aruncă
o privire de o fracțiune de secundă lui Adam în timp ce o spune, o privire care îmi face pulsul
să se bată cu frică și sunt pe cale să răspund când Lily mă bate.
„Adică, este posibil”, spune ea. „Dar The Reestablishment nu
are o istorie lungă în care să-i pese de pretenții. Au încetat să se prefacă că
le pasă de opinia publicului cu mult timp în urmă. Ei tund oamenii
pe stradă doar pentru că au chef. Nu cred că sunt îngrijorați
să ne ascundă lucruri.”

Castle râde, în hohote, și ne întoarcem cu toții pentru a ne uita la el. Mă
ușurează să-l văd în sfârșit reacționând, dar încă pare pierdut în capul lui
undeva. Pare furios. Nu l-am văzut niciodată pe Castle enervându-se.
„Ne ascund foarte multe", spune el tăios. „Și unul de la celălalt
." După o respirație lungă și adâncă, se ridică în sfârșit în picioare. Zâmbește, precaut,
copilului de zece ani din cameră. „James, ești într-adevăr înțelept."
„Mulțumesc", spune James, ridicând din ochi la el.
— Un castel, domnule? Spun, vocea îmi iese mai tare decât mi-am propus. „Vrei
să ne spui, te rog, ce naiba se întâmplă? Stii ceva?"
Castle ofta. Își freacă mirișteа de bărbie cu partea plată a palmei. — În
regulă, Nazeera, spune el, întorcându-se spre nimic, ca și cum ar vorbi cu o
fantomă. "Daţi-i drumul."
Când apare Nazeera, parcă din aer, nu sunt singurul care este
supărat. Bine, poate sunt singurul care este supărat.
Dar toți ceilalți par surprinși, cel puțin.
Se uită la ea, unul la altul, apoi toți — toți —
se întorc să se uite la mine.
„Frate, știai despre asta?" întreabă Ian.
mă încruntă.
Invizibilitatea este treaba mea. Chestia mea, la naiba.
Nimeni nu a spus vreodată că trebuie să împărtășesc asta cu nimeni. Mai ales nu cu
cineva ca Nazeera, un mincinos, manipulator...
Minunat. Ființă umană superbă.
La dracu.
Mă întorc, mă uit la perete. Nu mai pot fi distras de ea. Ea știe
că sunt în ea – pasiunea mea este aparent evidentă pentru toată lumea pe o
rază de zece mile, potrivit lui Castle – și în mod clar a folosit
idioția mea în avantajul ei.
Inteligent. Respect tactica.
Dar asta înseamnă și că trebuie să țin garda sus când ea este prin preajmă. Gata
cu privirea. Nu mai visezi cu ochii deschiși despre ea. Nu mă mai gândesc la cum
mă privea când zâmbea. Sau felul în care a râs, așa cum a vrut să spună
serios, în aceeași noapte în care a țipat la mine că am pus întrebări rezonabile. Care,
apropo,
nu cred că eram nebun pentru că m-am întrebat cu voce tare cum
a putut fiica unui comandant suprem să scape cu o basma ilegală. Mi -
a spus mai târziu că poartă eșarfa simbolic, din când în când,
că nu poate scăpa să o poarte tot timpul pentru că este ilegal. Dar
când i-am subliniat asta, mi-a dat iadul. Și apoi mi-a dat un rahat
pentru că sunt confuz.
Sunt încă confuz.
Nici ea nu își acoperă părul acum, dar nimeni altcineva nu pare să fi
înregistrat acest fapt. Poate că o văzuseră deja așa. Poate că
toată lumea, în afară de mine, a avut deja acea conversație cu ea, i-au auzit deja
povestea despre purtarea ei simbolic, ocazional.
În mod ilegal, când tatăl ei nu se uita.
„Kenji", spune ea, iar vocea ei este atât de ascuțită încât ridic privirea și mă uit la ea
în ciuda ordinelor mele foarte explicite de a-mi sta cu ochii pe perete. Este nevoie doar
de două secunde de contact vizual și inima mea se lovește singură.
Gura aceea. Acei ochi.
„Da?" Îmi încrucișez brațele.
Pare surprinsă, de parcă nu s-ar fi așteptat să fiu supărată și

nu-mi pasă. Ar trebui să știe că sunt supărată. Vreau ca ea să știe că invizibilitatea este treaba mea. Că știu că sunt meschin și nu-mi pasă. În plus, nu am încredere în ea. De asemenea, ce se întâmplă cu acești copii ai comandanților supremi care
sunt toți arătoși? Este aproape ca și cum ar fi făcut-o intenționat, ca și cum i-au făcut pe acești copii în eprubete sau ceva.
Scutur din cap ca să mă limpez.
Cu grijă, Nazeera spune: „Chiar cred că ar trebui să te așezi pentru asta."
"Sunt bine."
Ea se încruntă. Pentru o secundă pare aproape rănită, dar înainte să am șansa să mă simt rău din cauza asta, ea ridică din umeri. Se întoarce.
Și ceea ce spune ea în continuare aproape că mă desparte în jumătate.
Juliette
Stau pe un scaun portocaliu pe holul unei clădiri slab luminate. Scaunul este realizat din plastic ieftin, marginile sale grosiere și nefinisate. Podeaua este un linoleum strălucitor care se lipește ocazional de tălpile pantofilor mei. Știu că am respirat prea tare, dar nu mă pot abține. Mă așez pe mâini și îmi balansez picioarele sub scaun.
Tocmai atunci apare un băiat. Mișcările lui sunt atât de liniștite încât îl observ doar când se oprește direct în fața mea. Se sprijină de peretele vizavi de mine, cu ochii ațintiți asupra unui punct din depărtare.
Îl studiez o clipă.
Pare de vârsta mea, dar poartă un costum. E ceva ciudat la el; este atât de palid și de înțepenit încât pare aproape mort.
„Bună", spun eu și încerc să zâmbesc. „Vrei să stai jos?"
Nu îmi întoarce zâmbetul. Nici măcar nu se va uita la mine. „Aș prefera să stau în picioare", spune el încet.
"Bine."
Tacem amandoi o vreme.
În cele din urmă, el spune: „Ești nervos".
Dau din cap. Ochii mei trebuie să fie puțin roșii de plâns, dar speram că nimeni nu va observa. — Și tu ești aici ca să faci o nouă familie?
"Nu."
"Oh." Privesc în altă parte. Nu-mi mai balansa picioarele. Simt că îmi tremură buza de jos și o mușc, tare. „Atunci de ce ești aici?"
El ridică din umeri. Îl văd aruncând o privire, scurtă, către cele trei scaune goale de lângă mine, dar nu face niciun efort să se așeze. „Tatăl meu m-a făcut să vin."
„Te-a făcut să vii aici?"
"Da."
"De ce?"
Se uită la pantofi și se încruntă. "Nu știu."
„Nu ar trebui să fii la școală?"
Și apoi, în loc să-mi răspundă, îmi spune: „De unde ești?"
"Ce vrei să spui?"
Apoi ridică privirea, îmi întâlnește ochii pentru prima dată. Are niște ochi atât de neobișnuiți. Sunt de un verde deschis, clar.
„Ai un accent", spune el.
„Oh", spun eu. „Da." Mă uit la podea. „M-am născut în Noua Zeelandă. Acolo am locuit până când mama și tata au murit."
"Imi pare rau sa aud asta."
Dau din cap. Balagă-mi iar picioarele. Sunt pe cale să-i pun o altă întrebare când ușa din hol se deschide în sfârșit. Un bărbat înalt într-un costum bleumarin iese.

Poartă o servietă.
Este domnul Anderson, asistentul meu social.
El mă râde. "Ești gata. Noua ta familie mor de nerăbdare să te cunoască.
Mai avem câteva lucruri de făcut înainte ca tu să pleci, dar nu va dura prea mult
...
Nu mai pot să rețin.
Încep să plâng chiar acolo, peste rochia nouă pe care mi-a cumpărat-o. Suspinele
îmi năpădesc trupul, lacrimile lovin scaunul portocaliu, podeaua lipicioasă.
Domnul Anderson își lasă servieta și râde. „Dragă, nu ai de ce
să plângi. Aceasta este o zi grozavă! Ar trebui sa fii fericit!"
Dar nu pot vorbi.
Mă simt blocat, blocat de scaun. Ca și cum plămânii mi-au fost lipiți împreună. Reușesc
să potolesc suspinele, dar deodată sughiț, lacrimile curgându-mi în liniște
pe obraji. „Vreau... vreau să merg acasă..."
„Te duci acasă", spune el, încă zâmbind. "Asta e toată ideea."
Și apoi...
„Tata".
Ridic privirea la sunetul vocii lui. Atât de liniștit și serios. Este băiatul cu
ochii verzi. Domnul Anderson, îmi dau seama, este tatăl lui.
„I-e frică", spune băiatul. Și deși vorbește cu tatăl său,
se uită la mine. „E chiar speriată."
„Speriiat?" Domnul Anderson se uită de la mine la fiul său, apoi înapoi.
„De ce să te sperii?"
Îmi frec fața. Încercați și nu să opriți lacrimile.
"Care e numele ei?" întreabă băiatul. Încă se uită la mine și, de data aceasta,
mă uit înapoi. E ceva în ochii lui, ceva care mă face să mă simt
în siguranță.
„Ea este Juliette", spune domnul Anderson și mă privește. „Tragic" –
oftă el – „la fel ca omonimul ei".
Kenji
Nazeera avea dreptate. Ar fi trebuit să mă așez.
Mă uit la mâinile mele, uitându-mă la un tremur care îmi trece peste
degete. Aproape că îmi pierd strânsoarea pe teancul de fotografii pe care îl strâng.
Fotografiile
. Fotografiile pe care le-a dat Nazeera după ce ne-a spus că Juliette nu este
cine credem noi că este.
Nu mă pot opri să mă uit la poze.
O fetiță maro și o fetiță albă aleargă pe un câmp, amândouă
zâmbind zâmbete cu dinți mici, părul lung zburând în vânt, coșulețe pline
cu căpșuni legănându-le din coate.
Nazeera și Emmaline la zona de căpșuni, scria pe spate.
Micuța Nazeera fiind îmbrățișată, de ambele părți, de două fetițe albe, toate
trei râzând atât de tare încât par că sunt pe cale să se prăbușească.
Ella și Emmaline și Nazeera, se citi.
Un prim-plan al unei fetițe zâmbind direct în fața camerei, cu ochii uriași
și verzi-albastru, lungimi de păr brun moale încadrându-i fața.
Ella în dimineața de Crăciun, se citi.
„Ella Sommers", spune Nazeera.
Ea spune că numele ei adevărat este Ella Sommers, sora lui Emmaline Sommers,
fiica lui Maximillian și Evie Sommers.
„Ceva este în neregulă", spune Nazeera.
„Se întâmplă ceva", spune ea. Ea spune că s-a trezit

acum șase săptămâni amintindu-și de Juliette — îmi pare rău, Ella —
„Îmi aminteam de ea. Îmi aminteam de ea, ceea ce înseamnă că o uitasem
. Și când mi-am amintit de Ella”, spune ea, „mi-am amintit
și de Emmaline. Mi-am amintit cum am crescut împreună, cum părinții noștri erau
prieteni. Mi-am amintit, dar nu am înțeles, nu imediat. M-am gândit
că poate confund visele cu memoria. De fapt, amintirile
mi-au revenit atât de încet încât am crezut, pentru o vreme, că s-ar putea să fiu
halucinate.”
Ea spune că halucinațiile, așa cum le spunea ea, erau imposibil de
scuturat, așa că a început să sape, a început să caute informații.
„Am învățat același lucru pe care l-ați făcut și voi. Că două fete pe nume Ella și
Emmaline au fost donate The Reestablishment și că numai Ella a fost
scoasă din custodia lor, așa că Ella a primit un pseudonim. Relocat. Adoptat.
Dar ceea ce nu știai era că părinții care și-au renunțat la fiicele lor
erau și ei membri ai The Reestablishment. Erau medici și
oameni de știință. Nu știai că Ella — fata pe care o știi că este Juliette — este
fiica lui Evie Sommers, actualul comandant suprem al Oceaniei.
Ea și cu mine am crescut împreună. Ea, ca și ceilalți dintre noi, copiii, a fost construită
pentru a servi
Restabilirea.”
Ian înjură, tare, iar Adam este atât de uluit încât nu se plânge.
„Asta nu poate fi posibil”, spune Adam. „Juliette... Fata
cu care am fost la școală? Ea a fost — clătină el din cap — „O cunoșteam pe Juliette de
ani de zile.
Ea nu a fost făcută ca tine sau ca Warner. Era această fată tăcută, timidă și dulce.
Ea a fost mereu atât de drăguță. Nu a vrut niciodată să rănească pe nimeni. Tot ce și
-a dorit vreodată a fost să se conecteze cu oamenii. Încerca să-l ajute pe băiețelul ăla
din magazinul alimentar. Dar apoi pur și simplu – totul s-a terminat atât de rău și
ea a fost absorbită de toată această mizerie și am încercat”, spune el, părând brusc
tulburat, „Am încercat să o ajut, am încercat să o țin în siguranță. Am vrut să
o protejez de asta. Am vrut să...”
Se întrerupe. Se trage împreună.
„Ea nu era așa”, spune el, iar acum se uită în pământ. „Nu
până când a început să petreacă tot timpul ăsta cu Warner. După ce l-a întâlnit,
pur și simplu... nu știu ce sa întâmplat. S-a pierdut, încetul cu încetul.
În cele din urmă, ea a devenit altcineva.” El ridică privirea. „Dar ea nu a fost făcută
să fie așa, nu ca tine. Nu ca Warner. Nu are cum să fie
fiica unui comandant suprem – nu este un criminal înnăscut. În plus”,
spune el, trăgând aer în piept, „dacă ar fi din Oceania, ar avea un
accent”.
Nazeera își înclină capul spre Adam.
„Fata pe care o știai a suferit
traume fizice și emoționale severe”, spune ea. „Amintirile ei natale îi fuseseră îndepărtate
cu forța. Ea
a fost trimisă pe tot globul ca exemplar și convinsă să trăiască cu
părinți adoptivi abuzivi care i-au învins viața.” Nazeera scutură
încet din cap. „Restabilirea – și Anderson, în special – s-au
asigurat că Ella nu și-ar putea aminti niciodată de ce suferea, dar doar
pentru că nu și-a putut aminti ce sa întâmplat cu ea nu a schimbat faptul
că s-a întâmplat. Corpul ei a fost folosit și abuzat în mod repetat de o
distribuție rotativă de monștri. Și rahatul ăla își lasă amprenta.”
Nazeera îl privește pe Adam drept în ochi.

„Poate că nu înțelegi”, spune ea. „Am citit toate rapoartele. Am spart toate dosarele tatălui meu. Am găsit totul. Ceea ce i-au făcut Elei pe parcursul a doisprezece ani este de nespus. Deci da, sunt sigur că îți amintești de o persoană foarte diferită. Dar nu cred că a devenit cineva care nu era. Bănuiesc că în sfârșit și-a adunat puterea să-și amintească cine a fost întotdeauna. Și dacă nu înțelegi asta, mă bucur că lucrurile nu s-au rezolvat între voi doi.”

Într-o clipă, tensiunea din cameră este aproape sufocantă.

Adam pare că ar putea fi în flăcări. Ca și cum ar putea literalmente să iasă foc din globii lui oculari. De parcă ar putea fi noua lui superputere.

îmi dresesc glasul. Mă forțesc să spun ceva – orice – pentru a rupe tăcerea. „Deci, băieți, știați cu toții despre Adam și Juliette, nu? Nu mi-am dat seama că știai despre asta. Huh. Interesant."

Nazeera își face timp să se întoarcă în scaunul ei să mă privească în ochi. „ Glumești?” spune ea, uitându-se la mine de parcă aș fi mai rău decât un idiot.

Cred că e mai bine să nu apăsați problema.

„De unde ai aceste fotografii?” întreabă Alia, schimbând subiectul mai abil decât mine. „Cum putem avea încredere că sunt reale?”

La început, Nazeera se uită doar la ea. Și pare resemnată când spune: „Nu știu cum să te conving că fotografiile sunt reale. Pot să vă spun doar că sunt.”

Camera tace.

„De ce îți pasă?” spune Lily. „De ce ar trebui să credem că îți pasă de asta? Despre Juliette — despre Ella? Ce ai de câștigat din a ne ajuta? De ce ți-ai trăda părinții?”

Nazeera se așează pe spate pe scaunul ei. „Știu că toți credeți că copiii comandanților supremi sunt o grămadă de psihopați lipsiți de griji, amorali, fericiți să fie roboții militari pe care părinții noștri și-au dorit să fim, dar nimic nu este niciodată atât de simplu. Părinții noștri sunt maniaci criminali intenționați să conducă lumea ; acea parte este adevărată. Dar lucrul pe care nimeni nu pare să-l înțeleagă este că părinții noștri au ales să fie maniaci criminali. Noi, pe de altă parte, am fost forțați să fim. Și doar pentru că am fost antrenați să fim mercenari nu înseamnă că ne place. Niciunul dintre noi nu trebuie să aleagă această viață. Niciunul dintre noi nu i-a plăcut să fie
învățat să tortureze înainte de a putea conduce. Și nu este o nebunie să-ți imaginezi că uneori chiar și oamenii oribili caută o cale de ieșire din întuneric.”

Ochii Nazeerei sclipesc de sentiment în timp ce vorbește, iar cuvintele ei găsesc vesta de salvare din jurul inimii mele. Emoția mă înecă din nou.

La dracu.

„Este chiar atât de nebunesc să cred că mi-ar putea păsa de fetele pe care le-am iubit cândva ca
propriile mele surori?” spune ea. „Sau despre minciunile pe care părinții mei m-au forțat să le
înghit, sau despre oamenii nevinovați pe care i-am văzut cum ucide? Sau poate chiar ceva mai simplu decât atât – că s-ar putea să-mi fi deschis ochii într-o zi și să-mi dau seama că fac parte dintr-un sistem care nu numai că devasta lumea, ci și măcelărea pe toți cei din ea?”

La dracu.

Îl pot simți, pot să-mi simt inima umplându-se, umplându-se. Îmi simt pieptul strâns, de parcă s-ar fi umflat, de parcă nu-mi mai pot încăpea plămânii. Nu vreau să-mi pese de Nazeera. Nu vreau să-i simt durerea sau să te simți conectat la ea sau să simți

ceva. Vreau doar să păstrez un cap la nivel. Fii cool.
Mă forțesc să mă gândesc la o glumă pe care mi-a spus-o James zilele trecute, un joc de cuvinte prost – ceva de-a face cu brioșele – o glumă atât de șchiopătă încât aproape am plâns. Mă concentrez asupra memoriei, a felului în care James râdea de propria lui
șchiopătură, pufnind atât de tare încât i-a căzut puțină mâncare din gură. Zâmbesc și mă uit la James, care pare că ar putea adormi pe scaunul lui.
Curând, senzația de strângere în piept începe să scadă.
Acum chiar zâmbesc, întrebându-mă dacă este ciudat că iubesc glumele proaste chiar mai mult decât pe cele bune, când îl aud pe Ian spunând:
„Nu este că pari fără inimă. Doar că aceste fotografii par atât de convenabile. Le-ai avut pregătite pentru a le împărtăși.” Se uită în jos la singura fotografie pe care o ține. „Acești copii ar putea fi oricine.”
„Uitați-vă cu atenție”, spune Nazeera, ridicându-se pentru a vedea mai bine imaginea din mâinile lui. „Cine crezi că este?”
Mă aplec — Ian nu este departe de mine — și mă uit peste umărul lui. Chiar nu mai are rost să negi; asemanarea este nebuna.
Julieta. Ella.
E doar un copil, poate patru sau cinci ani, care stă în fața camerei
, zâmbind. Îi ține cameramanului un buchet de păpădie
, ca și cum ar fi vrut să-i ofere unul. Și apoi, chiar în lateral, există
o altă figură. Un băiețel blond. Atât de blond părul lui este alb. Se uită,
intens, la o singură păpădie în mâinile lui.
Aproape că cad de pe scaun. Juliette este un lucru, dar asta...
„Acela este Warner?” Spun.
Adam ridică privirea tăioasă. Aruncă o privire de la mine la Nazeera, apoi se îndreaptă spre fotografie. Sprâncenele îi zboară în sus pe cap.
„Niciun caz”, spune el.
Nazeera ridică din umeri.
— În niciun caz, spune Adam din nou. "În nici un caz. Asta e imposibil. Nu are cum să se cunoască atât de mult timp. Warner habar n-avea cine era Juliette înainte de a veni aici. Când Nazeera pare neclintit, Adam spune: „Vorbesc serios. Știu că crezi că sunt plin de rahat, dar nu mă înșel în privința asta. am fost acolo. Warner m-a intervievat literalmente pentru slujba de a fi colega ei de celulă în azil. Nu știa cine era ea. Nu o întâlnise niciodată. Niciodată nu
i-am văzut fața, oricum de aproape. Jumătate din motivul pentru care m-a ales să fiu colega ei
de cameră a fost pentru că ea și cu mine aveam istorie, pentru că i s-a părut util.
M-a grătar ore întregi despre ea.
Nazeera oftă încet, de parcă ar fi înconjurată de idioți.
„Când am găsit aceste fotografii”, îi spune ea lui Adam, „nu am putut înțelege cum am dat de ele atât de ușor. Nu am înțeles de ce cineva ar
ține astfel de dovezi chiar sub nasul meu sau ar fi făcut-o atât de ușor de găsit. Dar acum știu că părinții mei nu se așteptau niciodată să mă uit. Au devenit leneși. S-au gândit că, chiar dacă aș găsi aceste fotografii, nu aș ști niciodată la ce mă uit. În urmă cu două luni, aș fi putut să văd aceste poze și să presupun că această fată” — ea scoate dintr-o grămadă o fotografie cu ea, ceea ce pare a fi un tânăr Haider și o fată subțire, cu părul brun, cu ochi albaștri strălucitori, dintr-o grămadă
. Era un copil vecin, cineva pe care îl cunoșteam, dar pe care nu mă deranjez să-mi amintesc.
„Dar îmi amintesc”, spune ea. „Îmi amintesc totul. Îmi amintesc
ziua în care părinții noștri ne-au spus că Ella și Emmaline s-au înecat. Îmi amintesc

că plângeam să dorm în fiecare noapte. Îmi amintesc ziua în care ne-au dus într-un loc pe care l-am crezut că este un spital. Îmi amintesc că mama îmi spunea că mă voi simți
mai bine în curând. Și apoi, îmi amintesc că nu mi-am amintit nimic. Ca și timpul, în creierul meu, doar s-a pliat în sine." Ea ridică din sprâncene. — Înțelegi ce
încerc să-ți spun, Kent?
El se uită la ea. — Înțeleg că mă crezi un idiot.
Ea zambeste.
„Da, înțeleg ce spui", spune el, evident iritat. „Vrei
să spui că toți ți-au șterse amintirile. Vrei să spui că Warner
nici măcar nu știe că se cunoșteau.
Ea ridică un deget. „Nu știam", spune ea. „Nu a știut decât
înainte de simpozion. Am încercat să-l avertizez – și pe Castle," spune ea,
aruncând o privire spre Castle, care se uită la perete. „Am încercat să-i avertizez pe amândoi că
ceva nu este în regulă, că se întâmplă ceva mare și nu prea înțelegeam
ce sau de ce. Warner nu m-a crezut, desigur.
Nici Castle nu sunt sigur . Dar nu am avut timp să le dau dovada."
"Stai ce?" spun, sprâncenele mele încruntate. — I-ai spus lui Warner și
Castle? Înainte de simpozion? Le-ai spus toate astea?"
„Am încercat", spune ea.
„De ce nu i-ai spune doar Juliettei?" întreabă Lily.
„Vrei să spui Ella."
Lily își dă ochii peste cap. "Sigur. Ella. Tot ceea ce. De ce nu o avertizam direct?
De ce să le spui tuturor?"
„Nu știam cum va primi vestea", spune Nazeera. „Am încercat
să-i iau temperatura din momentul în care am ajuns aici și nu mi-am putut
da seama niciodată ce simțea ea pentru mine. Nu credeam că are cu adevărat încredere în mine. Și
apoi, după tot ce s-a întâmplat" – ezită ea – „niciodată nu i s-a părut
momentul potrivit. A fost împușcată, era în recuperare, apoi ea și Warner
s-au despărțit și ea doar... . . Nu știu. În spirală. Ea nu era într-un
spațiu de cap sănătos. A trebuit deja să suporte o grămadă de revelații și
nu părea să le descurce bine. Nu eram sigur că ar putea lua mult
mai mult, sincer să fiu, și îmi făceam griji ce ar putea face."
„Omoară șase sute de oameni, poate", mormăie Ian pe sub răsuflarea lui.
— Hei, răsturn eu. „Ea nu a ucis pe nimeni, bine? Acesta a fost un fel de
truc magic."
„A fost o distragere a atenției", spune Nazeera ferm. „James a fost singurul
care a văzut asta așa cum era." Ea oftă. „Cred că toată chestia asta a fost
pusă în scenă pentru a o face pe Ella să pară volatilă și dezorientată. Acea scenă de la simpozion îi va submina, fără îndoială, poziția ei aici, la Sectorul 45, prin
insuflarea de frică în soldații care i-au jurat credință. Va fi
descrisă ca fiind instabilă. Iraţional. Slab. Și apoi — ușor de capturat. Știam că
The Reestablishment voia ca Ella să dispară, dar m-am gândit că vor arde întregul sector. M-am înșelat.
Aceasta a fost o tactică mult mai eficientă . Nu aveau nevoie să omoare un regiment de soldați perfect buni și
o populație de muncitori ascultători", spune Nazeera. „Tot ce trebuiau să facă
era să o discrediteze pe Ella ca lider al lor."
„Deci ce se întâmplă acum?" spune Lily.
Nazeera ezită. Și apoi, cu grijă, ea spune: „Odată ce au

pedepsit cetățenii și au înăbușit complet orice speranță de rebeliune, Restabilirea îi va întoarce pe toți împotriva ta. Pune recompense pe cap sau, mai rău, amenință cu uciderea celor dragi dacă civilii și soldații nu te predau. Ai avut dreptate", îi spune ea lui Lily. „Soldații și cetățenii i-au plătit loialitate Ella și, cu ea și Warner plecați, se vor simți abandonați. Nu au niciun motiv să aibă încredere în voi ceilalți." O pauză. „Aș spune că mai aveți vreo douăzeci și patru de ore înainte ca acestea să vină la cap."
Tăcerea cade peste cameră. Pentru o clipă, cred că toată lumea se oprește de fapt să respire.
„La naiba", spune Ian, lăsându-și capul în mâini.
„Relocarea imediată este cea mai bună cale de acțiune", spune Nazeera vioi, „dar nu știu că pot fi de mare ajutor în acest departament. Unde vei merge va fi la discreția ta."
„Atunci ce cauți aici?" spun eu, iritat. O înțeleg puțin mai bine acum – știu că a încercat să o ajute – dar asta nu schimbă faptul că încă mă simt ca un rahat. Sau că încă nu știu ce să simt pentru ea. — Ai apărut doar ca să ne spui că vom muri cu toții și gata ? Eu dau din cap. „Atât de util, mulțumesc."
„Kenji", spune Castle, rupând în cele din urmă tăcerea. „Nu este nevoie să ne atacăm oaspetele." Vocea lui este un sunet calm, stabil. Mi-a lipsit. „Ea chiar a încercat să vorbească cu mine – să mă avertizeze – cât a fost aici. Cât despre un plan de urgență, spune el, vorbind în cameră, acordă-mi puțin timp. Am prieteni. Nu suntem singuri, după cum bine știți, în rezistența noastră. Nu e nevoie să intri în panică, nu încă."
"Nu încă?" spune Ian, neîncrezător.
— Nu încă, spune Castle. Apoi: „Nazeera, cum rămâne cu fratele tău? Ai reușit să-l convingi?"
Nazeera respiră liniștit, pierzând o parte din tensiunea din umerii ei. „Haider știe", ne explică ea celorlalți. — Și-a amintit lucruri despre Ella, dar amintirile lui despre ea nu sunt la fel de puternice ca ale mele și nu a înțeles ce se întâmplă cu el până aseară, când am decis să-i spun ce am descoperit.
— Uau... Stai, spune Ian. "Tu ai încredere în el?"
„Am destulă încredere în el", spune ea. „În plus, m-am gândit că avea dreptul să știe; le cunoștea și pe Ella și Emmaline. Dar nu era pe deplin convins. Nu știu ce va decide să facă, nu încă, dar cu siguranță părea zguduit de asta, ceea ce cred că este un semn bun. L-am rugat să facă niște săpături, să afle dacă vreunul dintre ceilalți copii începea să-și amintească și el lucruri, și mi-a spus că o va face. Chiar acum, asta e tot ce am."
„Unde sunt ceilalți copii?" întreabă Winston, încruntat. „Știu ei că ești încă aici?"
Expresia Nazeerei devine sumbră. „Toți copiii trebuiau să raporteze imediat ce simpozionul se terminase. Haider ar trebui să se întoarcă în Asia până acum. Am încercat să-mi conving părinții că rămân în urmă să fac mai multe recunoașteri, dar nu cred că l-au cumpărat. Sunt sigur că voi auzi de ei în curând. Mă voi descurca așa cum va veni."
— Așa că... Stai... Mă uit de la ea la Castle. — Stai cu noi?
„Nu a fost chiar planul meu."
„Oh", spun eu. "Bun. Asta e bine."
Ea ridică o sprânceană spre mine.
"Știi ce vreau să spun."
„Nu cred că o fac", spune ea și pare brusc iritată.

„Oricum, deși nu era planul meu să rămân, cred că ar putea fi necesar.”
Am ochii mari. "Ce? De ce?"
„Pentru că”, spune ea, „părinții mei mă mint de când eram copil
– îmi fură amintirile și îmi rescriu istoria – și vreau să știu
de ce. În plus,” – ea respiră adânc – „Cred că știu unde
sunt Ella și Warner și vreau să ajut.”
Warner
„La naiba”.
Aud furia abia reținută din vocea tatălui meu chiar înainte ca
ceva să se izbească, tare, de altceva. Înjură din nou.
Ezit în fața ușii lui.
Și apoi, nerăbdător...
„Ce vrei?”
Vocea lui este practic un mârâit. Lupt cu impulsul de a fi intimidat. Îmi
fac fața o mască. Neutralizează-mi emoțiile. Și apoi, cu grijă, intru
în biroul lui.
Tatăl meu stă la birou, dar văd doar spătarul scaunului și
paharul neterminat de scotch strâns în mâna stângă. Hârtiile lui sunt în
dezordine. Observ pressapaperul de pe podea; deteriorarea peretelui.
Ceva a mers prost.
— Ai vrut să mă vezi, spun eu.
"Ce?" Tatăl meu se întoarce în scaun cu fața la mine. „Ne vedem pentru ce?”
Nu am spus nimic. Am învățat până acum să nu-i amintesc niciodată când a uitat
ceva.
În cele din urmă, oftă. Spune: „Corect. Da." Și apoi: „Va trebui să discutăm despre asta
mai târziu.”
"Mai tarziu?" De data aceasta, mă străduiesc să-mi ascund sentimentele. — Ai spus că îmi
vei
răspunde azi... —
A apărut ceva.
Furia îmi curge în piept. mă uit de mine. — Ceva mai important
decât soția ta pe moarte?
Tatăl meu nu va fi momeal. În schimb, ridică un teanc de hârtii de pe
birou și spune: „Du-te”.
nu mă mișc.
„Trebuie să știu ce se va întâmpla”, spun. „Nu vreau să merg în
capitală cu tine – vreau să rămân aici, cu mama…”
„Doamne,” spune el, trântind paharul pe birou. „Te auzi
pe tine?” Se uită la mine, dezgustat. „Acest comportament este nesănătos. Este
deranjant. Nu am cunoscut niciodată un băiat de șaisprezece ani să fie atât de obsedat de
mama lui.”
Căldura îmi urcă pe gât și mă urăsc pentru asta. Îl urăsc pentru că
m-a făcut să mă urăsc atunci când spun, în liniște, „Nu sunt obsedat de ea”.
Anderson scutură din cap. "Esti patetic."
Iau lovitura emoțională și o îngrop. Cu ceva efort, reușesc să par
indiferent când spun: „Vreau doar să știu ce se va întâmpla”.
Anderson se ridică, își bagă mâinile în buzunare. Se uită pe
fereastra masivă a biroului său, la orașul de dincolo.
Priveliștea este sumbră.
Autostrăzile au devenit muzee în aer liber pentru scheletele
vehiculelor uitate. Munții de gunoi formează zone de-a lungul terenului. Păsări moarte
împânzesc străzile, iar cadavrele încă cad din cer. Focuri neîmblânzite

răzvrătesc în depărtare, vânturile puternice alimentându-le flăcările. Un strat gros de smog s-a așezat permanent peste oraș, iar norii rămași sunt
gri, abundenți de ploaie. Am început deja procesul de reglementare a ceea ce trece drept gazon locuibil și nelocuit, iar secțiuni întregi ale orașului au fost închise de atunci. Majoritatea zonelor de coastă, de exemplu, au fost evacuate, străzile și casele inundate, acoperișurile s-au prăbușit încet.
Prin comparație, interiorul biroului tatălui meu este un veritabil paradis.
Totul este încă nou aici; lemnul încă miroase a lemn, fiecare suprafață strălucește. Restabilirea a fost votată la putere
în urmă cu doar patru luni, iar tatăl meu este în prezent comandantul și regent al unuia dintre
noile noastre sectoare.
Numărul 45.
O rafală bruscă de vânt lovește fereastra și simt fiorul reverberând prin cameră. Luminile pâlpâie. El nu tresări. Poate că lumea se prăbușește, dar The Reestablishment s-a descurcat mai bine ca niciodată. Planurile lor s-au pus în aplicare mai repede decât se așteptau. Și chiar dacă tatăl meu este deja luat în considerare pentru o promovare uriașă – la comandantul suprem al Americii de Nord – niciun succes nu pare să-l liniștească. În ultima vreme, a fost mai volatil decât de obicei.
În cele din urmă, el spune: „Nu am idee ce se va întâmpla. Nici măcar nu știu dacă mă vor mai lua în considerare pentru promovare.”
Nu pot să-mi maschez surpriza. "De ce nu?"
Anderson zâmbește, nefericit, la fereastră. „O slujbă de babysitting a mers prost.”
"Nu înțeleg."
„Nu mă aștept să faci.”
„Deci... nu ne mai mișcăm? Nu vom merge în capitală?”
Anderson se întoarce. „Nu suna atât de entuziasmat. Am spus că nu știu încă. În primul rând, trebuie să-mi dau seama cum să rezolv problema.”
În liniște, spun: „Care este problema?”
Anderson râde; ochii i se încrețesc și pare, pentru o clipă, uman.
„Este suficient să spun că prietena ta îmi distruge ziua. Ca de obicei."
"Al meu ce?" mă încruntă. „Tata, Lena nu este prietena mea. Nu-mi pasă ce spune ea nimănui... —
O altă iubită, spune Anderson și oftă. Nu-mi va întâlni ochii acum. El smulge un dosar cu fișiere de pe birou, îl deschide și scanează conținutul .
Nu am ocazia să pun altă întrebare.
Se auzi o bătaie bruscă, puternică, la ușă. La semnalul tatălui meu, Delalieu intră. Pare mai mult decât puțin surprins să mă vadă și, pentru o clipă, nu spune nimic.
"Bine?" Tatăl meu pare nerăbdător. „Este aici?”
„D-da, domnule.” Delalieu își drese glasul. Ochii lui se îndreaptă din nou spre mine.
„Ar trebui să o aduc în viață sau ai prefera să ne întâlnim în altă parte?”
„Adu-o”.
Delalieu ezită. — Sunteți sigur, domnule?
Mă uit de la tatăl meu la Delalieu. Ceva este greșit.
Tatăl meu se întâlnește cu ochii mei când spune: „Am spus, aduceți-o la viață”.
Delalieu dă din cap și dispare.
Capul meu este o piatră, grea și inutilă, cu ochii lipiți de craniu. Îmi mențin conștiința doar câteva secunde la un moment dat. Miros de metal, gust

de metal. Un zgomot străvechi, de hohote, devine puternic, apoi moale, apoi din nou tare. Cizme, grele, lângă capul meu.
Voci, dar sunetele sunt înăbușite, la ani lumină distanță. Nu mă pot mișca. Mă simt de parcă am fost îngropat, lăsat să putrezesc. O lumină portocalie slabă pâlpâie în spatele
ochilor mei și doar pentru o secundă — doar o secundă —
Nu.
Nimic.
Zilele par să treacă. secole. Sunt suficient de conștientă încât să știu că am fost puternic sedată. Sedat constant. Sunt uscată, deshidratată până la durere. Aș ucide pentru apă. Ucide pentru asta.
Când mă mișcă, mă simt grea, străină de mine. Aterizez greu pe o podea rece, durerea ricoșându-mi corpul ca de la distanță. Știu că, prea curând, această durere mă va ajunge din urmă. Prea devreme, sedativul va dispărea și voi rămâne singur cu oasele și praful ăsta în gură.
O lovitură rapidă și puternică în intestin și ochii mei se deschid, întunericul devorându-mi gura deschisă și gâfâită, infiltrandu-mi în orbitele ochilor. Mă simt orb și sufocat deodată, iar când șocul se atenuează în sfârșit, membrele mele cedează . Moale.
Scânteia moare.
Kenji
„Vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă?”
Mă opresc, încremenit pe loc, la sunetul vocii lui Nazeera. Mă întorceam în camera mea să închid ochii pentru un minut. Să încerc să fac ceva cu durerea masivă de cap care îmi sună prin craniu.
În sfârșit, am luat o pauză.
O scurtă pauză după ore de conversații obositoare și stresante despre următorii pași și planuri și ceva despre furtul unui avion. E prea mult. Chiar și Nazeera, cu toate informațiile ei, nu a putut să-mi dea nicio asigurare reală că Juliette — îmi pare rău, Ella — și Warner erau încă în viață, iar șansa ca cineva acolo să-i tortureze până la moarte este mai mare decât a mea . mintea se poate descurca chiar acum. Astăzi a fost o furtună de rahat. O tornadă de rahat. nu mai suport. Nu știu dacă să mă așez și să plâng sau să dau foc la ceva.
Castle a spus că va îndrăzni să coboare la bucătărie ca să caute ceva de mâncare pentru noi, iar asta a fost cea mai bună veste pe care am auzit-o toată ziua. De asemenea, a spus că va face tot posibilul să-i liniștească pe soldați doar puțin mai mult – suficient de mult pentru ca noi să ne dăm seama exact ce vom face în continuare – dar nu sunt sigur cât de mult poate face. A fost destul de rău când J a fost împușcat. Orele petrecute în aripa medicală au fost stresante și pentru noi, ceilalți. Chiar am crezut că soldații se vor revolta chiar atunci. M -au tot oprit pe holuri, țipând despre cum credeau că ea ar trebui să fie invincibilă, că nu acesta era planul, că nu s-au hotărât să-și rișteviața pentru o adolescentă obișnuită care nu putea lua un glonț. și la naiba că ea ar fi trebuit să fie un fenomen supranatural, ceva mai mult decât uman...
A durat o veșnicie pentru a-i calma.
Dar acum?
Îmi pot imagina doar cum vor reacționa când vor auzi ce s-a întâmplat la simpozion. Va fi o revoltă, cel mai probabil.
Oft, greu.
„Deci doar o să mă ignori?”

Nazeera stă la câțiva centimetri de mine. O simt plutind.
Așteptare. Inca nu am spus nimic. Încă nu m-am întors. Nu este
că nu vreau să vorbesc – cred că aș putea, într-un fel, să vreau să vorbesc. Poate într-o altă zi. Dar chiar acum am rămas fără benzină. Am ieșit din glumele lui James. Am ieșit proaspăt
din zâmbetele false. În acest moment nu sunt decât durere, epuizare și
emoție crudă și nu am lățimea de bandă pentru o altă conversație serioasă. Chiar nu vreau
să fac asta chiar acum.
Aproape că scăpasem și eu. Sunt chiar aici, chiar în fața
ușii mele. Mâna mea este pe mâner.
Aș putea să plec, cred.
Aș putea fi genul ăsta de tip, un tip de tip Warner. Un tip nebun.
Pleacă fără un cuvânt. Prea obosit, nu, mulțumesc, nu vreau să vorbesc.
Lasă-mă în pace.
În schimb, mă trântesc înainte, îmi sprijin mâinile și fruntea de
ușa închisă a dormitorului. — Sunt obosit, Nazeera.
„Nu pot să cred că ești supărat pe mine."
Mi se închid ochii. Mi se lovește nasul de lemn. „Nu sunt supărat pe
tine. Sunt pe jumătate adormit."
„Erai supărat. Erai supărat pe mine pentru că am aceeași abilitate ca tine.
Nu ai fost?"
geam.
„Nu ai fost?" spune ea din nou, de data aceasta furioasă.
Nu am spus nimic.
"Necrezut. Acesta este cel mai meschin, ridicol, imatur... —
Da, ei bine.
„Știi cât de greu mi-a fost să-ți spun asta? Ai
idee... Îi aud bufnitul ascuțit și furios. — Te vei uita măcar la mine când vorbesc
cu tine?
„Nu pot."
"Ce?" Ea sună surprinsă. „Ce vrei să spui că nu poți?"
„Nu te pot privi."
Ea ezită. "De ce nu?"
"Prea draguț."
Ea râde, dar furioasă, de parcă ar putea să mă lovească în față. „Kenji, încerc
să fiu serios cu tine. Acest lucru este important pentru mine. Este pentru prima dată
în toată viața mea când le-am arătat altor oameni ce pot face. Este prima
dată când interacționez cu alți oameni ca mine. În plus", spune ea, „am
crezut că am decis că vom fi prieteni. Poate că asta nu este mare
lucru pentru tine, dar este mare lucru pentru mine, pentru că nu îmi fac prieteni ușor.
Și chiar acum mă faci să mă îndoiesc de propria mea judecată."
Oft atât de tare încât aproape că mă rănesc.
Împing ușa și mă uit la perete. „Ascultă", spun eu, înghițind în sec.
„Îmi pare rău că ți-am rănit sentimentele. Eu doar... A fost un minut acolo,
înainte să începi să vorbești cu adevărat, când am crezut că doar ai mințit despre
lucruri. Nu am înțeles ce se întâmplă. M-am gândit că poate ne-ai pus
la cale. O grămadă de lucruri păreau prea nebunești pentru a fi o coincidență. Dar vorbim
de ore întregi și nu mă mai simt așa. Nu mai sunt supărat
. Îmi pare rău. Pot pleca acum?"
„Desigur", spune ea. "Eu doar . . ." Ea se stinge, ca și cum ar fi confuză,
apoi îmi atinge brațul. Nu, ea nu mă atinge doar de braț. Ea mă ia de

braț. Ea își înfășoară mâna în jurul antebrațului meu gol și trage ușor.
Contactul este fierbinte și imediat. Pielea ei este moale. Creierul meu se simte slab. Ameţit.
„Oprește-te”, spun eu.
Ea își lasă mâna jos.
„De ce nu te uiți la mine?” ea spune.
„Ți-am spus deja de ce nu mă voi uita la tine și ai râs de mine.”
E tăcută atât de mult încât mă întreb dacă a plecat. În cele din urmă, ea spune:
„Credeam că glumiți”.
„Ei bine, nu am fost.”
Mai multă liniște.
Apoi: „Întotdeauna spui exact ceea ce gândești?”
„De cele mai multe ori, da.” Bine, ma lovesc cu capul de usa. Nu înțeleg de ce fata asta nu mă lasă să mă bat în pace.
„La ce te gândești acum?” ea intreaba.
Iisus Hristos.
Mă uit în sus, spre tavan, sperând să existe o gaură de vierme sau un fulger sau poate chiar o răpire extraterestră – orice să mă scoată de aici, în acest moment, în această conversație necruțătoare, obositoare.
În lipsa miracolelor, frustrarea mea crește.
— Mă gândesc că vreau să dorm, spun supărat. „Mă gândesc că vreau să fiu lăsat în pace. Cred că ți-am spus deja asta, de o mie de ori, și nu mă vei lăsa să plec, deși mi-am cerut scuze că ți-am rănit sentimentele. Deci cred că ceea ce mă gândesc cu adevărat este că nu înțeleg ce faci aici. De ce îți pasă atât de mult de ceea ce cred eu?”
"Ce?" spune ea, speriată. „Eu nu...”
În cele din urmă, mă întorc. Mă simt puțin dezorientat, ca și cum creierul meu ar fi inundat.
Se întâmplă prea multe. Prea mult pentru a simți. Durere, frică, epuizare.
Dorință.
Nazeera face un pas înapoi când îmi vede fața.
Ea este perfectă. Perfect totul. Picioare lungi și curbe. Fața ei este nebună. Fețele nu ar trebui să arate așa. Ochi strălucitori, de culoarea mierii și piele ca în amurg. Părul ei este atât de castaniu încât este aproape negru. Gros, greu, drept. Îmi amintește de ceva, de un sentiment pe care nici nu știu să-l descriu.
Și e ceva la ea care m-a făcut prost. Beat, de parcă aș putea să mă uit la ea și să fiu fericit, plutesc pentru totdeauna în acest sentiment. Și apoi îmi dau seama, cu o tresărire, că mă uit din nou la gura ei.
Nu am vrut niciodată. Pur și simplu se întâmplă.
Își atinge mereu gura, bătând al naibii de străpuns de diamant de sub buză, iar eu sunt doar prost, ochii mei urmând-o fiecare mișcare. Ea stă în fața mea cu brațele încrucișate, ducându-și degetul mare absent pe marginea buzei de jos și nu mă pot opri să mă holbez. Ea tresări, deodată, când își dă seama că mă uit. Își lasă mâinile în lateral și clipește la mine. Habar n-am la ce se gândește.
„Ți-am pus o întrebare”, spun, dar de data aceasta vocea mea iese puțin aspră, puțin prea intensă. Știam că ar fi trebuit să-mi țin ochii pe perete.
Totuși, ea se uită doar la mine.
"În regulă. Uită, spun eu. „Mă tot implori să vorbesc, dar în momentul în care îți pun o întrebare, nu spui nimic. Este pur și simplu grozav.”
Mă întorc din nou, întind mâna spre mânerul ușii.
Și apoi, încă cu fața la ușă, spun:

„Știi, sunt conștient că nu am făcut o treabă bună
în privința asta și poate că nu voi fi niciodată genul ăsta de tip. Dar nu cred că
ar trebui să mă tratezi așa, de parcă aș fi un idiot nimic, doar pentru că nu
știu să fiu un prost.”
"Ce? Kenji, eu nu...”
„Oprește-te”, spun eu, îndepărtându-mă de ea. Ea continuă să-mi atingă brațul,
atingându-mă de parcă nici nu știe că o face. Mă înnebunește
. „Nu face asta.”
„Nu faci ce?”
În cele din urmă, furios, mă învârt. Respir greu, pieptul mi se ridică și
coboară prea repede. „Nu te mai încurca cu mine”, spun eu. „Nu mă cunoști. Nu știi
nimic despre mine. Spui că vrei să fii prietenul meu, dar
îmi vorbești ca și cum aș fi un idiot. Mă atingi, în mod constant, de parcă aș fi un copil, de parcă
ai încerca să mă consolezi, de parcă n-ai avea idee că sunt un om matur
care ar putea simți ceva când pui mâna pe mine așa. ”
Ea încearcă să vorbească și i-am întrerupt-o. „Nu-mi pasă ce crezi că știi
despre mine – sau cât de prost crezi că sunt – dar acum sunt epuizat,
bine? Am terminat. Așa că, dacă vrei un Kenji drăguț, poate ar trebui să te reîntorci
dimineața
, pentru că acum tot ce am este rahat în calea
plăcerilor.”
Nazeera pare înghețată. Uimit. Se uită la mine, cu buzele ușor întredeschise,
și mă gândesc că asta este, așa mor, ea o să scoată un cuțit
și să mă taie, să-mi rearanjeze organele, să facă un spectacol de păpuși cu
intestinele mele. Ce drum de mers.
Dar când vorbește în sfârșit, nu pare supărată. Sună
puțin fără suflare.
Agitat.
„Nu cred că ești un copil”, spune ea.
Habar n-am ce să spun la asta.
Ea face un pas înainte, își apasă mâinile pe trunchiul meu și mă
transform într-o statuie. Mâinile ei par să-mi penetreze corpul, căldura apăsând
între noi, chiar și prin cămașa mea.
Simt că s-ar putea să visez.
Ea își trece mâinile pe pieptul meu și mișcarea aceea simplă se simte atât de bine încât
sunt brusc îngrozită. Mă simt magnetizat de ea, înghețat pe loc. E frică să
se trezească.
"Ce faci?" șoptesc eu.
Încă se uită la pieptul meu când îmi spune din nou: „Nu cred că
ești un copil”.
„Nazeera.”
Ea își ridică capul să-mi întâlnească ochii și o fulgerare de sentiment, fierbinte și
dureroasă, îmi împușcă șira spinării.
„Și nu cred că ești prost”, spune ea.
Gresit.
Sunt cu siguranță prost.
Atât de prost. Nici nu pot să gândesc acum.
„Bine”, spun eu prostește. Nu știu ce să fac cu mâinile mele. Adică
știu ce să fac cu mâinile mele, sunt doar îngrijorat că dacă o ating, ea
ar putea râde și apoi, probabil, să mă omoare.
Ea zâmbește atunci, zâmbește atât de mare încât îmi simt inima explodând, îmi fac

mizerie
în piept. — Deci nu ai de gând să faci nicio mișcare? spune ea, încă
zâmbind. "Am crezut ca ma placi. Am crezut că despre asta era
vorba."
"Ca si tine?" Clipesc la ea. „Nici nu te cunosc."
„Oh", spune ea și zâmbetul ei dispare. Începe să se îndepărteze și
nu poate să-mi întâlnească privirea și apoi, nu știu ce se întâmplă peste mine —
o iau de mână, deschid ușa dormitorului și ne încui pe amândoi înăuntru.
Ea mă sărută prima.
Am un moment în afara corpului, de parcă nu-mi vine să cred că asta mi se
întâmplă de fapt. Nu pot să înțeleg ce am făcut pentru ca acest lucru să fie posibil,
pentru că, conform calculelor mele, am încurcat asta la o sută de
niveluri diferite și, de fapt, eram destul de sigur că era supărată pe mine până
acum cinci minute.
Și apoi îmi spun să tac.
Sărutul ei este blând, mâinile ei tentative la pieptul meu, dar îmi înfășuresc
brațele în jurul taliei ei și o sărut, o sărut cu adevărat, apoi ne aflăm cumva de
perete și mâinile ei sunt în jurul gâtului meu și își desface buzele pentru
eu, oftă în gură, iar acel mic sunet de plăcere mă înnebunește,
îmi inundă corpul cu căldură și dorință atât de intensă încât cu greu suport.
Ne despărțim, respirând greu și mă uit la ea ca un idiot, creierul meu
încă prea amorțit ca să-mi dau seama exact cum am ajuns aici. Apoi, din nou, cui îi pasă
cum am ajuns aici. O sărut din nou și aproape că mă omoară. Se simte atât de bine, atât
de
moale. Perfect. E perfectă, se potrivește perfect în brațele mele, de parcă am fost făcuți
pentru
asta, așa cum am mai făcut asta de o mie de ori înainte, și miroase a
șampon, a ceva dulce. Parfum, poate. Nu știu. Orice ar
fi, acum este în capul meu. Uciderea celulelor creierului.
Când ne despărțim, ea arată diferit, cu ochii mai întunecați, mai adânci. Ea
se întoarce și când se întoarce din nou îmi zâmbește și pentru o
secundă cred că s-ar putea să ne gândim amândoi la același lucru. Dar mă înșel, desigur
, atât de greșit, pentru că mă gândeam cum sunt cel mai norocos
tip de pe planetă și ea...
Ea își pune mâna pe pieptul meu și spune încet:
„Ești cu adevărat. nu e genul meu."
Asta trage vântul din mine. Îmi las brațele din jurul taliei ei
și fac un pas brusc, nesigur, înapoi.
Ea se încremeni, își acoperă fața cu ambele mâini. „Nu... wow... nu vreau
să spun că nu ești genul meu." Ea scutură din cap, tare. „Vreau să spun doar că, în
mod normal, nu fac asta."
"Fă ce?" zic, încă rănit.
„Asta", spune ea și face gesturi între noi. „Nu... nu vreau, doar
să merg sărutând tipi pe care abia îi cunosc."
"Bine." mă încruntă. "Vrei să pleci?"
"Nu." Ochii ei se fac mari.
„Atunci ce vrei?"
„Nu știu", spune ea, iar ochii ei devin din nou moale. „Vreau
să mă uit la tine un minut. Am vrut să spun ce am spus despre fața ta", spune ea
și zâmbește. „Ai o față grozavă."
Mă slăbesc brusc în genunchi. Trebuie să mă așez literalmente. Mă apropii
de pat și mă prăbușesc pe spate, cu capul lovind perna. Se simte prea

bine pentru a fi orizontal. Dacă nu ar fi o femeie superbă în camera mea acum , aș adormi deja.
„Doar ca să știi, asta nu este o mișcare”, spun eu, mai ales spre tavan. „Nu încerc să te fac să te culci cu mine. Pur și simplu a trebuit să mă întind. Mulțumesc că îmi apreciezi chipul. Întotdeauna am crezut că am o față subapreciată.”
Ea râde cu putere și se așează lângă mine, clătinându-se pe marginea patului, lângă brațul meu. „Chiar nu ești ceea ce mă așteptam”, spune ea.
Mă uit la ea. „La ce te așteptai?”
"Nu știu." Ea scutură din cap. Îmi zâmbește. „Cred că nu mă așteptam să te plac atât de mult.”
Mi se strânge pieptul. Prea strâns. Mă forțesc să mă ridic, să-i întâlnesc ochii.
„Vino aici”, spun eu. "Esti prea departe."
Își dă jos cizmele și se apropie, îndoindu-și picioarele sub ea. Ea nu spune un cuvânt. Se uită doar la mine. Și apoi, cu grijă, îmi atinge fața, linia maxilarului meu. Ochii mi se închid, mintea înoată cu prostii. Mă las pe spate, îmi sprijin capul de peretele din spatele nostru. Știu că nu spune mare lucru pentru încrederea mea în sine că sunt atât de surprins că se întâmplă asta, dar nu mă pot abține.
Nu m-am gândit niciodată că voi avea acest noroc.
„Kenji”, spune ea încet.
Deschid ochii.
„Nu pot fi prietena ta.”
clipesc. Stai puțin. „Oh”, spun eu.
Nu-mi trecuse prin cap până exact în acest moment că s-ar putea să-mi doresc chiar așa ceva, dar acum că mă gândesc la asta, știu că vreau . O iubită este exact ceea ce îmi doresc. Vreau o relație. Vreau ceva real.
„Nu ar funcționa niciodată, știi?” Își înclină capul, se uită la mine de parcă ar fi evident, de parcă știu la fel de bine ca și ea de ce lucrurile nu ar merge niciodată între noi. „Nu suntem...” Ea face mișcare între corpurile noastre pentru a indica ceva ce nu înțeleg. „Suntem atât de diferiți, nu? În plus, nici măcar nu locuiesc aici.”
„Bine”, spun eu, dar gura mi se simte brusc amorțită. Îmi simt toată fața amorțită. „Nici măcar nu locuiești aici.”
Și apoi, exact când încerc să-mi dau seama cum să ridic bucățile din speranțele și visele mele șterse, ea se urcă în poala mea. De la zero la șaizeci. Corpul meu funcționează defectuos. Se supraincalzeste.
Ea își apasă fața pe obrazul meu și mă sărută, încet, chiar sub maxilarul meu, iar eu mă simt topindu-mă în perete, în aer.
Nu mai înțeleg ce se întâmplă. Mă place, dar nu vrea să fie cu mine. Ea nu va fi cu mine, dar o să stea în poala mea și să mă sărute în uitare.
Sigur. Bine.
O las să mă atingă așa cum vrea ea, o las să-și pună mâinile pe corpul meu și să mă sărute oriunde, cum vrea ea. Ea mă atinge într-un mod proprietar, de parcă îi aparțin deja și nu mă deranjează. Îmi cam iubesc. Și am lăsat-o să preia conducerea atâta timp cât pot suporta. Îmi trage cămașa în sus, își trece mâinile pe pielea mea goală și îmi spune cât de mult îi place corpul meu, și chiar simt că nu pot să respir. Mă simt prea fierbinte. Delirant, dar ascuțit, conștient de acest moment într-un mod aproape primar.

Mă ajută să-mi scot cămașa și apoi se uită doar la mine, mai întâi la
fața mea și apoi la pieptul meu, și își trece mâinile pe umerii mei,
pe brațe. — Uau, spune ea încet. „Ești atât de minunată.”
Asta e pentru mine.
O ridic de pe poală și o întind pe spate, iar ea icnește,
se uită la mine de parcă ar fi surprinsă. Și apoi, adânc, ochii ei se întunecă
și se uită la gura mea, dar eu decid să-i sărut gâtul, curba
umărului ei.
„Nazeera”, șoptesc eu, recunoscând cu greu sunetul propriei voci. „
Te vreau atât de mult încât s-ar putea să mă omoare”.
Deodată, cineva bate în ușa mea.
„Frate, unde dracu te-ai dus?” strigă Ian. „Castle a adus cina
acum zece minute.”
Mă ridic prea repede. Aproape trag un mușchi. Nazeera râde în hohote și,
deși își bate o mână peste gură pentru a înăbuși sunetul, nu este
suficient de rapidă.
„Uh... Bună?” Ian din nou. „Kenji?”
„Voi fi acolo”, strig eu înapoi.
Îl aud ezitând – pașii lui nesiguri – și apoi a plecat. Îmi las
capul în mâini. Brusc, totul se repezi înapoi la mine.
Timp de câteva minute, acest moment cu Nazeera a fost ca lumea întreagă, o
amânare binevenită din tot războiul, moartea și lupta. Dar acum, cu
puțin oxigen în creier, mă simt prost. Nu știu la ce ma gandeam.
Juliette ar putea fi moartă.
Mă ridic în picioare. Îmi trag repede cămașa, având grijă să nu-i întâlnesc ochii.
Din anumite motive, nu mă pot convinge să mă uit la Nazeera. Nu regret
că am sărutat-o – doar că și eu mă simt brusc vinovată, de parcă făceam
ceva greșit. Ceva egoist și nepotrivit.
„Îmi pare rău”, spun eu. „Nu știu ce a intrat în mine.”
Nazeera își trage de cizme. Ea ridică privirea, surprinsă. „Ce vrei
să spui?”
„Ce doar” – oft, greu – „Nu știu. Am uitat, pentru o clipă,
tot ce avem de făcut. Faptul că Juliette ar putea fi acolo,
undeva, fiind torturată până la moarte. Warner ar putea fi mort. Va trebui să facem
bagajele și să fugim, să lăsăm acest loc în urmă. Doamne, se întâmplă atât de multe
și eu doar... Capul meu era în locul greșit. Îmi pare rău."
Nazeera se ridică acum. Ea pare suparata. „De ce continui
să-mi ceri scuze? Nu-mi mai cere scuze.”
"Ai dreptate. Îmi pare rău." tresar. „Vreau să spun... Știi ce vreau să spun.
Oricum, ar trebui să mergem.”
„Kenji...”
„Ascultă, ai spus că nu vrei o relație, nu? Nu ai vrut
să fii prietena mea? Nu crezi că asta”—imit ceea ce a făcut ea
mai devreme, făcând semn între noi—„ar putea vreodată să funcționeze? Ei bine, atunci...
Trag
aer în piept. Treci o mână prin părul meu. „Așa
arată a nu fi prietena mea. Bine? Sunt doar câțiva oameni în viața mea cărora le pasă
de mine, iar acum cel mai bun prieten al meu este probabil ucis de o
grămadă de psihopați, iar eu ar trebui să fiu acolo, să fac ceva.”
— Nu mi-am dat seama că tu și Warner erați atât de apropiați, spune ea încet.
"Ce?" mă încruntă. „Nu, vorbesc despre Juliette”, spun eu. „Ella.
Tot ceea ce."

Sprâncenele lui Nazeera se ridică.
„Oricum, îmi pare rău. Probabil ar trebui să păstrăm acest profesionist, nu? Nu cauți nimic serios și oricum nu știu cum să am relații ocazionale. Intotdeauna ajung sa imi pasa prea mult, ca sa fiu sincera, asa ca probabil ca aceasta nu a fost o idee buna.”
"Oh."
"Dreapta?" Mă uit la ea, sperând, deodată, că era ceva ce mi-a scăpat, ceva mai mult decât distanța rece din ochii ei. „Nu mi-ai spus că suntem prea diferiți? Că nici măcar nu locuiești aici?”
Ea se întoarce. "Da."
„Și te-ai răzgândit în ultimele treizeci de secunde? Despre să fiu prietena mea?”
Încă se uită la perete când spune: „Nu”.
Durerea îmi urcă pe coloana vertebrală, se adună în piept. „Bine atunci”, spun eu și dau din cap. „Mulțumesc pentru onestitate. Trebuie să plec."
Ea trece pe lângă mine, iese pe ușă. "Vin si eu."
Juliette
Am stat în spatele unei mașini de poliție de mai bine de o oră. Nu am reușit să plâng, nu încă. Și nu știu ce aștept, dar știu ce am făcut și sunt destul de sigur că știu ce va urma.
Am ucis un băiețel.
Nu știu cum am făcut-o. Nu știu de ce sa întâmplat. Știu doar că am fost eu, mâinile mele, eu. Am făcut asta. Pe mine.
Mă întreb dacă părinții mei vor apărea.
În schimb, trei bărbați în uniforme militare mărșăluiesc la fereastra mea. Unul dintre ei deschide ușa și ține cu o mitralieră spre pieptul meu.
„Ieși afară”, latră el. „Ieși cu mâinile sus.”
Inima îmi bate cu putere, teroarea mă propulsează din mașină atât de repede încât mă împiedic,
lovindu-mi genunchiul în pământ. Nu trebuie să verific ca să știu că sânger
; durerea rănii proaspete este deja aprinsă. Îmi mușc buzele ca să nu plâng, forțând lacrimile înapoi.
Nimeni nu mă ajută să mă ridic.
Vreau să le spun că am doar paisprezece ani, că nu știu multe despre multe lucruri, dar că știu destule. M-am uitat la emisiuni TV despre așa ceva. Știu că nu mă pot taxa ca adult. Știu că nu ar trebui să mă trateze așa.
Dar apoi îmi amintesc că lumea este diferită acum. Avem un nou guvern acum, căruia nu-i pasă cum făceam lucrurile. Poate că nimic din toate astea nu mai contează.
Inima îmi bate mai repede.
Sunt împins pe bancheta din spate a unei mașini negre și, înainte de a-mi da seama, sunt depus într-un loc nou: undeva care arată ca o
clădire de birouri obișnuită. E înalt. Gri oțel. Pare veche și decrepit – unele dintre ferestrele sale
sunt crăpate – și totul pare trist.
Dar când intru înăuntru, sunt uimit să descopăr un
interior orbitor, strălucitor. Privesc în jur, observând podelele de marmură, covoarele bogate și
mobilierul. Tavanele sunt inalte, arhitectura moderna dar eleganta. Este
totul din sticlă, marmură și oțel inoxidabil.
Nu am fost niciodată nicăieri atât de frumoasă.

Și nici măcar nu am avut o clipă să iau totul înainte să fiu întâmpinat de un bărbat subțire, mai în vârstă, cu părul castaniu și mai subțire.
Soldații care mă flanchează se dau înapoi în timp ce el face un pas înainte.
"Domnișoară. Ferrars?" el spune.
"Da?"
„Trebuie să vii cu mine."
ezit. "Cine ești tu?"
Mă studiază un moment și apoi pare că ia o decizie. „Poți să -mi spui Delalieu."
„Bine", spun, cuvântul dispărând într-o șoaptă.
Îl urmăresc pe Delalieu într-un lift de sticlă și îl văd cum folosește o cartelă pentru a autoriza liftul. Odată ce suntem în mișcare, îmi găsesc curajul să vorbesc.
"Unde sunt?" Întreb. "Ce se întâmplă?"
Răspunsul lui vine automat. „Sunteți în sediul Sectorului 45. Sunteți aici pentru a avea o întâlnire cu comandantul șef și regentul Sectorului 45." Nu se uită la mine când vorbește, dar nu există nimic în tonul lui care să pară amenințător. Așa că pun o altă întrebare.
"De ce?"
Ușile liftului sună în timp ce se deschid. Delalieu se întoarce în cele din urmă să mă privească
. „Vei afla într-o clipă."
Îl urmăresc pe Delalieu pe un hol și aștept, în liniște, în fața unei uși, în timp ce el bate. Își aruncă capul înăuntru când ușa se deschide, își anunță prezența și apoi îmi face semn să-l urmez înăuntru.
Când o fac, sunt surprins.
Există un bărbat frumos în uniformă militară – presupun că el este comandantul – stă în fața unui birou mare, din lemn, cu brațele încrucișate la piept. Mă privește drept în ochi, iar eu sunt dintr-odată atât de copleșită încât mă simt că roșesc.
Nu am mai văzut pe cineva atât de frumos până acum.
Mă uit în jos, stânjenită, și studiez șireturile pantofilor mei de tenis. Sunt recunoscător pentru părul meu lung. Servește ca o perdea întunecată și grea, care îmi protejează
fata din vedere.
"Uită-te la mine."
Comanda este ascuțită și clară. Ridic privirea, nervoasă, pentru a-i întâlni ochii.
Are părul des, castaniu închis. Ochi ca o furtună. El se uită la mine atât de mult încât simt pielea de găină că mi se ridică pe piele. Nu își va privi în altă parte și mă simt mai îngrozită de moment. Ochii acestui om sunt plini de furie. Întuneric. Este ceva cu adevărat înspăimântător la el și inima mea începe să bată.
„Crești repede", spune el.
Mă uit la el, confuză, dar încă îmi studiază chipul.
„Paisprezece ani", spune el încet. „O vârstă atât de complicată pentru o fată tânără." În cele din urmă, oftă. Privește în altă parte. „Întotdeauna îmi rupe inima să sparg lucruri frumoase."
„Nu... nu înțeleg", spun eu, simțindu-mă brusc rău.
El ridică din nou privirea. „Știți ce ați făcut astăzi?"
eu inghet. Cuvintele mi se adună în gât, îmi mor în gură.
"Da sau nu?" cere el.
„D-da", spun eu repede. "Da."
„Și știi de ce ai făcut-o? Știi cum ai făcut-o?"

Scutur din cap, ochii mi se umplu repede de lacrimi. „A fost un accident”, șoptesc eu. — Nu știam... nu știam că asta...
— Mai știe cineva despre boala ta?
"Nu." Mă uit la el, cu ochii mari, chiar dacă lacrimile îmi încețoșează vederea. „ Adică, nu, nu chiar – doar părinții mei – dar nimeni nu înțelege cu adevărat ce este în neregulă cu mine. Nici măcar nu înțeleg... —
Vrei să spui că nu ai plănuit asta? Nu a fost intenția ta să-l ucizi pe băiețel?
"Nu!" strig, apoi bat cu ambele mâini peste gură. „Nu”, spun eu, liniștit acum. „Am încercat să-l ajut. Căzuse la podea și eu... nu știam. Jur că nu știam.”
"Mincinos."
Încă scutur din cap, ștergând lacrimile cu mâinile tremurânde. „A fost un accident. Jur, nu am vrut să... nu am vrut... —
Domnule. Este Delalieu. Vocea lui.
Nu mi-am dat seama că era încă în cameră.
Îmi adulmec, tare, ștergându-mi rapid fața, dar mâinile încă îmi tremură. Încerc , din nou, să înghit lacrimile. Să mă trag împreună.
„Domnule”, spune Delalieu mai ferm, „poate că ar trebui să facem acest interviu în altă parte”.
„Nu văd de ce este necesar.”
— Nu vreau să par impertinent, domnule, dar chiar simt că s-ar putea să fii mai bine să conduci acest interviu în privat.
Îndrăznesc să mă întorc, să ridic privirea la el. Și atunci observ a treia persoană în cameră.
Un baiat.
Mi se prinde respirația în gât cu un gâfâit aproape audibil. O singură lacrimă îmi scapă pe obraz și o îndepărtez, chiar dacă mă uit la el. Nu mă pot abține — nu pot privi în altă parte. Are genul de chip pe care nu l-am văzut niciodată în viața reală. E mai frumos decât comandantul. Mai frumos. Totuși, există ceva deranjant la el, ceva rece și străin în chipul lui care îl face greu de privit. E aproape prea perfect. Are maxilarul ascuțit și pomeții ascuțiți și un nas drept și ascuțit. Totul la el îmi amintește de o lamă. Fața lui este palidă. Ochii lui sunt de un verde uimitor, limpede și are părul bogat și auriu. Și se uită la mine, cu ochii mari de o emoție pe care nu o pot descifra.
Un gat se limpede.
Vraja este ruptă.
Căldura îmi inundă fața și îmi feresc privirea, mortificat că nu mi-am întors privirea mai devreme.
Îl aud pe comandant mormăind furios pe sub răsuflarea lui. „Incredibil”, spune el. "Întotdeauna la fel."
ridic privirea.
— Aaron, spune el tăios. "Ieși."
Băiatul – numele lui trebuie să fie Aaron – tresări. Se uită la comandant pentru o secundă, apoi aruncă o privire spre ușă. Dar el nu se mișcă.
„Delalieu, te rog escortează-mi fiul din cameră, pentru că în prezent pare să nu-și amintească cum să-și miște picioarele.”
Fiul său.
Wow. Asta explică chipul.
— Da, domnule, desigur, domnule.
Expresia lui Aaron este imposibil de citit. Îl surprind uitându-se la mine, doar

încă o dată, iar când mă găsește uitându-mă, se încruntă. Nu este o privire neplăcută. Totuși, mă întorc.
El și Delalieu trec pe lângă mine când ies, iar eu mă prefac că nu observ
când îl aud șoptind:
„Cine este ea?”
— în timp ce se îndepărtează.
„Ella? Esti in regula?"
Clipesc, curățând încet țesătura de întuneric care îmi întunecă vederea.
Stelele explodează și se estompează în spatele ochilor mei și încerc să stau în picioare, covorul
apăsând impresii de floricele de porumb în palme, metalul înfipându-mi carnea.
Port manșele, manșete strălucitoare care emit o lumină blândă, albastră, care îmi scurge viața de pe piele și îmi face propriile mâini să pară sinistre.
Femeia de la ușa mea se uită fix la mine. Ea zambeste.
„Eu și tatăl tău ne-am gândit că ți-e foame”, spune ea. „
Ți-am pregătit cina.”
Nu mă pot mișca. Picioarele mele par fixate la locul lor, rozul și violetul pereților
și podelelor mă asaltă din fiecare colț. Stau în mijlocul
muzeului bizar al ceea ce a fost probabil dormitorul copilăriei mele -
mă uit la ceea ce ar putea fi mama mea biologică - și simt că aș putea
vomita. Luminile sunt dintr-o dată prea strălucitoare, vocile prea tare. Cineva
se îndreaptă spre mine și mișcarea se simte exagerată, pașii
bătând puternic și repede în urechi. Vederea mea intra și iese, iar pereții
par să tremure. Podeaua se mișcă, se înclină înapoi.
Cad, greu, pe podea.
Pentru un minut, nu aud nimic altceva decât bătăile inimii mele. Tare, atât de tare, apăsând
asupra mea, asaltându-mă cu o cacofonie de sunet atât de tulburătoare încât mă dublez
, îmi apăs cu fața pe covor și țip.
Sunt isteric, oasele îmi tremură în piele, iar femeia mă ridică
, mă împinge și eu mă rup, țipând în continuare:
„Unde sunt toți?” țip. „Ce se întâmplă cu mine?” țip.
"Unde sunt? Unde sunt Warner și Kenji și o, Doamne, Doamne, Doamne, toți
acei oameni, toți acei oameni pe care i-am ucis...
V omit centimetri în gât, sufocându-mă, și încerc și nu reușesc să suprim
imaginile, oribilele, terifiantele. imagini cu trupuri despicate, sângele
șerpuind pe crestele de carne slab ruptă și ceva îmi străpunge mintea,
ceva ascuțit și orbitor și deodată sunt în genunchi, împingând
conținutul slab al stomacului meu într-un coș roz.
Cu greu pot să respir.
Plămânii îmi sunt suprasolicitați, stomacul încă amenință să mă trădeze
și icnesc, mâinile îmi tremură puternic când încerc să stau în picioare. Mă învârt,
camera mișcându-se mai repede decât mine și văd doar sclipiri de roz, sclipiri
de violet.
mă legăn.
Cineva mă prinde din nou, de data asta brațe noi, iar bărbatul care
îmi spune fiica lui mă ține în brațe de parcă aș fi copilul lui și îmi spune: „Iubito, nu trebuie să te
mai gândești la ele. Acum ești în siguranță.”
"Sigur?" Mă întorc, cu ochii sălbatici. "Cine ești tu-?"
Femeia mă ia de mână. Îmi strânge degetele chiar dacă mă eliberez
de strânsoarea ei. „Sunt mama ta”, spune ea. „Și am decis că este timpul să

vii acasă.”
„Ce” – i-am luat două pumni de cămașă – „ai făcut cu
prietenii mei?” țip. Și apoi o scutur, o scutur atât de tare încât pare de fapt
speriată pentru o secundă, apoi încerc să o ridic și să o arunc în
perete, dar îmi amintesc, cu o tresărire, că puterile mi-au fost întrerupte, că
am să mă bazez pe simplă furie și adrenalină și mă întorc, brusc
furios, simțindu-mă mai sigur în secundă că am început să halucinez, să
am halucine, când,
pe neașteptate
, mă plesnește în față.
Greu.
Clipesc, uluit, dar reușesc să rămân în picioare.
„Ella Sommers”, spune ea tăios, „te vei împlini.” Ochii ei
fulgeră în timp ce mă apreciază. „Ce este acest comportament ridicol, dramatic?
Îți faci griji pentru prietenii tăi? Acești oameni nu sunt prietenii tăi.”
Îmi arde obrazul și jumătate din gură se simte amorțită, dar spun: „Da, da,
sunt fratele meu...”
Ea mă plesnește din nou.
Mi se închid ochii. Redeschide. Mă simt brusc amețit.
„Suntem părinții tăi”, spune ea în șoaptă aspră. „Eu și tatăl tău te
-am adus acasă. Ar trebui să fii recunoscător.”
Am gust de sânge. Îmi ridic mâna, îmi ating buza. Degetele îmi ies roșii.
„Unde este Emmaline?” Sângele îmi curge în gură și îl scuipă pe
podea. „Ai răpit-o și tu? Știe ea ce ai făcut?
Că ne-ai donat pentru The Reestablishment? Ne-am vândut trupurile lumii
?”
O a treia palmă, rapidă.
Simt că îmi sună în craniu.
„Cum îndrăznești?” Fața mamei mele se îmbujoră. „Cum îndrăznești...
Nu ai idee ce am construit în toți acești ani... Sacrificiile pe care le-am
făcut pentru viitorul nostru...”
„Acum, Evie,” spune tatăl meu și își pune o mână liniștitoare pe umărul ei.
"Totul o să fie bine. Ella are nevoie doar de puțin timp pentru a se instala,
asta e tot.” El se uită la mine. — Nu-i așa, Ella?
Mă lovește atunci, în acel moment. Tot. Mă lovește, dintr-o dată, cu
o forță înspăimântătoare, destabilizatoare —
am fost răpită de o pereche de nebuni și s-ar putea să nu-mi mai văd
prietenii niciodată. De fapt, prietenii mei ar putea fi morți. Părinții mei i-ar
fi ucis. Toti.
Realizarea este ca o sufocare.
Lacrimile îmi umplu gâtul, gura, ochii...
„Unde,” spun eu, cu pieptul tremurând, „e Warner? Ce i-ai făcut
?”
Expresia lui Evie devine brusc criminală. „Tu și băiatul ăla blestemat. Dacă
trebuie să-i mai aud numele încă o dată...
— Unde e Warner? țip din nou. "Unde este el? Unde e Kenji?
Ce ai făcut cu ei?”
Evie pare brusc epuizată. Își ciupește puntea nasului
între degetul mare și arătător.
„Dragă”, spune ea, dar nu se uită la mine, ci la
tatăl meu. „Te vei descurca cu asta, te rog? Am o durere de cap groaznică și câteva
telefoane urgente de revenit.”

"Bineinteles iubire." Și scoate o seringă din buzunar și mi-
o înjunghie, repede, în gât.
Kenji
Sala comună este într-adevăr în creștere pe mine.
Obișnuiam să trec pe acolo, tot timpul, și mă întrebam de ce Warner s-a gândit vreodată că
vom avea nevoie de o cameră comună atât de mare. Sunt o mulțime de locuri și mult spațiu de întins, dar întotdeauna am crezut că este o pierdere de spațiu. Mi-
am dorit în secret ca Warner să fi folosit metru pătrat pentru dormitoarele noastre.
Acum inteleg.
Când Nazeera și cu mine intrăm, cu zece minute întârziere la
petrecerea improvizată cu pizza, toată lumea este aici. Brendan este aici. Stă într-un colț, fiind
agitat de Castle și Alia, iar eu aproape îl abordez. Nu, desigur,
pentru că este evident că este încă în recuperare, dar sunt ușurat să constat că arată bine. De cele mai multe ori arată strâns, dar nu poartă praștie sau
altceva, așa că bănuiesc că fetele nu au avut probleme când l-au
petic. Acesta este un semn grozav.
Îl văd pe Winston trecând prin cameră și îl ajung din urmă și îl bat
pe spate. „Hei", spun eu când se întoarce. "Esti bine?"
El pune în echilibru câteva farfurii de hârtie, ambele deja
slăbite sub greutatea prea multă pizza, și zâmbește cu toată
fața când spune: „Urăsc azi. Astăzi este un incendiu de gunoi. Urăsc totul
despre ziua de azi, cu excepția faptului că Brendan este bine și avem pizza.
În afară de asta, astăzi poate merge direct în iad."
„Da. Simt asta atât de mult." Și apoi, după o pauză, spun încet: „Deci
bănuiesc că nu ai avut niciodată conversația aceea cu Brendan, nu?"
Winston devine brusc roz. „Am spus că aștept momentul potrivit.
Ți se pare momentul potrivit?"
"Buna observatie." suspin. „Cred că doar speram că ai
vești bune. Tuturor ne-ar putea folosi niște vești bune chiar acum."
Winston îmi aruncă o privire plină de compasiune. — Nicio veste despre Juliette?
Eu dau din cap. Simți brusc rău. „Ți-a spus cineva că
numele ei adevărat este Ella?"
„Am auzit", spune Winston, ridicând din sprâncene. „Toată povestea este
o prostie."
„Da", spun eu. „Astăzi este cel mai rău."
„La naiba azi", spune Winston.
„Nu uita de ziua de mâine", spun eu. „Și mâine va fi nasol."
"Ce? De ce?" Farfuriile de hârtie din mâinile lui Winston devin
translucide din grăsimea de pizza. „Ce se întâmplă mâine?"
— Ultima dată am auzit că sărim pe navă, spun eu. „Alerg pentru viețile noastre. Presupun că va fi nasol."
„La naiba." Winston aproape că scăpa farfuriile. "Serios? Brendan are nevoie
de mai mult timp să se odihnească." Apoi, după o bătaie: „Unde mergem?"
— De cealaltă parte a continentului, se pare, spune Ian în timp ce trece.
Îmi întinde o farfurie cu pizza. Murmur o mulțumire rapidă și mă uit la
pizza, întrebându-mă dacă aș fi în stare să-mi bag toată chestia în gură
deodată. Probabil ca nu.
„Știi ceva ce noi nu știm?" îi spune Winston lui Ian, ochelarii
îi alunecă pe puntea nasului. Winston încearcă, fără succes, să
-i împingă înapoi cu antebrațul, iar Ian face un pas pentru a o face pentru el.

„Știu o mulțime de lucruri pe care tu nu le știi”, spune Ian. „Primul dintre acestea este că Kenji cu siguranță se lega cu Nazeera, cam acum cinci secunde.”
Aproape că îmi cade gura deschisă înainte să-mi amintesc că este mâncare în ea. Înghit în sec, prea repede, și mă sufoc. Încă tușesc în timp ce mă uit în jur, intrând în panică că Nazeera ar putea fi la îndemână. Abia când o văd prin cameră vorbind cu Sonya și Sara, mă relaxez în sfârșit.
Mă uit cu privirea la Ian. „Ce dracu e în neregulă cu tine?”
Winston, cel puțin, are decența să țipe în șoaptă când spune: „Te-ai conectat cu Nazeera? Am fost plecați doar câteva ore!”
„Nu m-am legat cu Nazeera”, mint.
Ian ia o bucată de pizza. „Orice, frate. Fără judecată. Lumea e în flăcări. Te distrezi."
„Noi nu am făcut” – oft, îmi întorc privirea – „nu a fost așa. Nici măcar nu este nimic. Eram doar, ca...” Fac un gest întâmplător cu mâna care nu înseamnă exact nimic.
Ian ridică din sprâncene.
— Bine, spune Winston, aruncându-mi o privire. „Vom vorbi despre chestia cu Nazeera mai târziu.” Se întoarce către Ian. „Ce se întâmplă mâine?”
„Eliberăm cauțiune”, spune Ian. „Fii gata să pleci în zori.”
„Bine, am auzit partea aceea”, spune Winston, „dar unde mergem?”
Ian ridică din umeri. „Castle are vești”, spune el. „Atât am auzit. Așteaptă ca Kenji și Nazeera să-și pună hainele la loc înainte să spună tuturor detaliile.”
Îmi înclin capul spre Ian, amenințându-l cu o singură privire. „Nu se întâmplă nimic cu mine și cu Nazeera”, spun eu. „Aruncă-l.”
„Bine”, spune el, culegându-și pizza. "Are sens. Adică nici măcar nu este atât de drăguță.”
Îmi cade farfuria din mână. Pizza lovește podeaua. Simt o nevoie bruscă și nedorită să-l lovesc pe Ian în față. „Ești... Ești înnebunit ? Nici măcar... Ea este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată în viața mea, iar tu ești aici spunând că nici măcar nu este atât de drăguță? Ai...”
— Vezi ce spun? Ian mă întrerupe. Se uită la Winston.
— Uau, spune Winston, privind solemn la pizza de pe jos.
„Da, Kenji este cu siguranță plin de rahat.”
Îmi trag o mână pe față. „Vă urăsc băieți.”
„Oricum”, spune Ian, „am auzit că știrile lui Castle au ceva de-a face cu Nouria”.
Capul meu se ridică din nou.
Nouria.
Aproape că am uitat. În această dimineață, chiar înainte de simpozion, gemenii mi-au spus că au descoperit ceva – ceva legat de otrava din gloanțele cu care fusese împușcată Juliette – care i-a dus înapoi la Nouria.
Dar s-au întâmplat atât de multe astăzi, încât nu am avut niciodată șansa să urmăresc. Află ce sa întâmplat.
„Ai auzit despre asta?” mă întreabă Ian, ridicând o sprânceană. „Ea a trimis un mesaj, se pare. Asta spun fetele.”
— Da, spun eu și mă încrunți. "Am auzit."
Sincer, nu am idee cum s-ar putea zgudui asta.
Au trecut cel puțin zece ani de la ultima dată când Castle și-a văzut fiica, Nouria. Darrence și Jabari, cei doi băieți ai săi, au fost uciși de ofițeri de poliție când au refuzat să-i lase pe bărbați să intre în casa lor fără mandat. Asta a fost înainte ca The Reestablishment să preia conducerea.

Castle nu era acasă în ziua aceea, dar Nouria era.
Ea a privit cum se întâmplă. Castle a spus că a simțit că și-ar fi pierdut trei copii în acea zi. Nouria nu și-a revenit niciodată. În schimb, ea s-a detașat. Apatic. A încetat să mai vină acasă la orele normale și apoi — într-o zi — a dispărut. Restabilirea ridica mereu copiii de pe stradă și îi trimitea oriunde simțeau că este nevoie să-i umple. Nouria a fost adunată împotriva voinței ei; ridicat și ambalat pentru alt sector. Castle știa sigur că s-a întâmplat, pentru că The Reestablishment i-a trimis o chitanță pentru copilul său. O chitanță dracului.
Toată lumea de la Point știa povestea lui Castle. Întotdeauna a făcut un efort să fie sincer, să împărtășească cele mai grele și dureroase amintiri din viața lui, astfel încât noi ceilalți să nu simțim că suferim singuri.
Castle credea că nu o va mai vedea niciodată pe Nouria.
Deci, dacă ea se întinde acum...
Chiar atunci, Castle îmi atrage atenția. Se uită la mine, apoi la Nazeera. Un indiciu de zâmbet îi atinge buzele și apoi a dispărut, coloana vertebrală dreptă în timp ce se
adresează camerei. Arata bine, imi dau seama. Arată strălucitor, viu de parcă nu l-am mai văzut de ani de zile. Locurile lui sunt trase înapoi, legate bine la baza gâtului. Blazerul lui albastru decolorat încă i se potrivește perfect, chiar și după toți acești ani.
„Am vești”, spune el.
Dar sunt destul de sigur că știu ce urmează.
Nouria locuiește în Sectorul 241, la mii de mile distanță, iar comunicarea intersectorială este aproape nemaiauzită. Doar grupurile rebele sunt suficient de curajoase pentru a risca să trimită mesaje codificate pe tot continentul. Ian și Winston știu asta. Stiu asta.
Toată lumea știe asta.
Ceea ce înseamnă că Castle este probabil aici să ne spună că Nouria a devenit necinstită.
Ha.
Așa tată, așa fiică.
Warner
„Bună”, spun eu.
Ea se întoarce la sunetul vocii mele și tresări când îmi vede fața.
Ochii ei se fac mari. Și o simt, imediat, când emoțiile ei se schimbă.
E atrasă de mine.
E atrasă de mine, iar revelația mă face fericită. Nu stiu de ce. Nu e nou. Am învățat, cu mult timp în urmă, că mulți oameni mă găsesc atrăgător. Bărbați. Femei. Mai ales femeile în vârstă, fenomen pe care încă nu îl înțeleg. Dar asta...
Mă face fericit. Ea mă găsește atrăgătoare.
„Bună”, spune ea, dar nu se uită la mine.
Îmi dau seama că roșește. Sunt surprins. Este ceva dulce la ea, ceva blând și dulce la care nu mă așteptam cu adevărat.
„Te descurci bine?” Întreb.
E o întrebare stupidă. Fata este în mod clar într-o poziție îngrozitoare. În acest moment , ea este în custodia noastră doar atâta timp cât îi ia tatălui meu să decidă ce să facă cu ea. Ea se află în prezent într-o unitate de detenție destul de confortabilă aici, la bază, dar probabil va ajunge într-un centru de detenție pentru minori. Nu sunt sigur. L-am auzit pe tatăl meu vorbind despre efectuarea mai multor teste pe ea mai întâi. Părinții ei

sunt aparent isterici, disperați să o luăm și să ne ocupăm de ea.
Oferiți un diagnostic. Ei cred că l-a ucis pe băiețel intenționat. Ei cred că fiica lor este nebună.
Cred că pare bine.
Mai bine decât bine.
Nu mă pot opri să mă uit la ea. Ochii mei parcurg fața ei de mai multe ori, studiindu-i cu atenție trăsăturile. Mi se pare atât de familiară, de parcă aș fi văzut-o înainte. Poate într-un vis.
Sunt conștient, chiar și așa cum cred, că gândurile mele sunt ridicole.
Dar am fost atras aici, magnetizat de ea de ceva ce nu mă poate controla. Știu că nu ar fi trebuit să vin. Nu am nicio treabă să vorbesc cu ea, iar dacă tatăl meu m-ar găsi aici, probabil că m-ar ucide. Dar am încercat, de zile întregi, să-i uit chipul și nu am reușit. Încerc să dorm noaptea și asemănarea ei se materializează în întuneric. Aveam nevoie să o văd din nou.
Nu știu cum să o apăr.
În cele din urmă, ea vorbește, iar eu mă eliberez de reveria mea. Îmi amintesc că i-am pus o întrebare.
„Da, mulțumesc”, spune ea, cu ochii în podea. "Eu fac bine."
Ea minte.
Vreau să ridice privirea, să-mi întâlnească ochii. Ea nu, și mi se pare frustrant.
„Vrei să te uiți la mine?” Spun.
Asta funcționează suficient de bine.
Dar când mă privește direct în ochi, simt că inima îmi pleacă brusc, înfricoșător de nemișcată. Un ritm sărit. Un moment al morții.
Și apoi
... Repede. Inima mea bate prea repede.
Nu mi-am înțeles niciodată capacitatea de a fi atât de conștient de ceilalți, dar de multe ori
mi-a fost de folos. În cele mai multe cazuri, îmi oferă un avantaj. În acest caz, este nimic mai puțin copleșitor.
În acest moment, totul mă lovește de două ori mai tare. Simt două seturi de emoții – ale ei și ale mele, ambele împletite. Se pare că simțim aceleași lucruri în același timp. Este dezorientator, atât de amețitor încât cu greu îmi pot trage sufletul. Simt o dorință surprinzătoare să o ating. Vreau...
„De ce?” ea spune.
clipesc. "Ce?"
„De ce vrei să mă uit la tine?”
iau aer în piept. Limpeziți-mi capul, luați în considerare opțiunile mele. Aș putea spune adevărul. Aș putea spune o minciună. Aș putea fi evaziv, schimb subiectul.
În cele din urmă, spun: „Te cunosc?”
Ea râde și își îndepărtează privirea. „Nu”, spune ea. "Cu siguranta nu."
Își mușcă buzele și îi simt nervozitatea bruscă, aud țepul din respirație. Mă apropii de ea aproape fără să-mi dau seama.
Ea ridică privirea spre mine atunci și îmi dau seama, cu un fior, cât de aproape suntem.
Există o căldură palpabilă între corpurile noastre, iar ochii ei sunt mari și frumoși, albastru-verde. Ca și globul, cred. Ca întreaga lume.
Ea se uită la mine și mă simt brusc dezechilibrat.
"Ce s-a întâmplat?" ea spune.
Trebuie să mă îndepărtez de ea. — Eu nu... Mă uit din nou la ea. — Ești sigur că nu te cunosc?
Și ea zâmbește. Îmi zâmbește și inima mi se sparge.

„Aveți încredere în mine”, spune ea. „Mi-aș aminti de tine.”
Kenji
Delalieu.
Nu pot să cred că am uitat de Delalieu.
Credeam că știrile lui Castle vor fi despre Nouria. Am crezut că avea
să ne spună că ea a întins mâna să spună că este un
lider al rezistenței de lux acum, că am fi bineveniți să ne prăbușim la ea pentru o vreme. În schimb,
vestea lui Castle era...
Delalieu.
Homeboy a venit.
Castle se dă deoparte și îi permite locotenentului să intre în cameră și, deși
pare rigid și deplasat, Delalieu pare cu adevărat supărat. O
simt, ca un pumn în intestin, în momentul în care îi văd chipul. Jale.
Își drese glasul de două sau de trei ori.
Când vorbește în sfârșit, vocea lui este mai stabilă decât am auzit-o vreodată.
„Am venit să te asigur”, spune el, „în persoană, că mă voi asigura că
grupul tău rămâne în siguranță aici, atâta timp cât mă descurc.” O pauză. „Nu
știu încă exact ce se întâmplă acum, dar știu că nu poate fi bine.
Sunt îngrijorat că nu se va termina bine dacă rămâi și mă angajez să te ajut
în timp ce îți planifici evadarea.”
Toată lumea este tăcută.
„Hm, mulțumesc”, spun eu, rupând tăcerea. Mă uit prin cameră
când spun: „Apreciem cu adevărat asta. Dar, uh, cât timp avem
?”
Delalieu scutură din cap. „Mă tem că nu vă pot garanta siguranța
mai mult de o săptămână. Dar sper că câteva zile de amânare vă vor oferi
timpul necesar pentru a vă da seama de următorii pași. Găsiți un loc sigur în care să mergeți. Între
timp, voi oferi orice ajutor pot.”
„Bine”, spune Ian, dar pare sceptic. "Asta e intr-adevar . . . generos."
Delalieu își drese glasul din nou. „Trebuie să fie greu de știut dacă
ar trebui să ai încredere în mine. Îți înțeleg preocupările. Dar mă tem că am rămas tăcut
prea mult timp”, spune el, cu vocea pierzându-și stabilitatea. — Și acum... cu...
Cu ce sa întâmplat cu Warner și cu doamna Ferrars... Se oprește, vocea i
se sparge la ultimul cuvânt. El ridică privirea, mă privește în ochi. „Sunt sigur că
Warner nu a spus nimănui dintre voi că sunt bunicul lui.”
Maxilarul meu se deschide. De fapt, se deschide.
Castle este singura persoană din cameră care nu pare șocată.
— Ești bunicul lui Warner? spune Adam ridicându-se în picioare. Privirea
îngrozită din ochii lui îmi rupe inima.
— Da, spune Delalieu încet. „De partea mamei sale.” Întâlnește
ochii lui Adam, recunoscând, în tăcere, că știe. Știe că Adam este
fiul nelegitim al lui Anderson. Că știe totul.
Adam se așează din nou, cu ușurarea vizibilă pe față.
„Îmi pot imagina doar ce nefericită trebuie să fi fost viața ta”,
spune Brendan. Mă întorc să mă uit la el, surprins să-i aud vocea. A fost atât de tăcut în tot
acest timp. Dar atunci, desigur, Brendan ar fi plin de compasiune. Chiar și
cuiva ca Delalieu, care s-a făcut deoparte și nu a spus nimic în timp ce Anderson
a dat foc lumii. „Dar sunt recunoscător – suntem cu toții recunoscători”, spune Brendan,
„pentru ajutorul tău astăzi”.

Delalieu reușește să zâmbească. „Este cel puțin ce pot face”, spune el și se întoarce să plece.
„Ai cunoscut-o?” spune Lily cu vocea ascuțită. „Ca Ella?”
Delalieu îngheață pe loc, încă pe jumătate întors spre ieșire.
„Pentru că dacă ești bunicul lui Warner”, spune Lily, „și lucrezi sub Anderson de atâta vreme – trebuie să o cunoști.”
Încet, foarte încet, Delalieu se întoarce spre noi. Pare încordat, nervos de parcă nu l-am văzut niciodată. Nu spune nimic, dar răspunsul îi este scris pe toată fața. Trecutul din mâinile lui.
Iisus.
"Cât timp?" Spun, mânia crescând în mine. „De când ai cunoscut-o și nu ai spus nimic?”
„Nu... eu nu...”
„Cât timp?” Spun, mâna mea întinzând deja pistolul băgat în talia pantalonilor.
Delalieu face un pas sacadat înapoi. „Te rog să nu faci”, spune el, cu ochii sălbatici. „Te rog să nu mă întrebi asta. Vă pot ajuta. Îți pot oferi arme și transport — orice ai nevoie — dar nu pot...
Nu înțelegi... —
Laș, spune Nazeera ridicându-se. Arată uluitoare, înaltă și puternică și stabilă. Îmi place să mă uit la fata aia mișcându-se. Vorbi. A respira. Tot ceea ce.
„Ai privit și nu ai spus nimic când Anderson își tortura propriii copii. Nu-i așa?”
„Nu”, spune Delalieu disperat, cu fața roșie de emoția pe care nu am mai văzut-o până acum în el. — Nu, asta nu...
Castle ridică un scaun cu o singură mișcare a mâinii și îl lasă, fără ceremonie, în fața lui Delalieu.
„Așează-te”, spune el, cu o furie violentă și nepăzită fulgerându-i în ochi.
Delalieu se supune.
"Cât timp?" spun din nou. „De cât timp o cunoști sub numele de Ella?”
„Eu... am”—Delalieu ezită, se uită în jur — „O cunosc pe Ella de când era copilă”, spune el în cele din urmă.
Simt că sângele îmi părăsește corpul.
Mărturisirea lui clară și explicită este prea mult. Înseamnă prea mult. Mă las sub greutatea ei – minciunile, conspirațiile. Mă afund înapoi în scaun și inima îmi zdrobește pentru Juliette, pentru tot ce a suferit ea din cauza oameni meniți să o protejeze. Nu pot să-mi formez cuvintele de care am nevoie pentru a-i spune lui Delalieu
că e un rahat fără spinare. Nazeera este cel care încă mai are prezența sufletească să-l pună.
Vocea ei este moale – letală – când vorbește.
„O cunoști pe Ella de când era mică”, spune Nazeera. „Ești aici, lucrezi aici, ajutând-o pe Anderson de când Ella era mică. Asta înseamnă că l-ai ajutat pe Anderson să o pună în custodia unor părinți adoptivi abuzivi și ai rămas alături în timp ce aceștia au torturat-o, așa cum Anderson a torturat-o, iar și iar... —
Nu, strigă Delalieu. „Nu am tolerat nimic din toate astea. Ella trebuia să crească într-un mediu familial normal. Trebuia să i se ofere părinți îngrijitori și o educație stabilă. Aceștia au fost termenii pe care toți i-au convenit pentru... —
Rahat, spune Nazeera, cu ochii strălucitori. „Știi la fel de bine ca mine

că părinții ei adoptivi au fost niște monștri...”
„Paris a schimbat termenii acordului”, strigă Delalieu furios.
Nazeera ridică o sprânceană, neclintită.
Dar ceva pare să fi slăbit limba lui Delalieu, ceva
de genul frică sau vinovăție sau furie reținută, pentru că deodată cuvintele ies din
el.
„Paris și-a revenit pe cuvânt de îndată ce Ella a fost în custodia lui”,
spune el. „S-a gândit că nimeni nu va afla. Pe atunci, el și cu mine eram cam la
fel, în ceea ce privește rangul, în The Reestablishment. Am lucrat adesea strâns
împreună din cauza legăturilor noastre de familie și, prin urmare, am fost la curent cu
alegerile pe care le-a făcut.”
Delalieu scutură din cap.
„Dar am descoperit prea târziu că a ales în mod intenționat părinți adoptivi care
au manifestat un comportament abuziv și periculos. Când l-am confruntat în această
privință, el
a susținut că orice abuz pe care Ella l-a suferit din partea părinților ei surogat nu
va face decât să-i încurajeze puterile să se manifeste, iar el a avut statisticile pentru a-și
susține afirmația. Am încercat să-mi exprim îngrijorările — l-am raportat; l-am spus
consiliului de comandanți că o rănește, o frânge, dar el a făcut ca
preocupările mele să sune ca histrionismul disperat al cuiva care nu vrea să
facă ceea ce este necesar pentru cauză.
Văd culoarea strecurându-se pe gâtul lui Delalieu, mânia lui abia
stăpânită.
„Am fost anulat în mod repetat. Retrogradat. Am fost pedepsit pentru că i-am pus la
îndoială
tactica.
„Dar știam că Paris a greșit”, spune el încet. „Ella s-a ofilit. Când am
cunoscut-o prima dată, era o fată puternică, cu un spirit vesel. A fost nespus de
bună și optimistă.” El ezită. „Nu a trecut mult până când i s-a răcit și
s-a închis. Retras. Paris a urcat rapid în rang, iar în curând am fost
retrogradat la puțin mai mult decât mâna lui dreaptă. Eu am fost cel pe care l-a trimis să
o verifice acasă, la școală. Mi s-a ordonat să-i monitorizez comportamentul, să scriu
rapoartele care descriu progresul ei.
„Dar nu au fost rezultate. Spiritul ei fusese rupt. L-am implorat pe Paris să
o pună în altă parte – pentru a o returna, cel puțin, într-o unitate obișnuită, una pe
care aș putea să o supraveghez personal – și totuși el a insistat, din nou și din nou,
că abuzul pe care ea a suferit va genera rezultate.” Delalieu se ridică acum,
plimbându-se. „Spera să impresioneze consiliul, sperând că eforturile lui vor fi
răsplătite cu încă o promovare. Curând, a devenit singura lui sarcină să
aștepte, să o urmăresc îndeaproape pe Ella pentru evoluții, pentru orice semn că
se schimbase. Evoluat." Se oprește pe loc. Rândunele, greu. „Dar Parisul a fost
neglijent.”
Delalieu își lasă capul în mâini.
Camera din jurul nostru a dispărut atât de liniștit încât aproape că aud secundele
trecând. Așteptăm cu toții să continue, dar nu ridică capul.
Îl studiez – mâinile lui tremurânde, tremurul din picioare,
pierderea lui generală a calmului – și inima îmi bate în piept. Simt că e
pe cale să se rupă. De parcă ar fi aproape să ne spună ceva important.
"Ce vrei să spui?" spun eu linistit. „Nepăsător cum?”
Delalieu ridică privirea, cu ochii roșii și sălbatici.
„Vreau să spun că era singura lui slujbă”, spune el, lovind cu pumnul de perete.
Îl lovește cu putere, degetele îi sparg tencuiala și, pentru o

clipă, sunt cu adevărat uluit. Nu credeam că Delalieu o avea în el.
„Nu înțelegi”, spune el, pierzând focul. Se împiedică înapoi, se lăsează
de perete. „Cel mai mare regret al meu în viață a fost să-i văd pe acești copii
suferind și să nu fac nimic în privința asta.”
— Așteaptă, spune Winston. „Care copii? Despre cine vorbești?"
Dar Delalieu pare să nu-l audă. El doar scutură din cap. „Paris
nu a luat niciodată în serios misiunea Elei. A fost vina lui că a pierdut controlul. Era
vina lui că ea nu știa mai bine, era vina lui că nu fusese
pregătită sau instruită sau păzită corespunzător. A fost vina lui că l-a ucis pe băiețelul ăla
”, spune el, acum atât de frânt, vocea îi tremură. „Ce a făcut în ziua aceea
aproape a distrus-o. Aproape a distrus întreaga operațiune. Aproape ne-a expus
lumii.”
Închide ochii, își apasă degetele pe tâmple. Și apoi se lasă
înapoi pe scaun. Pare neacostat.
Castle și cu mine împărtășim o privire plină de cunoștință de cealaltă parte a camerei. Se întâmplă ceva
. Ceva este pe cale să se întâmple.
Delalieu este o resursă pe care nu ne-am dat seama că o avem. Și pentru toate protestele sale,
chiar pare că vrea să vorbească. Poate Delalieu este cheia. Poate că
ne poate spune despre ce trebuie să știm — despre orice. Despre
Juliette, despre Anderson, despre The Reestablishment. Este evident că un baraj
s-a rupt în Delalieu. Sper doar să-l ținem să vorbească.
Adam este cel care spune: „Dacă l-ai urât atât de mult pe Anderson, de ce nu
l-ai oprit când ai avut ocazia?”
„Nu înțelegi?” spune Delalieu, cu ochii mari, rotunzi și triști.
„Nu am avut niciodată șansa. Nu aveam autoritatea și tocmai am fost
votați la putere. Leila — fiica mea — era din ce în ce mai bolnavă, iar eu —
nu eram eu însumi. mă destrămam. Am suspectat un joc nepotrivit în boala ei, dar
nu aveam nicio dovadă. Mi-am petrecut orele de lucru supraveghend
sănătatea psihică și fizică care se prăbușește a unei tinere nevinovate și mi-am petrecut orele libere
urmărind fiica mea murind.”
„Acestea sunt scuze”, spune Nazeera cu răceală. „Ai fost un laș”.
El ridică privirea. „Da”, spune el. "Este adevărat. Am fost un laș.” El clătină
din cap, se întoarce. „Nu am spus nimic, chiar și atunci când Paris a transformat tragedia Elei
într-o victorie. Le-a spus tuturor că ceea ce Ella ia făcut băiatului respectiv a fost o
binecuvântare deghizată. Asta, de fapt, era exact pentru care lucrase
. El a susținut că ceea ce a făcut ea în acea zi, indiferent de
consecințe, a fost manifestarea exactă a puterilor ei la care a sperat
tot timpul.” Delalieu pare brusc bolnav. „A scăpat cu totul.
Tot ceea ce și-a dorit vreodată, i s-a dat. Și a fost mereu nesăbuit. A
făcut o muncă leneșă, tot timpul folosind-o pe Ella ca pion pentru a-și îndeplini propriile dorințe sadice.”
„Te rog să fii mai specific”, spune Castle cu răceală. „Anderson avea o mulțime
de dorințe sadice. La care te referi?”
Delalieu devine palid. Vocea lui este mai joasă, mai slabă, când spune: „Parisului i-a
plăcut întotdeauna să-și distrugă propriul fiu. Nu am înțeles-o niciodată
. N-am înțeles niciodată nevoia lui de a-l sparge pe acel băiat. L-a torturat în mii de moduri diferite, dar când Paris a descoperit adâncimea
conexiunii emoționale a lui Aaron cu Ella, a folosit-o pentru a-l duce pe băiat aproape de

nebunie.”
„De aceea a împușcat-o”, spun eu, amintindu-mi ce mi-a spus Juliette — Ella — după ce Omega Point a fost bombardat. „Anderson a vrut să o omoare pentru a-i da o lecție lui Warner. Dreapta?"
Dar ceva se schimbă în fața lui Delalieu. Îl transformă, îl lasă în jos. Și apoi râde — un râs trist și rupt. „Nu înțelegi, nu înțelegi, nu înțelegi”, strigă el, clătinând din cap.
„Crezi că aceste evenimente recente sunt totul. Crezi că Aaron s-a îndrăgostit de prietena ta de câteva luni, o fată rebelă pe nume Juliette. Nu știi . Nu știi. Nu știi că Aaron a fost îndrăgostit de Ella pentru cea mai mare parte a vieții sale. Se cunosc din copilărie.”
Adam scoate un sunet. Un sunet uluit de neîncredere.
„Bine, trebuie să fiu sincer – nu înțeleg”, spune Ian. Îi aruncă o privire precaută către Nazeera înainte de a spune: „Nazeera a spus că Anderson le-a șters amintirile. Dacă este adevărat, atunci cum a putut Warner să fie îndrăgostit de ea atât de mult timp? De ce și-ar șterge Anderson amintirile, le-ar spune totul despre cum se cunosc și apoi le-ar șterge din nou amintirile?”
Delalieu scutură din cap. Pe chipul lui începe să se formeze un zâmbet ciudat, genul de zâmbet tremurător, îngrozit, care nu este deloc un zâmbet. "Nu. Nu. Tu nu ... Oftă și își îndepărtează privirea. „Parisul nu a povestit niciodată niciunul dintre ei despre istoria lor comună. Motivul pentru care a trebuit să le șteargă în continuare amintirile a fost pentru că nu conta de câte ori a resetat povestea sau a refăcut prezentările – Aaron se îndrăgostea întotdeauna de ea. De fiecare dată.
„La început, Paris a crezut că a fost o întâmplare. I s-a părut aproape amuzant. Distractiv. Dar cu cât s-a întâmplat mai mult, cu atât a început să înnebunească Parisul . El a crezut că era ceva în neregulă cu Aaron – că era ceva în neregulă cu el la nivel genetic, că fusese afectat de o boală. A vrut să zdrobească ceea ce a văzut ca pe o slăbiciune.”
— Așteaptă, spune Adam, ridicându-și mâinile. „Ce vrei să spui, cu cât s-a întâmplat mai mult? De câte ori s-a întâmplat?”
„Cel puțin de câteva ori.”
Adam pare șocat. „S-au întâlnit și s-au îndrăgostit de mai multe ori?”
Delalieu respiră tremurat. „Nu știu că s-au îndrăgostit mereu , exact. Parisul îi lăsa rareori să petreacă atât de mult timp singuri. Dar au fost întotdeauna atrași împreună. Era evident, de fiecare dată când le punea în aceeași cameră, erau ca”—Delalieu bate din palme—„magneți”.
Delalieu scutură din cap spre Adam.
„Îmi pare rău că sunt cel care vă spune toate acestea. Sunt sigur că este dureros să aud, mai ales având în vedere istoria ta cu Ella. Nu e corect că ai fost atras în jocurile lui Paris. N-ar fi trebuit niciodată să...”
„Uau, uau... Stai. Ce jocuri?" spune Adam uluit. „Despre ce vorbești?”
Delalieu își trece o mână pe fruntea transpirată. Pare că se topește, se prăbușește sub presiune. Poate că cineva ar trebui să-i aducă apă.
„Sunt prea multe”, spune el obosit. „Prea multe de spus. Prea multe de explicat.” El dă din cap. — Îmi pare rău, eu... —
Vreau să încerci, spune Adam, cu ochii strălucind. „Vrei să spui că relația noastră a fost falsă? Că tot ce a spus ea – tot ce a simțit ea este fals?”

„Nu”, spune rapid Delalieu, chiar dacă își folosește mâneca cămășii pentru a-și șterge transpirația
de pe față. "Nu. Din câte știu, sentimentele ei pentru tine erau la fel de
reale ca orice altceva. Ai intrat în viața ei într-un moment deosebit de dificil,
iar bunătatea și afecțiunea ta au însemnat, fără îndoială, foarte mult pentru ea.” Oftă
. „Vreau să spun doar că nu a fost o coincidență faptul că ambii băieți ai lui Paris s-au
îndrăgostit de aceeași fată. Parisului îi plăcea să se joace cu lucruri. Îi plăcea să deschidă
lucrurile pentru a le studia. Îi plăceau experimentele. Și Paris te pune pe tine și
pe Warner unul împotriva celuilalt intenționat.
„L-a plantat pe soldatul la masa ta de prânz, care a lăsat să scape că Warner urmărea
o fată cu o atingere letală. El a trimis pe altul să vorbească cu tine, să
te întrebe despre istoria ta cu ea, să facă apel la natura ta protectoare, discutând despre
planurile lui Aaron pentru ea — Îți amintești? Ai fost convins,
din toate punctele de vedere, să aplici pentru postul. Când ai făcut-o, Paris a scos
cererea ta din teanc și l-a încurajat pe Aaron să te intervieveze. Apoi
a spus clar că ar trebui să fii aleasă ca colega ei de celulă. L-a lăsat pe Aaron să creadă că
ia toate deciziile lui ca CCR al Sectorului 45 – dar Paris a fost
mereu acolo, manipulând totul. Am văzut cum se întâmplă.”
Adam pare atât de uluit încât îi ia o clipă să vorbească. "Asa de . . . a
stiut? Tatăl meu a știut mereu despre mine? Știai unde sunt – ce făceam
?”
„Știai?” Delalieu se încruntă. „Parisul ți-a orchestrat viețile. Acesta a fost
planul, de la început.” Se uită la Nazeera. „Toți copiii
comandanților supremi urmau să devină studii de caz. Ați fost proiectați să
fiți soldați. Tu și James, îi spune lui Adam, ați fost neașteptați, dar
și el a făcut planuri pentru tine.
"Ce?" Adam devine alb. „Care este planul lui pentru mine și James?”
„Asta, sincer, nu știu.”
Adam se așează pe spate pe scaun, părând brusc bolnav.
„Unde este Ella acum?” spune Winston tăios. „Știi unde
o țin?”
Delalieu scutură din cap. „Tot ceea ce știu este că ea nu poate fi moartă.”
„Ce vrei să spui că nu poate fi moartă?” Întreb. "De ce nu?"
„Puterile Elei și Emmaline sunt esențiale pentru regim”, spune el.
„Este critic pentru continuarea a tot ceea ce am lucrat. Restabilirea
a fost construită cu promisiunea Ella și Emmaline. Fără
ele, Operațiunea Sinteză nu înseamnă nimic.”
Castelul se ridică. Are ochii mari. „Operațiunea Sinteză”, spune el
pe nerăsuflate, „are legătură cu Ella?”
„Arhitectul și călăul”, spune Delalieu. — Este...
Delalieu cade pe spate cu un mic, surprins gâfâit, cu capul lovind spătarul
scaunului. Totul, brusc, pare să încetinească.
Îmi simt ritmul cardiac încet. Simt că lumea încetinește. Mă simt format din apă,
urmărind scena derulându-se cu încetinitorul, cadru cu cadru.
Un glonț între ochi.
Sângele i se prelinge pe frunte.
Un țipăt scurt și ascuțit.
„Trădător fiu de cățea”, spune cineva.
Îl văd, dar nu cred.
Anderson este aici.
Juliette Nu
mi se dau explicații.

Tatăl meu nu mă invită la cină, așa cum a promis Evie. Nu
mă așează să-mi ofere istorii lungi despre prezența mea sau a lui; el nu
dezvăluie informații inovatoare despre viața mea sau despre ceilalți
comandanți supremi sau chiar despre aproape șase sute de oameni pe care tocmai i-am ucis. El și
Evie se poartă ca și cum ororile din ultimii șaptesprezece ani nu s-ar fi întâmplat niciodată.
Ca și cum nimic ciudat nu s-a întâmplat vreodată, ca și cum n-aș fi încetat niciodată să fiu fiica lor
– oricum nu în modurile care contează.
Nu știu ce a fost în acel ac, dar efectele sunt diferite de orice
am experimentat. Mă simt atât treaz, cât și adormit, de parcă mă învârt pe loc,
de parcă ar fi prea multă grăsime care învârte roțile în creier și încerc să
vorbesc și îmi dau seama că buzele nu se mai mișcă la comandă. Tatăl meu
îmi poartă trupul moale într-o cameră orbitor de argintie, mă sprijină într-un scaun, mă leagă
și panica se revarsă în mine, fierbinte și terifiantă, inundându-mi mintea. Încerc
să țip. Eșuează. Creierul meu se deconectează încet de corpul meu, ca și cum
aș fi îndepărtat de mine însumi. Doar funcțiile de bază, instinctuale, par să
funcționeze. Înghițirea. Respiraţie.
Plângând.
Lacrimile îmi cad în liniște pe fața mea și tatăl meu fluieră o melodie,
mișcările lui ușoare și ușoare chiar și în timp ce pregătește o picurare intravenoasă. Se mișcă cu
o eficiență atât de uluitoare, încât nici nu-mi dau seama că mi-a îndepărtat mânacele
până când nu văd bisturiul.
Un fulger de argint.
Lama este atât de ascuțită încât nu întâmpină nicio rezistență în timp ce îmi tăie linii curate în
antebrațe și sânge, sânge, greu și cald, mi se revarsă pe încheieturi și
în palmele deschise și nu pare real, nici măcar când înjunghie mai multe
electrice. fire în carnea mea expusă.
Durerea apare doar câteva secunde mai târziu.
Durere.
Începe de la picioarele mele, îmi înflorește în picioare, se desfășoară în stomac și
își urcă în gât doar pentru a exploda în spatele ochilor, în interiorul creierului
și strig, dar numai în minte, mâinile mele nefolositoare încă șchiopătează. cotierele
și sunt atât de sigur că o să mă omoare —
dar apoi zâmbește.
Și apoi a plecat.
Zac în agonie pentru ceea ce par ore.
Privesc, printr-o ceață delirante, cum sângele îmi picură de pe vârful degetelor, fiecare
picătură hrănind bazinele purpurie care cresc în faldurile pantalonilor mei. Viziuni
mă atacă, amintiri despre o fată care aș fi putut să fiu, scene cu oameni pe care
poate i-am cunoscut. Vreau să cred că sunt halucinații, dar nu mai pot fi
sigur de nimic. Nu știu dacă Max și Evie îmi pun
lucruri în minte. Nu știu că pot avea încredere în orice aș fi
crezut cândva despre mine.
Nu mă pot opri să mă gândesc la Emmaline.
Sunt în derivă, suspendat într-o baltă de nesimțire, dar ceva despre
ea continuă să trage, îmi trezește nervii, curenții rătăciți mă împing la
suprafața a ceva – o revelație emoțională – care tremură în

existență doar pentru a se evapora, câteva secunde mai târziu, ca și cum ar putea fi îngrozit să existe.
Acest lucru continuă și mai departe și mai departe și mai departe și pe
Anii Lumină.
Eoni.
iar
și
iar
șoapte de claritate
g aspsofoxigen
și sunt aruncat înapoi în larg.
Lumini strălucitoare și albe pâlpâie deasupra capului meu, bâzâind la unison cu zumzetul scăzut și constant al motoarelor și al unităților de răcire. Totul miroase ascuțit, ca
antiseptic. Greața îmi face capul să înoate. Îmi strâng ochii, singura
poruncă pe care corpul meu o va asculta.
Eu și Emmaline la grădina zoologică
Eu și Emmaline, prima călătorie cu avionul
Eu și Emmaline, învățând să înotăm
Eu și Emmaline, să ne tundem
Imaginile cu Emmaline îmi umplu mintea, momente din primii ani din
viața noastră, detalii ale feței ei Nu am știut niciodată că pot evoca. Nu înțeleg.
Nu știu de unde vin. Îmi pot imagina doar că Evie a pus
aceste imagini aici, dar de ce ar vrea Evie să văd asta, nu
înțeleg. Scenele îmi apar prin cap ca și cum aș fi răsfoit un
album foto și mă fac să-mi fie dor de sora mea. Mă fac să-mi amintesc
pe Evie ca pe mama mea. Fă-mă să-mi amintesc că am avut o familie.
Poate că Evie vrea să-mi amintesc.
Sângele meu a lovit podeaua. Îl aud , picurarea familiară, sunetul ca un robinet spart, robinetul
lent de lichid călduț pe gresie. Eu și Emmaline ne ținem de mână oriunde mergeam, purtând adesea ținute asortate. Aveam același păr lung și castaniu, dar ochii ei erau albaștri pur și ea era cu câțiva centimetri mai înaltă decât mine. Aveam o distanță de doar un an, dar părea mult mai în vârstă. Chiar și atunci, în ochii ei era ceva care părea greu. Serios. M-a ținut de mână de parcă ar fi încercat să mă protejeze. Ca și cum poate știa ea mai multe decât mine. Unde ești? Mă întreb. Ce ți-au făcut? Habar n-am unde sunt. Nici nu am idee ce mi-au făcut. Nicio idee despre oră sau zi, iar durerea apar peste tot. Mă simt ca o sârmă sub tensiune, ca și cum nervii mi-au fost capsați în exteriorul corpului, sensibil la fiecare schimbare minut în mediu. expir si ma doare. Twitch și îmi taie răsuflarea. Și apoi, într-o mișcare, mama se întoarce. Ușa se deschide și mișcarea forțează o năvălire blândă de aer în cameră, o șoaptă de adiere, blând chiar dacă îmi zboară pielea și cumva senzația este atât de insuportabilă încât sunt sigur că voi țipa. Eu nu. "Mă simt mai bine?" ea spune. Evie ține în mână o cutie de argint. Încerc să mă uit mai atent, dar acum durerea este în ochi. Păsitoare. — Trebuie să te întrebi de ce ești aici, spune ea încet. O aud lucrând la ceva, sticlă și metal atingându-se, despărțindu-se, atingându-se, destrăgându-se. — Dar trebuie să ai răbdare, pasăre. S-ar putea să nu ajungi să rămâi." Imi inchid ochii. Îi simt degetele reci și subțiri pe fața mea cu doar câteva secunde înainte ca ea să- mi smulgă pleoapele înapoi. Iute, ea își înlocuiește degetele cu cleme ascuțite, de oțel, iar eu scot doar un sunet scăzut, gutural de agonie. — Ține-ți ochii deschiși, Ella. Acum nu este momentul să adormi." Chiar și atunci, în acel moment dureros, terifiant, cuvintele sună familiar. Ciudat și familiar. Nu pot să-mi dau seama de ce. „Înainte de a face planuri concrete pentru a te ține aici, trebuie să mă asigur" – trage ea de o pereche de mănuși de

latex – „că ești încă viabil. Vezi cum ai rezistat după toți acești ani.” Cuvintele ei trimit valuri de groază curgând prin mine. Nimic nu a fost schimbat. Nimic nu a fost schimbat. Încă nu sunt decât un recipient. Corpul meu schimbă mâinile schimbă mâinile în schimbul a ceea ce Mama mea nu mă iubește. Ce i-a făcut surorii mele. „Unde este Emmaline?” Încerc să țip, dar cuvintele nu-mi ies din gură. Ele se extind în capul meu, explozive și furioase, apăsând pe crestele minții mele chiar dacă buzele mele refuză să mă asculte. Moarte. Cuvântul îmi apare brusc, de parcă ar fi fost ceva ce tocmai mi-am amintit, răspunsul la o întrebare pe care am uitat că există. Nu-l înțeleg. Evie stă din nou în fața mea. Ea îmi atinge părul, cerne șuvițele scurte și grosiere de parcă ar fi căutat aur. Contactul fizic este chinuitor. „Inacceptabil”, spune ea. "Este inacceptabil." Ea se întoarce, face notițe într-o tabletă pe care o scoate din halatul de laborator. Aproximativ, ea îmi ia bărbia în mână, îmi ridică fața spre a ei. Evie îmi numără dinții. Îmi trece vârful unui deget de-a lungul gingiilor. Ea îmi examinează interiorul obrajilor, partea inferioară a limbii mele. Mulțumită, ea smulge mănușile, latexul scoțând sunete aspre de pocnet care se ciocnesc și răsună, spulberând aerul din jurul meu. Un torc mecanic îmi umple urechile și îmi dau seama că Evie îmi reglează scaunul. Anterior am fost în poziție înclinată, acum sunt plat pe spate. Îmi ia o pereche de foarfece la haine, tăindu-mi drept prin pantaloni, cămașă, mâneci. Frica amenință să-mi rupă pieptul, dar stau doar acolo, o legumă perfectă, în timp ce ea mă dezbrăcă. În cele din urmă, Evie se dă înapoi. Nu văd ce se întâmplă. Zumzetul unui motor se transformă într-un vuiet. Sună ca o foarfecă, tăind aerul. Și apoi: Foi de sticlă se materializează la marginile vederii mele, mișcă-te spre mine din toate părțile. Se blochează cu ușurință, cusăturile se închid cu un clic rece. Sunt ars de viu. Căldură ca nu am cunoscut-o niciodată, foc pe care nu îl pot vedea sau opri. Nu știu cum se întâmplă, dar o simt. îl miros. Mirosul de carne carbonizată îmi umple nasul, amenință să-mi răstoarne conținutul stomacului. Stratul superior al pielii este lent de pe corpul meu. Mărgele de sânge de-a lungul corpului meu ca roua dimineții, iar o ceață fină urmărește căldura, curățând și răcoritor. Aburul aburi geamul din jurul meu și apoi, exact când cred că aș putea muri din cauza durerii, fisurile din sticlă se deschid cu un gâfâit brusc. Mi-aș dori să mă omoare. În schimb, Evie este meticuloasă. Îmi cataloghează fiecare detaliu fizic, făcând notițe, în mod constant, în tableta ei de buzunar. În cea mai mare parte, ea pare frustrată de evaluarea ei. Brațele și picioarele mele sunt prea slabe, spune ea. Umerii prea încordați, părul prea scurt, mâinile prea cicatrice, unghiile prea ciobite, buzele prea crăpate, trunchiul prea lung. „Te-am făcut prea frumoasă”, spune ea, clătinând din cap spre corpul meu gol. Îmi împinge șoldurile, mingele picioarelor. „Frumusețea poate fi o armă terifiantă, dacă știi să o mânuiești. Dar toate acestea par profund inutile acum.” Ea face o altă notă. Când se uită din nou la mine, pare gânditoare. „Ți-am dat asta”, spune ea. "Înțelegi? Acest recipient în care locuiești. L-am crescut, i-am modelat. Imi apartii. Viața ta îmi aparține. Este foarte important să înțelegi asta.” Furia, ascuțită și fierbinte, îmi arde pieptul. Cu grijă, Evie deschide cutia de argint. În interior se află zeci de cilindri subțiri de sticlă. „Știi care sunt acestea?” spune ea, ridicând câteva fiole de lichid alb strălucitor. „Bineînțeles că nu faci.” Evie mă studiază un timp. „Am greșit prima dată”, spune ea în cele din urmă. „Nu ne așteptam ca sănătatea emoțională să înlocuiască fizicul într-un mod atât de dramatic. Ne așteptam la minți mai puternice, de la amândoi. Desigur... Evie ezită. „Ea a fost specimenul superior, sora ta. Infinit superior. Întotdeauna ai fost puțin cu ochii de căprioară când erai copil. Un pic mai lunar decât mi-aș fi dorit. Emmaline, pe de altă parte, era foc pur. Nu am visat niciodată că se va deteriora atât de repede. Eșecurile ei au fost o mare dezamăgire personală.” Inspir puternic și mă sufoc cu ceva fierbinte și umed în gât. Sânge. Atât de mult sânge. „Dar atunci”, spune Evie oftând, „așa este situația. Trebuie să fim adaptabili la neașteptat. Disponibil să fie schimbat atunci când este necesar.” Evie lovește un comutator și ceva se prinde în mine. Simt că coloana vertebrală mi se îndreaptă, maxilarul mi se slăbește. Sângele îmi clocotește acum pe gât cu seriozitate și nu știu dacă să-l las sau să-l înghit. Tușesc, violent și sângele îmi stropește

pe față. Brațele mele. Îmi picura pe piept, pielea mea roz proaspătă. Mama se ghemuiește. Ea îmi ia bărbia în mână și mă obligă să mă uit la ea. „Ești mult prea plin de emoții", spune ea încet. „Te simți prea mult pentru lumea asta. Numiți oamenii prietenii tăi. Te imaginezi îndrăgostit." Ea scutură încet din cap. — Ăsta nu a fost niciodată planul tău, pasăre. Ai fost destinat unei existențe solitare. Te-am izolat intenționat." Ea clipește. "Înțelegi?" abia respir. Se simte limba aspră și grea, străină în gură. Îmi înghit propriul sânge și e revoltător, gros și călduț, gelatinos cu salivă. „Dacă Aaron ar fi fost fiul altcuiva", spune ea, „l-aș fi executat. L-aș executa chiar acum, dacă aș putea. Din păcate, eu singur nu am autoritatea." O forță a simțirii îmi stăpânește corpul. Sunt jumătate groază, jumătate bucurie. Nu știam că mai aveam nicio speranță că Warner era în viață până în acest moment. Sentimentul este exploziv. Prinde rădăcini în interiorul meu. Speranța ia foc în sângele meu, un sentiment mai puternic decât aceste medicamente, mai puternic decât mine. Mă agățăm de el cu toată inima și, deodată, sunt capabil să-mi simt mâinile. Nu știu de ce sau cum, dar simt că o putere liniștită îmi crește pe coloana vertebrală. Evie nu observă. „Regret greșelile noastre", spune ea. „Regret neglijările care par atât de evidente acum. Nu am fi putut ști în urmă cu atâția ani că lucrurile se vor întâmpla așa. Nu ne așteptam să fim orbiți de ceva atât de subțire precum emoțiile tale. Nu am fi putut ști, de la început, că lucrurile ar escalada în acest fel. „Paris," spune ea, „i-a convins pe toți că aducerea la bază în Sectorul 45 ar fi benefic pentru noi toți, că va fi capabil să vă monitorizeze într-un mediu nou plin de experiențe care v-ar motiva puterile să evolueze. Tatăl tău și cu mine am crezut că este un plan stupid, și mai prost pentru că te-am plasat sub supravegherea directă a unui băiat de nouăsprezece ani cu
cine a fost istoria ta. . . complicat." Ea își îndepărtează privirea. Clătină din cap.
„Dar Anderson a dat rezultate. Cu Aaron ai făcut progrese într-un ritm la care
doar visam și am fost forțați să lăsăm. Totuși", spune ea. „S-a
inversat."
Ochii ei zăbovesc, pentru o clipă, pe capul meu ras.
„Sunt puțini oameni, chiar și în cercul nostru interior, care înțeleg cu adevărat
ce facem aici. Tatăl tău înțelege. Ibrahim înțelege. Dar
Parisului, din motive de securitate, nu i s-a spus niciodată totul despre tine. Încă nu era comandant suprem când i-am dat slujba și am decis să-
l ținem la curent în funcție de necesitatea de a cunoaște. Încă o greșeală, spune Evie, cu vocea ei tristă și terifiantă.
Își apasă dosul mâinii pe frunte.
„Șase luni și totul se prăbușește. Tu fugi. Te alături unei
bande ridicole. Îl tragi pe Aaron în toate astea și Paris,
nebunul ignorant, încearcă să te omoare. De două ori. Aproape că i-am tăiat gâtul pentru prostia lui, dar
mila mea ar fi putut la fel de bine să fi fost în zadar, cu încercarea ta de a-
l ucide. Oh, Ella, spune ea și oftă. „Mi-ai cauzat multe
necazuri anul acesta. Doar documentele." Ea închide ochii. „Am
aceeași durere de cap de șase luni."
Ea deschide ochii. Se uită la mine îndelung.
„Și acum", spune ea, făcându-mi un semn cu tableta în mână,
„e asta. Emmaline trebuie înlocuită și nici măcar nu suntem siguri că
ești un înlocuitor potrivit. Corpul tău funcționează cu o
eficiență de aproximativ șaizeci și cinci la sută, iar mintea ta este un dezastru complet."
Ea se oprește. O venă
îi sare în frunte. „Poate că este imposibil pentru tine să înțelegi cum
mă simt acum. Poate că nu-ți pasă să știi adâncimea
dezamăgirii mele. Dar tu și Emmaline sunteți munca vieții mele. Eu am fost cel
care a găsit o modalitate de a izola gena care provoca

transformări pe scară largă în populație. Eu am fost cel care a reușit să recreeze transformarea. Eu am fost cel care ți-am rescris codul genetic.” Se încruntă la mine, arătând, pentru prima dată, ca o persoană reală. Vocea ei se înmoaie. „Te-am refăcut, Ella. Tu și sora ta ați fost cele mai mari realizări ale carierei mele. Eșecurile tale,” șoptește ea, atingându-mi vârful degetelor de față, „sunt eșecurile mele”.
Scot un sunet aspru, involuntar.
Ea se ridică. „Acest lucru va fi inconfortabil pentru tine. Nu mă voi preface altfel. Dar mă tem că nu avem de ales. Dacă asta va funcționa, voi avea nevoie să ai un spațiu mental sănătos și nepoluat. Trebuie să începem din nou. Când terminăm, nu vă veți aminti nimic în afară de ceea ce vă spun să vă amintiți. Înțelegi?"
Inima mea se ridică și îi aud bătăile sălbatice și neregulate amplificate pe un monitor din apropiere. Sunetele răsună în cameră ca o sirenă.
„Temperatura ta crește”, spune Evie tăios. „Nu e nevoie să intri în panică. Aceasta este varianta milostivă. La urma urmei , Paris încă strigă să te ucidă . Dar Parisul” — ezită ea — „Parisul poate fi melodramatic. Știm cu toții cât de mult te-a urât pentru efectul tău asupra lui Aaron. El te învinuiește, știi.” Evie își înclină capul spre mine. „El crede că faci parte din motivul pentru care Aaron este atât de slab. Sincer, uneori mă întreb dacă are dreptate.”
Inima îmi bate prea repede acum. Plămânii mei se simt apți să izbucnească. Luminile strălucitoare
de deasupra capului meu sângerează în ochi, în creier...
„Acum. O să descarc aceste informații” — o aud atingând cutia de argint — „direct în mintea ta. Sunt multe date de procesat, iar corpul tău va avea nevoie de ceva timp pentru a le accepta pe toate.” O pauză lungă. „Mintea ta ar putea
încerca să respingă asta, dar ține de tine să lași lucrurile să-și urmeze cursul, înțelegi ? Nu vrem să riscăm să unim trecutul și prezentul. Este
dureros doar în primele ore, dar dacă poți supraviețui acestor prime ore, receptorii tăi de durere vor începe să cedeze, iar restul datelor ar trebui să se încarce fără incidente.”
Vreau sa tip.
În schimb, scot un sunet slab, sufocat. Lacrimile îmi curg repede pe obraji și mama stă acolo, cu degetele ei mici și străine pe fața mea, și văd , dar nu pot simți, acul enorm care intră în carnea moale de la tâmplă . Ea golește și umple din nou seringa ceea ce se simte ca de o mie de ori și de fiecare dată este ca și cum aș fi scufundată sub apă, de parcă m-aș înea încet, mă sufoc iar și iar și nu am lăsat să mor. Stau întins acolo, neputincios și mut, prins într-o agonie atât de chinuitoare încât nu mai respir, ci râpă, în timp ce ea se aplecă asupra mea să privească.
— Ai dreptate, spune ea încet. „Poate că acest lucru este crud. Poate că ar fi fost mai bine să te las să mori. Dar nu este vorba despre tine, Ella. Este vorba despre mine. Și chiar acum”, spune ea, mângâindu-mă pe păr, „de asta am nevoie”.
Kenji
Totul se întâmplă atât de repede încât îmi ia o secundă să înregistrez exact ce s-a întâmplat.
Delalieu a murit.
Delalieu a murit și Anderson este în viață.
Anderson s-a întors din morți.
Adică, chiar acum e plat pe pământ, îngropat sub greutatea fiecărei piese de mobilier din această cameră. Castle se uită cu atenție dincolo

de spațiu și când îl aud pe Anderson șuierând, îmi dau seama că Castle nu
încearcă să-l omoare; folosește doar mobilierul pentru a-l ține.
Mă apropii mai mult de mulțimea care se formează în jurul figurii gâfâite a lui Anderson.
Și apoi observ, cu o tresărire, că Adam este lipit de perete ca
o statuie, cu fața înghețată de groază.
Mi se rupe inima pentru el.
Mă bucur atât de mult că Adam l-a târât pe James în pat în urmă cu câteva ore. Mă bucur că acel copil
nu trebuie să vadă nimic din toate astea acum.
Castle își croiește în cele din urmă drum prin cameră. Stă la câțiva metri
distanță de silueta înclinată a lui Anderson când pune întrebarea la care ne
gândim cu toții:
„Cum mai trăiești?”
Anderson încearcă să zâmbească. Iese strâmb. Nebun. — Știi
ce a fost întotdeauna atât de grozav la tine, Castle? Spune numele Castle ca și
cum ar fi amuzant, ca și cum l-ar spune cu voce tare pentru prima dată. Respiră strâns,
neuniform. „Ești atât de previzibil. Îți place să strângi maidanezi. Îți place o
poveste bună cu suspine.”
Anderson strigă cu o expirație bruscă și aspră și îmi dau seama că Castle
probabil a crescut presiunea. Când Anderson își trage respirația, el
spune: „Ești un idiot. Ești un idiot pentru că ai încredere atât de ușor.”
Încă un gâfâit aspru, dureros.
„Cine crezi că m-a chemat aici?” spune el, chinuindu-se să vorbească acum.
„Cine crezi că m-a ținut la curent” – o altă
respirație încordată – „de fiecare lucru despre care ai discutat?”
eu inghet.
Un sentiment oribil, rău se adună în pieptul meu.
Cu toții ne întoarcem, ca grup, să ne confruntăm cu Nazeera. Ea stă departe de
toți ceilalți, personificarea calmului, a intensității colectate. Nu are nicio
expresie pe chip. Ea se uită la mine de parcă aș fi un zid.
Pentru o fracțiune de secundă mă simt atât de amețit încât cred că chiar aș putea leșina.
Gândire de dorință.
Asta este — acesta este lucrul care o face. O cameră plină de
oameni extrem de puternici și totuși, acest moment, acest scurt moment
de șoc, abia acolo, ne distruge pe toți. Simt acul în gât înainte de a înregistra
ce se întâmplă și am doar câteva secunde pentru a scana camera -
zărind groaza de pe fețele prietenilor mei - înainte să cad.
Warner
Stau în biroul meu ascult o înregistrare veche când primesc apelul. Îmi
fac griji, la început, că ar putea fi Lena, care mă imploră să mă întorc la ea, dar
sentimentul meu de repulsie se transformă rapid în ură când aud vocea pe
linie. Tatăl meu. Mă vrea jos.
Simplul sunet al vocii lui mă umple de un sentiment atât de violent încât îmi ia
un minut să mă controlez.
La doi ani distanță.
Doi ani devenind monstrul pe care tatăl meu și-a dorit mereu să fiu. Mă
uit în oglindă, detestându-mă cu o intensitate nouă, profundă, pe care
nu am mai experimentat-o până acum. În fiecare dimineață mă trezesc sperând doar să mor. De
terminat cu această viață, cu aceste zile.
El a știut, când a făcut acea înțelegere, ce îmi cerea să fac. Nu eu am.
Aveam șaisprezece ani, încă suficient de tânăr ca să cred în speranță, iar el a profitat

de naivitatea mea. El știa ce mi-ar face. Știa că mă va rupe.
Și asta era tot ce și-a dorit vreodată.
Sufletul meu.
Mi-am vândut sufletul pentru câțiva ani cu mama, iar acum, până la urmă, nici nu știu dacă va merita. Nu știu dacă o voi putea salva. Am fost plecat prea mult timp. Am ratat prea multe. Mama mea se descurcă mult mai rău acum și niciun medic nu a putut să o ajute. Nimic nu a ajutat. Eforturile mele au fost mai rele decât zadarnice.
Am renuntat la tot, pentru nimic.
Mi-aș fi dorit să știu cum mă vor schimba acești doi ani. Mi-aș fi dorit să știu cât de greu ar fi să trăiesc cu mine, să mă privesc în oglindă. Nimeni nu m-a avertizat despre coșmarurile, atacurile de panică sau gândurile întunecate și distructive care aveau să urmeze. Nimeni nu mi-a explicat cum funcționează întunericul, cum se sărbătorește cu el însuși sau cum se înflorește. Cu greu mă recunosc zilele astea. Devenind un instrument de tortură a distrus ceea ce mi-a rămas din mintea mea.
Și acum, asta: mă simt gol, tot timpul. Golit.
Dincolo de răscumpărare.
Nu am vrut să mă întorc aici. Am vrut să merg direct în ocean. Voiam să dispar în orizont. Am vrut să dispar.
Desigur, nu a lăsat niciodată să se întâmple asta.
M-a târât înapoi aici și mi-a dat un titlu. Am fost recompensat pentru că sunt un animal. Celebrat pentru eforturile mele de monstru. Nu contează faptul că mă trezesc în miezul fiecărei nopți sugrumat de temeri irațională și de un impuls brusc și violent de a-mi răsturna conținutul stomacului.
Nu contează că nu pot să-mi scot aceste imagini din cap.
Arunc o privire spre sticla scumpă de bourbon pe care tatăl meu mi-a lăsat-o în camera mea și mă simt brusc dezgustată. Nu vreau să fiu ca el. Nu vreau opiaceul lui, forma lui preferată de uitare.
Cel puțin, în curând, tatăl meu va fi plecat. În orice zi, el va fi plecat, iar acest sector va deveni domeniul meu. În sfârșit voi fi pe cont propriu.
Sau ceva apropiat.
Fără tragere de inimă, îmi pun blazerul și cobor liftul.
Când ajung în sfârșit în camera lui, așa cum mi-a cerut el, mă scutește de o privire scurtă.
„Bine”, spune el. „Ai venit.”
Nu am spus nimic.
El zambeste. „Unde sunt manierele tale? Nu vei saluta oaspetele nostru?”
Confuz, îi urmăresc linia vizuală. Este o tânără care stă pe un scaun în colțul îndepărtat al camerei și, la început, nu o recunosc.
Când o fac, sângele îmi curge de pe față.
Tatăl meu râde. „Voi copii vă amintiți unul de altul, nu?”
Stătea atât de liniștită, atât de nemișcată și mică încât aproape că nu o observasem deloc. Inima mea moartă sare la vederea corpului ei ușor, o scânteie de viață care încearcă, cu disperare, să se aprindă.
„Juliette”, șoptesc eu.
Ultima mea amintire despre ea a fost de acum doi ani, chiar înainte să plec de acasă pentru misiunea bolnavă și sadica a tatălui meu. A smuls-o de lângă mine.
Mi-a smuls-o literalmente din brațe. Nu văzusem niciodată genul ăsta de furie în ochii lui, nu așa, nu pentru ceva atât de inocent.

Dar era sălbatic.
Din mintea lui.
Ea și cu mine nu făcusem altceva decât să vorbim unul cu celălalt. Începusem să fur în camera ei ori de câte ori puteam să scap și păcăleam fluxurile camerelor pentru a ne oferi intimitate. Vorbeam, uneori ore întregi. Devenise prietena mea.
Nu am atins-o niciodată.
Ea a spus că, după ce s-a întâmplat cu băiețelul, îi era frică să atingă pe cineva. Ea a spus că nu înțelege ce se întâmplă cu ea și că nu mai are încredere în ea. Am întrebat-o dacă vrea să mă atingă, să testeze și să văd dacă se va întâmpla ceva și a părut speriată și i-am spus să nu-și facă griji. Am promis că va fi bine. Și când am luat-o de mână, în mod provizoriu, așteptând dezastru...
Nu sa întâmplat nimic.
Nu s-a întâmplat nimic decât că a izbucnit în lacrimi. S-a aruncat în brațele mele și a plâns și mi-a spus că a fost îngrozită că e ceva în neregulă cu ea, că s-a transformat într-un monstru...
Avem doar o lună, cu totul.
Dar a fost ceva la ea care mi s-a părut potrivit, încă de la început. Am avut încredere în ea. Se simțea familiară, de parcă aș fi cunoscut-o întotdeauna. Dar am știut și că mi se pare un fel de gândire dramatică, așa că l-am ținut pentru mine.
Mi-a povestit despre viața ei. Părinții ei oribili. Ea mi-a împărtășit temerile ei, așa că le-am împărtășit pe ale mele. I-am spus despre mama mea, că nu știam ce se întâmplă cu ea, cât de îngrijorat eram că va muri.
Juliette ținea la mine. M-a ascultat așa cum nimeni altcineva nu a făcut-o.
A fost cea mai inocentă relație pe care am avut-o vreodată, dar a însemnat pentru mine mai mult decât orice. Pentru prima dată în ultimii ani, m-am simțit mai puțin singur.
În ziua în care am aflat că în sfârșit era transferată, am tras-o aproape.
Mi-am lipit fața în părul ei și am inspirat-o și ea a plâns. Ea mi-a spus că este speriată și i-am promis că voi încerca să fac ceva — i-am promis că voi vorbi cu tatăl meu, deși știam că nu-i va păsa—
Și apoi, dintr-o dată, a fost acolo.
Mi-a smuls-o din brațe și am observat atunci că purta mănuși. "Ce naiba faci?" el a plâns. „Ți-ai pierdut mințile? Te-ai pierdut cu totul?”
— Tată, am spus eu, panicată. "Nu s-a intamplat nimic. Tocmai îmi spuneam la revedere de la ea.”
Ochii i se mariră, rotunzi de șoc. Și când vorbea, cuvintele lui erau șoapte. — Doar... Îți luai rămas bun de la ea?
„Ea pleacă”, am spus eu prostește.
„Crezi că nu știu asta?”
Am înghițit în sec, greu.
„Isuse”, a spus el, trecându-și o mână pe gură. „De cât timp faci asta? De cât timp vii aici?”
Inima imi batea razna. Frica pulsa prin mine. Eu clătinam din cap, incapabil să vorbesc.
"Ce-ai făcut?" a cerut tatăl meu, cu ochii strălucind. „Ai atins-o?”
"Nu." Mânia a năvălit în mine, dându-mi vocea înapoi, chiar dacă fața mi se îmbujora de jenă. "Nu, desigur că nu."

"Esti sigur?"
„Tată, de ce ești?” – am clătinat din cap, confuză – „Nu înțeleg
de ce ești atât de supărat. Ne-ai împins pe mine și pe Lena de luni de zile,
deși ți-am spus de o sută de ori că nu-mi place de ea, dar acum,
când de fapt... Am ezitat, uitându-mă la Juliette, cu fața pe jumătate ascunsă
în spate . tatăl meu. „Tocmai am început să o cunosc. Asta e tot."
— Tocmai ai început să o cunoști? S-a uitat la mine, dezgustat. „Dintre
toate fetele din lume, te îndrăgostești de asta? Ucigașul de copii trimis
la închisoare? Probabilul experiment nebun din eprubetă? Ce e în neregulă cu
tine?”
„Tată, te rog... Nu s-a întâmplat nimic. Suntem doar prieteni. Doar vorbim
uneori.”
„Doar prieteni”, a spus el și a râs. Sunetul era dement. „
Știi ce? Te las să iei asta cu tine. O să te las să o păstrezi pe asta cât timp
nu ești. Lasă-l să stea cu tine. Lasă-l să-ți învețe o lecție.”
"Ce? Ia ce cu mine?”
"Un avertisment." M-a aruncat cu o privire letală. „Încearcă din nou așa ceva
”, a spus el, „și o voi ucide. Și mă voi asigura că poți urmări.”
M-am uitat la el, cu inima bătându-mi din piept. Asta a fost o nebunie.
Nici măcar nu făcusem nimic . Știam că tatăl meu probabil va fi supărat,
dar nu m-am gândit niciodată că o va amenința că o va ucide. Dacă aș fi știut, nu aș fi
riscat niciodată. Și acum...
Capul mi se învârtea. Nu înțelegeam. O târa pe
hol și nu am înțeles.
Deodată, ea țipă.
Ea a țipat și am rămas acolo, neajutorat în timp ce el a târât-o departe. Ea
mi-a strigat numele – a strigat pentru mine – și el a zguduit-o, i-a spus să tacă
și am simțit că ceva în mine moare. Am simțit așa cum s-a întâmplat. Am simțit că ceva
se sparge în mine când o priveam plecând.
Niciodată nu m-am urât atât de mult. Niciodată nu am fost mai laș.
Și acum, iată-ne.
Acea zi pare ca o viață întreagă în urmă. Nu am crezut că o voi mai vedea.
Juliette ridică privirea la mine acum și arată diferit. Ochii ei sunt sticloși
de lacrimi. Pielea ei și-a pierdut paloarea; părul ei și-a pierdut strălucirea. Arată
mai slabă. Ea îmi amintește de mine.
Gol.
„Bună”, șoptesc eu.
Lacrimile îi curg, în tăcere, pe obraji.
Trebuie să mă forțez să rămân calm. Trebuie să mă forțez să nu-
mi pierd capul. Mama m-a avertizat, cu ani în urmă, să-mi ascund inima de
tatăl meu și de fiecare dată când am alunecat — de fiecare dată când îmi permiteam să
sper că nu va fi
un monstru — mă pedepsea, fără milă.
Nu aveam de gând să-l las să-mi facă asta din nou. Nu voiam să știe
cât de mult mă durea să o văd așa. Cât de dureros era să stau lângă ea
și să nu spui nimic. Nu face nimic.
„Ce caută ea aici?” întreb, recunoscându-mi cu greu propria voce.
„Este aici”, spune el, „pentru că am primit-o pentru noi”.
„Colectat pentru ce? Ai spus... —
Știu ce am spus. El ridică din umeri. „Dar am vrut să văd acest moment.
Reuniunea ta. Sunt mereu interesat de reuniunile tale. Mi se pare fascinantă dinamica
relației tale.”

Mă uit la el, îmi simt pieptul explodând de furie și, cumva, mă iau înapoi. — Ai adus-o înapoi aici doar pentru a mă tortura?
„Te măgulești, fiule.”
"Atunci ce?"
„Am prima ta sarcină pentru tine”, spune el, împingând un teanc de dosare pe birou. „Prima ta misiune adevărată ca comandant șef și regent al acestui sector.”
Buzele mi se despart, surprins. „Ce legătură are asta cu ea?”
Ochii tatălui meu se luminează. "Tot."
Nu am spus nimic.
„Am un plan”, spune el. „Unul care va necesita ajutorul tău. În dosarele astea” – dă din cap spre teancul din fața mea – „e tot ce trebuie să știi despre boala ei. Fiecare raport medical, fiecare urmă de hârtie. Vreau să reformezi fata. Reabilitați-o. Și apoi vreau să-i armezi abilitățile pentru uzul nostru.”
Îi întâlnesc ochii, nereușind să-mi ascund groaza la sugestie. "De ce? De ce ai veni la mine cu asta? De ce mi-ați cere să fac așa ceva, când ne cunoașteți istoria?”
„Ești unic potrivit pentru job. Mi se pare o prostie să-mi pierd timpul explicându-ți asta acum, pentru că mâine nu-ți vei aminti cea mai mare parte a conversației... —
Ce? mă încruntă. „De ce n-aș…”
„… dar voi doi păreți să aveți un fel de conexiune imuabilă, una care ar putea, sper, să-i inspire abilitățile de a se dezvolta mai deplin. Mai repede.”
„Asta nu are niciun sens.”
Mă ignoră. Privirile către Juliette. Are ochii închiși, cu capul sprijinit de peretele din spatele ei. Pare aproape adormită, cu excepția lacrimilor care încă îi curg ușor pe față.
Mă omoară doar să mă uit la ea.
„După cum poți vedea”, spune tatăl meu, „e cam înnebunită acum. Sedată puternic. A trecut prin multe în ultimii doi ani. Nu am avut de ales decât să o transformăm într-un fel de cobai. Sunt sigur că vă puteți imagina cum merge asta.”
Se uită la mine cu un zâmbet ușor pe față. Știu că așteaptă ceva. O reacție. Furia mea.
Refuz să i-o dau.
Zâmbetul lui se lărgește.
„Oricum”, spune el fericit, „am să o pun înapoi în izolare pentru următoarele șase luni – poate un an, în funcție de cum evoluează lucrurile. Puteți folosi această ocazie pentru a vă pregăti. Să o observe.”
Dar încă îmi combat furia. Nu mă pot convinge să vorbesc.
"Este vreo problemă?" el spune.
"Nu."
— Îți amintești, desigur, avertismentul pe care ți l-am dat ultima dată când a fost aici.
— Desigur, spun eu, cu vocea plată. Mort.
Și apoi, parcă de nicăieri: „Ce mai face Lena, apropo? Sper că este bine.”
„Nu aș ști.”
Abia e acolo, dar îi înțeleg schimbarea bruscă a vocii. Mânia când spune: „Și de ce este asta?”

„Am întrerupt lucrurile cu ea săptămâna trecută.”
— Și nu te-ai gândit să-mi spui?
În sfârșit, îi întâlnesc privirea. „Nu am înțeles niciodată de ce ai vrut să fim împreună. Ea nu este potrivită pentru mine. Ea nu a fost niciodată.”
„Nu o iubești, vrei să spui.”
„Nu îmi pot imagina cum ar face cineva.”
„De aceea”, spune el, „exact motivul pentru care este perfectă pentru tine”.
Clipesc la el, prins cu garda jos. Pentru o clipă, aproape că tatăl meu îi pasă de mine. De parcă ar fi încercat să mă protejeze într-un mod pervers, idiot.
În cele din urmă, oftă.
Ia un pix și un bloc de hârtie și începe să scrie ceva . „Voi vedea ce pot face pentru a repara daunele pe care le-ați făcut. Mama Lenei trebuie să fie isteric. Până atunci, treci la treabă.” Dă din cap spre teancul de dosare pe care mi le-a pus înainte.
Fără tragere de inimă, aleg un dosar de sus.
Mă uit prin documente, scanând schița generală a misiunii, apoi ridic privirea la el, uluită. „De ce documentele fac să pară că asta ar fi fost ideea mea?”
El ezită. Își lasă stiloul jos. „Pentru că nu ai încredere în mine.”
Mă uit la el, chinuindu-mă să înțeleg.
Își înclină capul. „Dacă ai ști că asta a fost ideea mea, nu ai avea niciodată încredere în ea, nu-i așa? Te-ai uita prea atent după găuri. Conspirații. Nu ai urma niciodată drumul pe care mi-aș dori să faci. În plus, spune el, luând din nou pixul. „Două păsări. O piatră. Este timpul să întrerupem în sfârșit ciclul.”
Înlocuiesc folderul pe grămadă. Am grijă să-mi temperez tonul vocii când spun: „Nu am idee despre ce vorbești”.
„Vorbesc despre noul tău experiment”, spune el rece. „Mica ta tragedie. Asta”, spune el, gesticulând între mine și Juliette. „Acest lucru trebuie să se termine. Și este puțin probabil să-ți întoarcă afecțiunile când se trezește și descoperă că nu ești prietenul ei, ci opresorul ei. Nu-i așa?”
Și nu mai pot ține furia sau isteria din vocea mea când spun : „De ce îmi faci asta? De ce mă torturi intenționat?”
„Este atât de nebunesc să-ți imaginez că aș putea încerca să-ți fac o favoare?” Tatăl meu zâmbește. „Uită-te mai atent la acele dosare, fiule. Dacă ți-ai dorit vreodată o șansă de a-ți salva mama, asta ar putea fi.
Am devenit obsedat de timp.
Totuși, pot doar să ghicesc de cât timp sunt aici, uitându-mă la acești pereți fără amânare. Fără voci, doar sunete ocazionale deformate ale vorbirii îndepărtate. Fără fețe, nici o singură persoană care să-mi spună unde sunt sau ce mă așteaptă. Am văzut umbrele alungând lumina în și din celula mea timp de săptămâni, mișcările lor prin fereastra mică, singura mea speranță de a marca zilele.
O fantă subțire, dreptunghiulară, din ușa mea se deschide cu o forță uluitoare, bruscă, diafragma străbătută de ceea ce pare a fi lumină artificială pe cealaltă parte.
Fac o notă mentală.
O singură chiflă aburindă — fără tavă, fără folie, fără ustensile — este împinsă prin fantă, iar reflexele mele sunt încă suficient de rapide pentru a prinde pâinea înainte să atingă podeaua murdară. Am destulă simțire să înțeleg că puținul hrană care mi se dă în fiecare zi este otrăvită. Nu este suficient să mă omoare. Doar cât să

mă încetinească. Cutremurări ușoare îmi zguduie corpul, dar îmi forțesc ochii să rămână deschiși în timp ce întorc cocul moale în mână, căutând pielea ei fulgioasă pentru informații. Este nemarcat. Neobișnuit. Nu putea însemna nimic.
Nu există cum să fii sigur.
Acest ritual are loc exact de două ori pe zi. Sunt hrănit
de două ori pe zi cu o porție nesemnificativă, fără gust. Ore în oră, gândurile îmi strică; mintea mea înoată și halucinează. Sunt incet. Lent.
În majoritatea zilelor, postesc.
Să-mi limpezesc capul, să-mi curăț corpul de otravă și să adun
informații. Trebuie să-mi găsesc drumul de aici înainte să fie prea târziu.
În unele nopți, când sunt cel mai slab, imaginația îmi fuge; mintea mea
este năpădită de viziuni oribile despre ceea ce i s-ar fi putut întâmpla. E o
tortură să nu știi ce au făcut cu ea. Nu știe unde este,
nu știe cum este, nu știe dacă cineva o rănește.
Dar coșmarurile sunt poate cele mai deconcertante.
Cel puțin, cred că sunt coșmaruri. Este greu să separăm faptele de
ficțiune, visele de realitate; Petrec prea mult timp cu otrava care
îmi curge prin vene. Dar cuvintele Nazeera mi-a adresat înainte de simpozion —
avertismentul ei că Juliette era altcineva, că Max și Evie sunt adevărații ei
părinți biologici. . .
Nu am vrut să cred atunci.
Părea o posibilitate prea perversă pentru a fi reală. Chiar și tatăl meu avea niște linii pe care nu le-ar trece, mi-am spus. Chiar și The Reestablishment avea un anumit simț al moralității inventate, mi-am spus.
Dar i-am văzut în timp ce eram dus – am văzut fețele cunoscute ale lui Evie
și Maximillian Sommers – comandantul suprem al Oceaniei și
soțul ei. Și de atunci mă gândesc la ei.
Ei au fost oamenii de știință cheie ai grupului nostru, creierele liniștite ale The Reestablishment. Erau militari, da, dar erau medicali. Perechea
s-a ținut adesea pentru ei înșiși. Am avut puține amintiri despre ei până de curând.
Până când Ella mi-a apărut în minte.
Dar nu știu cum să fiu sigur că ceea ce văd este real. Nu am
de unde să știu că aceasta nu este doar o altă parte a torturii. Este
imposibil de știut. Este agonie, să-mi fac o gaură. Simt că sunt
agresat din ambele părți – mental și fizic – și nu știu
unde sau cum să încep să ripostez. Am început să-mi strâng dinții atât de tare
încât îmi provoacă migrene. Epuizarea se petrece, încet, în minte. Sunt destul de sigur că am cel puțin două coaste fracturate și singurele mele ore de odihnă sunt realizate în picioare, singura poziție care îmi atenuează durerea de la trunchi.
Ar fi ușor să renunți. Cedați. Dar nu mă pot pierde în aceste
jocuri ale minții.
Nu voi.
Așa că adun date.
Mi-am petrecut toată viața pregătindu-mă pentru momente ca acestea de către oameni ca acesta și vor profita din plin de aceste cunoștințe. Știu că se vor
aștepta să demonstrez că merit să supraviețuiesc și, în mod neașteptat, să știu
asta îmi aduce un sentiment de calm atât de necesar. Nu simt nimic din
anxietatea mea obișnuită aici, fiind otrăvită cu grijă până la moarte.
În schimb, mă simt ca acasă. Familiar.
Întărit de adrenalină.
În orice alte circumstanțe, aș presupune că mesele mele au fost oferite o dată dimineața și o dată seara, dar știu mai bine decât să mai presupun

nimic. Am trasat umbrele suficient de mult ca să știu
că nu sunt niciodată hrănit la ore obișnuite și că programul neregulat este
intenționat. Trebuie să existe un mesaj aici: o secvență de numere, un model
de informații, ceva ce nu înțeleg – pentru că știu că acesta, ca
orice altceva, este un test.
Sunt în custodia unui comandant suprem.
Nu pot exista accidente.
Mă forțesc să mănânc chifla caldă și fără aromă, urăsc modul în care
pâinea gumoasă și prea procesată se lipește de cerul gurii. Mă face să-mi
doresc o periuță de dinți. Mi-au dat propria chiuvetă și toaletă, dar nu mai am
nimic altceva pentru a-mi păstra intacte standardele de igienă, ceea ce este, probabil, cea mai mare indignare de aici. Mă lupt cu un val de greață în timp ce înghit ultima mușcătură de
pâine și o căldură bruscă, înțepătoare, îmi inundă corpul. Mărgelele de sudoare se rostogolesc
pe spate și îmi strâng pumnii pentru a nu ceda prea repede
la droguri.
Am nevoie de ceva mai mult timp.
Există un mesaj aici, undeva, dar încă nu m-am hotărât unde.
Poate este în mișcările umbrelor. Sau în numărul de ori
se deschide și se închide slotul. S-ar putea să fie în numele alimentelor pe care sunt forțat să
le consum sau în numărul exact de pași pe care le aud în fiecare zi – sau poate este în bătăiile ocazionale și zguduitoare la ușă care însoțesc tăcerea.
Există ceva aici, ceva ei încearcă să-mi spună, ceva ce
ar trebui să descifrez — icnesc, întind mâna orbește în timp ce un șoc de durere îmi trece prin intestine —
îmi pot da seama, cred, chiar și în timp ce drogul. mă trage în jos. Cad
pe spate, pe coate. Ochii mi se deschid și se închid și mintea mi
se îneacă chiar și în timp ce număr sunetele din afara ușii mele -
un pas greu
doi pași târâind
un pas greu
- și există ceva acolo, ceva deliberat în mișcarea
care îmi vorbește. Stiu asta. Cunosc această limbă, îi știu numele, este
chiar acolo, în vârful limbii, dar nu pot să o înțeleg.
Am uitat deja ce încercam să fac.
Brațele mele cedează. Capul meu lovește podeaua cu o bufnitură surdă. Gândurile mele se topesc în întuneric.
Coșmarurile mă iau de gât.
Kenji
Credeam că am petrecut timp în niște locuri destul de grele din viața mea, dar acest rahat nu
seamănă cu nimic altceva. Întuneric perfect. Fără sunete, în afară de țipetele îndepărtate și torturate
ale altor prizonieri. Mâncarea este un slop dezgustător împins printr-o fantă
a ușii. Nu există băi, cu excepția faptului că deschid ușile o dată pe zi, doar
cât să te sinucizi încercând să găsești dușurile
și toaletele dezgustătoare. Știu ce este asta. Îmi amintesc când Juliette...
Ella. Ella.
Ella obișnuia să-mi povestească despre acest loc.
În unele nopți stăm treji ore întregi vorbind despre asta. Vroiam sa stiu. Am

vrut să știu totul. Și acele conversații sunt singurul motiv pentru care
știam ce înseamnă ușa deschisă.
Nu știu cu adevărat de cât timp sunt aici — o săptămână? Poate doi? Nu
înțeleg de ce nu mă vor ucide. Încerc să-mi spun, în fiecare
minut al fiecărei zile nenorocite, că fac asta doar ca să ne încurce
capetele, că mintea chinuită este o soartă mai rea decât un glonț în creier, dar nu pot să mint. Locul ăsta începe să ajungă la mine.
Simt că încep să devin ciudat.
Încep să aud lucruri. Vezi lucruri. Încep să mă sperie
de ce s-ar fi putut întâmpla cu prietenii mei sau dacă voi scăpa vreodată
de aici.
Încerc să nu mă gândesc la Nazeera.
Când mă gândesc la Nazeera, vreau să mă lovesc în față. Vreau
să mă împușc în gât.
Când mă gândesc la Nazeera, simt o furie atât de ascuțită încât sunt
convins, pentru un minut, că aș putea scăpa din
cătușele astea neon cu nimic altceva decât cu forța brută. Dar nu se întâmplă niciodată.
Aceste lucruri
sunt indestructibile, chiar dacă mă dezlipesc de puterile mele. Și emit o
strălucire albastră moale și pulsatorie, singura lumină pe care am văzut-o vreodată.
J mi-a spus că celula ei are o fereastră. Al meu nu.
Un bâzâit aspru îmi umple celula. Aud un clic ușor în
ușa metalică grea. Sar în picioare.
Ușa se deschide.
Îmi simt drumul pe coridorul care picură, lumina slabă și pulsatoare a
manșetelor mele făcând puțin să-mi ghideze drumul.
Dușul este rapid și rece. Îngrozitor din toate punctele de vedere. Nu sunt prosoape
în acest rahat, așa că îngheț mereu până mă întorc în camera mea și
mă înfășoară în pătura urâtă. Mă gândesc la acea pătură acum,
încercând să-mi păstrez gândurile concentrate și dinții să nu clănțească în timp ce mă îndrept
pe tunelurile întunecate.
Nu văd ce se întâmplă mai departe.
Cineva se apropie de mine din spate și mă îngheață,
sufocându-mă cu o tehnică atât de perfectă încât nici măcar nu știu dacă merită o luptă. Cu siguranță sunt pe cale să mor.
Un mod super ciudat, dar asta este. Am terminat.
La dracu.
Juliette Ella
Domnul Anderson spune că pot lua prânzul la el acasă înainte să-mi cunosc noua
familie. Nu a fost ideea lui, dar când Aaron, fiul său – acesta era numele băiatului
– a sugerat-o, domnul Anderson părea în regulă.
Sunt recunoscător.
Nu sunt încă pregătit să trăiesc cu o grămadă de străini. Sunt speriat și
nervos și îngrijorat de atâtea lucruri, nici nu știu de unde să
încep. În mare parte, mă simt furios. Sunt supărat pe părinții mei că au murit. Furios pe ei că m-au lăsat în urmă.
Sunt orfan acum.
Dar poate am un nou prieten. Aaron a spus că avea opt ani –
cu doi ani mai mare decât mine – așa că nu există nicio șansă să fim în aceeași
clasă, dar când am spus că probabil vom merge
oricum la aceeași școală, el a spus nu, nu am face. A spus că nu a mers la școala publică.

A
spus că tatăl său a fost foarte atent în privința acestor lucruri și că a fost
educat acasă de profesori privați toată viața.
Stăm unul lângă celălalt în mașina înapoi la casa lui, când
el spune, în liniște: „Tatăl meu nu mă lasă niciodată să invit oamenii la noi acasă. Trebuie să te placă."
Zâmbesc, ușurată în secret. Chiar sper că asta înseamnă că voi avea un nou
prieten. Îmi era atât de frică să mă mut aici, atât de speriată să fiu undeva nou și
să fiu singură, dar acum, stând lângă acest băiat blond ciudat cu
ochii verzi deschis, încep să simt că lucrurile ar putea fi în regulă.
Cel puțin acum, chiar dacă nu-mi plac noii mei părinți, voi ști că nu sunt
complet singur. Gândul mă face atât fericit, cât și trist.
Mă uit la Aaron și zâmbesc. El zâmbește înapoi.
Când ajungem la el acasă, îmi iau un moment să-l admir din exterior.
Este o casă veche mare, frumoasă, vopsită în cel mai frumos albastru. Are
obloane mari albe la ferestre și un gard alb în jurul curții din față. Trandafiri roz
cresc pe margini, aruncând o privire prin șipcile de lemn ale gardului
, iar totul arată atât de liniștit și drăguț încât mă simt
imediat ca acasă.
Grijile mele dispar.
Sunt atât de recunoscător pentru ajutorul domnului Anderson. Sunt atât de recunoscător că l-am cunoscut pe fiul său.
Îmi dau seama, atunci, că domnul Anderson ar fi putut să-și fi adus fiul la întâlnirea mea de azi doar pentru a-mi prezenta pe cineva de vârsta mea. Poate că încerca să
mă facă să mă simt ca acasă.
O frumoasă doamnă blondă răspunde la ușa din față. Îmi zâmbește, strălucitoare
și amabilă, și nici măcar nu mă salută înainte de a mă trage în brațe
. Mă îmbrățișează de parcă m-ar cunoaște de veci și e ceva atât de
confortabil în brațele ei în jurul meu, încât îi fac pe toți de rușine izbucnind
în lacrimi.
Nici măcar nu mă pot uita la nimeni după ce mă îndepărtez de ea – mi-a spus că o cheamă doamna Anderson, dar că aș putea să-i spun Leila, dacă vreau – și îmi
șterg lacrimile, rușinată de reacția mea exagerată.
Doamna Anderson îi spune lui Aaron să mă ducă la etaj în camera lui în timp ce
ne face niște gustări înainte de prânz.
Încă adulmecând, îl urmăresc pe scări.
Camera lui este drăguță. Mă așez pe patul lui și mă uit la lucrurile lui. În cea mai mare parte, este destul de
curat, cu excepția faptului că există o mănușă de baseball pe noptieră și două mingi de baseball murdare pe podea. Aaron mă prinde cu privirea și le ridică
imediat. Pare stânjenit când le bagă în dulap și
nu înțeleg de ce. Nu am fost niciodată foarte ordonată. Camera mea a fost mereu...
ezit.
Încerc să-mi amintesc cum arăta vechiul meu dormitor, dar, din anumite
motive, nu pot. mă încruntă. Încearcă din nou.
Nimic.
Și apoi îmi dau seama că nu-mi amintesc chipurile părinților mei.
Butoaie de teroare prin mine.
"Ce s-a întâmplat?"
Vocea lui Aaron este atât de ascuțită – atât de intensă – încât ridic privirea, speriată. Se uită la mine de peste cap, frica de pe chipul lui reflectată în
oglinzile de pe ușile dulapului lui.

"Ce s-a întâmplat?" spune el din nou. "Te simți bine?"
„Eu... eu nu...” mă clătin, simțindu-mi ochii umplundu-se de lacrimi. Urăsc că tot plâng. Urăsc că nu mă pot opri din plâns. „Nu-mi amintesc de părinții mei”, spun eu. „Este normal?”
Aaron se apropie, se așează lângă mine pe patul lui. „Nu știu”, spune el.
Suntem amândoi tăcuți o vreme. Cumva, ajută. Cumva, doar să stau lângă el mă face să mă simt mai puțin singură. Mai puțin îngrozit.
În cele din urmă, inima mea încetează să bată.
După ce mi-am șters lacrimile, spun: „Nu te simți singur, fiind educat acasă tot timpul?”
El dă din cap.
„De ce tatăl tău nu te lasă să mergi la o școală normală?”
"Nu știu."
„Dar petrecerile de aniversare?” Întreb. „Pe cine inviți la petrecerile tale de naștere?”
Aaron ridică din umeri. Se uită în mâinile lui când spune: „Nu am avut niciodată o petrecere de naștere”.
"Ce? Într-adevăr?" Mă întorc să-l înfrunt mai deplin. „Dar petrecerile aniversare sunt atât de distractive. Obișnuiam…” Clipesc, întrerupându-mă.
Nu-mi amintesc ce voiam să spun.
Mă încruntă, încercând să-mi amintesc ceva, ceva despre vechea mea viață, dar când amintirile nu se materializează, scutur din cap pentru a o limpezi. Poate îmi voi aminti mai târziu.
„Oricum”, spun eu, respirând rapid, „trebuie să ai o petrecere de ziua de naștere. Toată lumea are petreceri aniversare. Când este ziua ta de naștere?"
Încet, Aaron ridică privirea spre mine. Fața lui este goală chiar dacă spune: „ 24 aprilie”.
— Douăzeci și patru aprilie, spun eu zâmbind. "Grozav. Putem lua tort.”
Zilele trec într-o panică înăbușită, un crescendo chinuitor spre nebunie. Acele ceasului par să se închidă în jurul gâtului meu și totuși, nu spun nimic, nu fac nimic.
Eu astept.
Pretinde.
Sunt paralizat aici de două săptămâni, blocat în închisoarea acestui șiretlic, a acestui complex. Evie nu știe că planul ei de a-mi înălbi mintea a eșuat.
Ea mă tratează ca pe un obiect străin, îndepărtat, dar nu răutăcios. Mi -a spus să o sun Evie, mi-a spus că este doctorul meu și apoi a început să mintă, în detaliu, despre cum am avut un accident groaznic, că sufăr de amnezie, că trebuie să rămân în pat pentru a se recupera.
Ea nu știe că trupul meu nu se va opri din tremurat, că pielea mea este alunecoasă de transpirație în fiecare dimineață, că îmi arde gâtul de la întoarcerea constantă a bilei. Ea nu știe ce se întâmplă cu mine. Ea nu a putut niciodată să înțeleagă boala care mi-a afectat inima. Ea nu putea înțelege această agonie.
amintind.
Atacurile sunt necruțătoare.
Amintirile mă asaltează în timp ce dorm, zguduindu-mă în picioare, pieptul îmi prinde de panică iar și iar și iar până când, în cele din urmă, întâlnesc zorii de pe podeaua băii , mirosul de vărsături lipindu-mi de păr, de interiorul gurii. Nu pot decât să mă trag înapoi în pat în fiecare dimineață și să-mi forțez fața să zâmbească atunci când Evie mă verifică la răsăritul soarelui.

Totul se simte greșit.
Lumea se simte ciudată. Mirosurile mă încurcă. Cuvintele nu
mai simt bine în gura mea. Sunetul propriului meu nume se simte în același timp familiar și
străin. Amintirile mele despre oameni și locuri par deformate, fire zdrobite
care se unesc pentru a forma o tapiserie zdrențuită.
Dar Evie. Mama mea.
Îmi amintesc de ea.
„Evie?”
Îmi scot capul din baie, strângând un halat de corpul meu ud. Caut
în camera mea după chipul ei. „Evie, ești acolo?”
"Da?" Îi aud vocea cu doar câteva secunde înainte ca ea să stea brusc
în fața mea, ținând în mâini un set de cearșafuri proaspete. Îmi dezbracă din
nou patul. "Ai nevoie de ceva?"
„Nu am rămas fără prosoape.”
„Oh, ușor de rectificat”, spune ea și iese grăbit pe ușă. Nu
după câteva secunde s-a întors, apăsând în mâinile mele un prosop cald și proaspăt. Ea zâmbește
slab.
„Mulțumesc”, spun eu, forțându-mi propriul zâmbet să se întindă, să-mi stârnească viață în ochi
. Și apoi dispar în baie.
Camera arde aburi; oglinzile se aburiu, transpirau. Îmi strâng prosopul
cu o mână, privind cum mărgelele de apă curg pe pielea mea goală.
Condensul mă poartă ca pe un costum; Îmi șterg manșetele metalice umede blocate
în jurul încheieturilor și gleznelor, lumina lor albastră strălucitoare reamintindu-mi constant
că sunt în iad.
Mă prăbușesc, cu o respirație grea, pe podea.
Mi-e prea înfierbântat să mă îmbrac, dar
încă nu sunt pregătit să părăsesc intimitatea băii, așa că stau aici, purtând nimic altceva decât aceste mâneci, și
îmi las capul în mâini.
Părul meu este din nou lung.
L-am descoperit așa – lung, greu, întunecat – într-o dimineață, iar când am
întrebat-o despre asta, aproape că am stricat totul.
"Ce vrei să spui?" spuse Evie, mijind ochii spre mine. „Părul tău
a fost întotdeauna lung.”
Am clipit la ea, amintindu-mi să fac prostul. "Știu."
S-a uitat la mine o vreme mai mult înainte de a-i lăsa în sfârșit să plece, dar încă sunt îngrijorat că voi plăti pentru acea dezvăluire. Uneori este greu să-ți amintești cum să acționezi.
Mintea mea este atacată, asaltată în fiecare zi de o emoție pe care nu știam că
există. Amintirile mele trebuiau șterse. În schimb, sunt
completate.
Îmi amintesc totul:
râsul mamei, încheieturile ei subțiri, mirosul șamponului și
familiaritatea brațelor ei în jurul meu.
Cu cât îmi amintesc mai mult, cu atât acest loc mi se pare mai puțin străin. Cu cât aceste sunete și mirosuri — acești munți din depărtare — se simt mai puțin necunoscute.
E ca și cum părțile disparate ale sinelui meu cel mai disperat s-ar cusă înapoi
, de parcă găurile căscate din inima și capul meu s-ar vindeca, umplându-se

încet de senzație.
Acest complex a fost casa mea. Acești oameni, familia mea. M-am trezit azi dimineață amintindu-mi nuanța preferată de ruj a mamei.
Roșu sângeriu.
Îmi amintesc că o priveam pictându-și buzele în unele seri. Îmi amintesc ziua în care m-am furișat în camera ei și am furat tubul de metal lucios; Îmi amintesc când m-a găsit, cu mâinile și gura mânjite în roșu, fața mea o reimaginare grotească a ei însăși.
Cu cât îmi amintesc mai mult de părinții mei, cu atât mai mult încep să-mi dau sens în sfârșit – multele mele frici și nesiguranțe, nenumăratele moduri în care m-am simțit adesea pierdută, căutând ceva ce nu aș putea numi.
Este devastator.
Și totuși...
În această realitate nouă, tulbure, singura persoană pe care o mai recunosc este el. Amintirile mele despre el – amintirile despre noi – mi-au făcut ceva. M-am schimbat undeva în adâncul sufletului. Mă simt diferit. Mai grele, ca și cum picioarele mele au fost mai ferm plantate, eliberate de certitudine, libere să-mi crească rădăcini aici în propriul eu, liber să mă încred fără echivoc în forța și stabilitatea propriei mele inimi. Este o descoperire care dă putere, să descopăr că pot avea încredere în mine – chiar și atunci când nu sunt eu însumi – pentru a face alegerile corecte. Să știu acum că a existat cel puțin o greșeală pe care nu am făcut-o niciodată.
Aaron Warner Anderson este singura linie emoțională din viața mea care a avut vreodată sens. El este singura constantă. Singura bătaie constantă și de încredere pe care am avut-o vreodată.
Aaron, Aaron, Aaron, Aaron
Habar n-aveam cât de mult pierdusem, nici la cât de mult tânjisem din el. Habar n-aveam cât de disperați ne luptam. Câți ani ne luptasem pentru momente – minute – să fim împreună.
Mă umple de o bucurie dureroasă.
Dar când îmi amintesc cum am lăsat lucrurile între noi, vreau să țip.
Habar n-am dacă îl voi mai vedea vreodată.
Totuși, îmi păstrez speranța că el este în viață, acolo, undeva.
Evie a spus că nu-l poate ucide. Ea a spus că ea singură nu are autoritatea să-l execute. Și dacă Aaron este încă în viață, voi găsi o cale să ajung la el. Dar trebuie să fiu atent. Ieșirea din această nouă închisoare nu va fi ușoară... Așa cum este, Evie aproape că nu mă lasă niciodată să ies din camera mea. Mai rău, ea mă sedează în timpul zilei, permițându-mi doar câteva ore lucide.
Nu am niciodată suficient timp să mă gândesc, cu atât mai puțin să plănuiesc o evadare, să-mi evaluez împrejurimile sau să hoinăresc pe holuri în afara ușii mele.
Doar o dată m-a lăsat să ies afară.
Un fel de.
M-a lăsat pe un balcon cu vedere la curtea din spate. Nu a fost mult, dar chiar și acel mic pas m-a ajutat să înțeleg puțin unde ne aflăm și cum ar putea arăta structura clădirii.
Evaluarea a fost înfricoșătoare.
Păream să fim în centrul unei așezări – un oraș mic – în mijlocul neantului. M-am aplecat peste marginea balconului, întinzându-mi gâtul ca să-l întâlnesc, dar priveliștea era atât de vastă încât nu puteam să văd de

jur împrejur. De unde mă aflam am văzut cel puțin douăzeci de clădiri diferite, toate legate prin drumuri și navigate de oameni în mașini electrice în miniatură. Erau docuri de încărcare și descărcare, camioane masive care intrau și ieșeau, iar în depărtare era o bandă de aterizare, un șir de avioane parcate îngrijit într-un teren de beton. Am înțeles atunci că trăiesc în mijlocul unei operațiuni masive – ceva mult mai terifiant decât Sectorul 45.
Aceasta este o bază internațională.
Aceasta trebuie să fie una dintre capitale. Orice ar fi asta – orice ar face ei aici – face ca Sectorul 45 să pară o glumă.
Aici, unde dealurile sunt cumva încă verzi și frumoase, unde aerul este proaspăt și răcoros și totul pare viu. Contabilitatea mea este probabil oprită, dar cred că ne apropiem de sfârșitul lunii aprilie — și priveliștile din afara ferestrei mele nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut vreodată în Sectorul 45: lanțuri muntoase vaste, acoperite de zăpadă; dealuri dense de vegetație; copaci grei cu frunze strălucitoare, schimbătoare; și un lac imens, strălucitor, care pare suficient de aproape pentru a
alerga. Acest pământ arată sănătos. Vibrant.
Am crezut că am pierdut o lume ca asta cu mult timp în urmă.
Evie a început să mă sedeze mai puțin în aceste zile, dar în unele zile vederea pare să se destrame la margini, ca o imagine din satelit care slăbește, așteptând să se încarce datele.
Mă întreb, uneori, dacă mă otrăvește.
Mă întreb asta acum, amintindu-mi castronul cu supă pe care l-a trimis în camera mea la micul dejun. Încă mai simt reziduul lipicios în timp ce mi-a acoperit limba, cerul gurii.
Neliniștea îmi frământă stomacul.
Mă ridic de pe podeaua băii, cu membrele lente și grele. Îmi ia un moment să mă stabilizez. Efectele acestui experiment m-au lăsat gol.
Furios.
Ca de nicăieri, mintea mea evocă o imagine a feței lui Evie. Îmi amintesc de ochii ei. Maro închis, adânc. Fără fund. Aceeași culoare ca părul ei. Are un bob scurt și ascuțit, o perdea grea care i se biciuie constant pe bărbie. E o femeie frumoasă, mai frumoasă la cincizeci de ani decât la douăzeci
.
Venire.
Cuvântul îmi vine brusc în minte și un fulger de panică îmi țâșnește șira spinării. Nici o secundă mai târziu, se aude o bătaie puternică la ușa băii mele.
"Da?"
„Ella, ești în baie de aproape o jumătate de oră și știi ce simt când te irosesc...”
„Evie”. Mă forțesc să râd. — Aproape am terminat, spun. „Voi ieși imediat
.”
O pauză.
Tăcerea prelungește secundele într-o viață. Inima îmi sare în sus, în gât. Bate in gura mea.
„Bine”, spune ea încet. „Încă cinci minute.”
Închid ochii în timp ce expir, apăsând prosopul pe pulsul accelerat de la gâtul meu. Mă usuc repede înainte de a stoarce apa rămasă din păr și de a mă strecura înapoi în halat.
În cele din urmă, deschid ușa băii și salut temperatura rece a dimineții pe pielea mea febrilă. Dar cu greu am șansa să trag

aer înainte ca ea să fie din nou în fața mea.
„Purtă asta”, spune ea, forțându-mi o rochie în brațe. Zâmbește, dar nu i se potrivește. Ea pare deranjată. „Îți place să porți galben.”
Clipesc în timp ce iau rochia de la ea, simțind un val brusc și dezorientator de déjà vu. — Desigur, spun eu. „Îmi place să port galben.”
Zâmbetul ei devine mai subțire, amenință că îi va întoarce fața pe dos.
„Aș putea doar...?” Fac un gest abstract către corpul meu.
„Oh”, spune ea, surprinsă. "Dreapta." Îmi aruncă un alt zâmbet și îmi spune: „Voi fi afară”.
Proprul meu zâmbet este fragil.
Ea mă urmărește. Ea mă urmărește mereu. Studiază reacțiile mele, momentul răspunsurilor mele. Ea mă scanează, în mod constant, pentru informații. Ea vrea confirmarea că am fost golit în mod corespunzător. Refăcut.
Zâmbesc mai larg.
În cele din urmă, ea face un pas înapoi. — Fată bună, spune ea încet.
Stau în mijlocul camerei mele și o privesc plecând, cu rochia galbenă încă lipită de pieptul meu.
A fost o altă perioadă când m-am simțit prins în capcană, exact așa. Am fost ținut împotriva voinței mele și mi s-au dat haine frumoase și trei mese pătrate și mi-am cerut să fiu ceva ce nu eram și m-am luptat - m-am luptat cu tot ce aveam.
Nu mi-a făcut niciun bine.
Am jurat că dacă aș putea să o fac din nou, aș face-o altfel. I-am spus că dacă aș putea să
o fac, voi purta hainele și voi mânca mâncarea și voi juca împreună până voi putea să-mi dau seama unde sunt și cum să mă eliberez.
Deci iată șansa mea.
De data aceasta, am decis să joc împreună.
Kenji
Mă trezesc, legat și călușat, cu un hohot în urechi. Clipesc pentru a-mi clarifica vederea. Sunt atât de strâns legat încât nu mă pot mișca, așa că îmi ia o secundă să
realizez că nu-mi văd picioarele.
Fara picioare. Nici arme.
Revelația că sunt invizibil mă lovește cu o forță deplină și înfiorătoare.
Nu fac asta.
Nu m-am adus aici, nu m-am legat și nu m-am făcut invizibil.
Există o singură altă persoană care ar face-o.
Mă uit disperat în jur, încercând să aflu unde sunt și care ar putea fi șansele mele de a scăpa, dar când în sfârșit reușesc să-mi ridic corpul într-o parte – atât de mult cât să-mi întindă gâtul – îmi dau seama, cu o zguduire înspăimântătoare, că Sunt într-un avion.
Și apoi — voci.
Sunt Anderson și Nazeera.
Îi aud discutând ceva despre cum vom ateriza în curând și apoi, câteva minute mai târziu, simt asta când atingem pământul.
Avionul rulează o vreme și pare să dureze o veșnicie până când motoarele se opresc în sfârșit.
L-am auzit pe Anderson plecând. Nazeera se așteaptă, spunând ceva despre nevoia de curățare. Ea oprește avionul și camerele lui, nu mă recunoaște.

În cele din urmă, îi aud pașii apropiindu-se de capul meu. Ea folosește un picior pentru a mă rostogoli pe spate și apoi, exact așa, invizibilitatea mea a dispărut. Ea se mai holba la mine putin timp, nu spune nimic.
În cele din urmă, ea zâmbește.
„Bună”, spune ea, îndepărtându-mi călușul din gură. „Cum rezisti ?”
Și decid imediat că va trebui să o ucid.
„Bine”, spune ea, „Știu că probabil ești supărat...”
„SUPERAT? CREZI că SUNT SUPARAT?” Mă smucim violent de legături.
„Iisuse Hristoase, femeie, scoate-mă din aceste nenorocite de constrângeri...”
„Te voi scoate din constrângeri când te vei liniști...”
„CUM POȚI SĂ AȘTEPȚI SĂ FIU CALMA?”
„Încerc să-ți salvez viața chiar acum, așa că, de fapt, aștept o mulțime de lucruri de la tine.”
Respir greu. "Aștepta. Ce?"
Își încrucișează brațele, se uită la mine. „Am încercat să-ți explic că într-adevăr nu există altă modalitate de a face asta. Și nu-ți face griji”, spune ea. „Prietenii tăi sunt bine. Ar trebui să putem să-i scoatem din azil înainte de a se produce vreo daune permanentă.”
"Ce? Ce înseamnă daune permanente?”
Nazeera oftă. „Oricum, acesta a fost singurul mod în care mă puteam gândi să fur un avion fără să atrag atenția. Trebuia să-l urmăresc pe Anderson.”
„Deci ai știut că era în viață, tot timpul și nu ai spus nimic despre asta.”
Ea ridică din sprâncene. „Sincer, am crezut că știi.”
„De unde naiba trebuia să știu?” Eu strig. „De unde trebuia să știu ceva?”
„Nu mai striga”, spune ea. „Mi-am dat toate aceste probleme ca să-ți salvez viața, dar jur pe Dumnezeu că te voi omorî dacă nu încetezi să strigi chiar acum.”
„Unde,” spun, „NAIDUL”, spun, „SUNTEM?”
Și în loc să mă omoare, râde. „Unde crezi că suntem?”
Ea scutură din cap. „Suntem în Oceania. Suntem aici să o găsim pe Ella.”
Warner
„Putem trăi în lac”, spune ea simplu.
"Ce?" Aproape că râd. "Ce vrei sa spui?"
„Vorbesc serios”, spune ea. „Am auzit-o pe mama vorbind despre cum să fac ca oamenii să poată trăi sub apă și o voi ruga să-mi spună, iar apoi putem trăi în lac.”
suspin. — Nu putem trăi în lac, Ella.
"De ce nu?" Se întoarce și se uită la mine, cu ochii mari, uimitor de strălucitori. Albastru verde. Ca și globul, cred. Ca întreaga lume. „De ce nu putem trăi în lac? Mama spune că... —
Încetează, Ella. Oprește-te...
Mă trezesc brusc, ridicându-mă în sus, în timp ce ochii îmi deschid, cu plămânii disperați după aer. Inspir prea repede și tușesc, sufocându-mă de supracorecția oxigenului. Corpul meu se înclină înainte, pieptul zburlit, mâinile sprijinite de podeaua rece, de beton.
Ella.
Ella.
Durerea mă străbate prin piept. Am încetat să mănânc mâncarea otrăvită acum două zile, dar viziunile persistă chiar și atunci când sunt lucid. Există ceva hiperreal la acesta în special, amintirea care se înfășoară în

mine din nou și din nou, trăgând dureri rapide și ascuțite prin intestine. Este uluitor, această val de emoție dezorientată.
Pentru prima dată, încep să cred.
M-am gândit la coșmaruri. Chiar și halucinații. Dar acum știu.
Acum pare imposibil de nega.
Am auzit-o pe mama vorbind despre cum să fac ca oamenii să poată trăi sub apă
. Nu am înțeles imediat de ce Max și Evie mă țineau captiv aici, dar trebuie să mă învinovățească pentru ceva – poate ceva pentru care tatăl meu este responsabil. Ceva la care am luat parte fără să știu.
Poate ceva de genul torturii fiicei lor Emmaline.
Când am fost trimis afară pentru doi ani, nu mi s-a spus niciodată unde mă duc. Detaliile locației mele nu au fost niciodată dezvăluite și, în acea perioadă, am trăit într-o adevărată închisoare a mea, nu mi-a permis niciodată să ies afară, nu mi sa permis să știu mai mult decât era absolut necesar despre sarcina în cauză. Pauzele care mi s-au dat au fost atent păzite și mi s-a cerut să port o bandă la ochi atunci când am fost introdus și să cobor din avion, ceea ce m-a făcut întotdeauna să cred că trebuie să fi lucrat într-un loc ușor de identificat. Dar acești doi ani au cuprins și unele dintre cele mai întunecate și mai triste zile din viața mea; tot ce știam era nevoia mea disperată de uitare. Eram atât de îngropat în auto-ura, încât mi s-a părut corect să găsesc alinare în brațele cuiva care nu a însemnat nimic pentru mine. Mă uram în fiecare zi. A fi cu Lena a fost atât ușurare, cât și tortură.
Chiar și așa, m-am simțit amorțit, tot timpul.
După două săptămâni aici, încep să mă întreb dacă această închisoare nu este una pe care
am cunoscut-o înainte. Dacă acesta nu este același loc în care mi-am petrecut acei doi ani grozăvi din viața mea. Este greu de explicat motivele intangibile, iraționale, pentru care priveliștea din afara ferestrei mele începe să mi se pară familiară, dar doi ani sunt mult timp pentru a te familiariza cu ritmurile unui pământ, chiar și unul pe care nu-l înțelegi.
Mă întreb dacă Emmaline este aici, undeva.
Este logic să fie aici, aproape de casă — aproape de părinții ei, ale căror progrese medicale și științifice sunt singurul motiv pentru care este chiar în viață.
Sau ceva aproape de viu, oricum.
Are sens să o aducă pe Juliette — Ella, îmi amintesc — înapoi aici, acasă la ea. Întrebarea este:
de ce să o aduci aici? Ce speră să facă cu ea?
Dar atunci, dacă mama ei seamănă cu tatăl meu, cred că îmi pot imagina ce ar putea avea în minte.
Mă împing de pe podea și respir liniștit. Corpul meu funcționează doar cu adrenalină, atât de înfometat după somn și întreținere, încât trebuie să...
Durerea
.
Este rapid și brusc și icnesc chiar dacă recunosc înțepătura familiară. Nu am idee cât timp va dura până când coastele mele se vindecă complet. Până atunci, îmi strâng dinții în timp ce stau în picioare, simțindu-mă orbește pentru cumpărare de piatra aspră. Mâinile îmi tremură în timp ce mă stabilesc și respir prea greu din nou, cu ochii aruncând în jurul celulei cunoscute.
Închid chiuveta și îmi stropesc pe față apă rece ca gheața.

Efectul este imediat. Concentrarea.
Cu grijă, mă dezbrăc la nimic. Îmi înmoaie maioul sub
apă curgătoare și îl folosesc pentru a-mi curăța fața, gâtul, restul corpului. Îmi
spăl părul. Clătește-mi gura. Curăță-mi dinții. Și apoi fac cât pot
pentru restul hainelor mele, spălându-le manual și storcându-le
uscate. Mă strec înapoi în lenjerie de corp, deși bumbacul este încă puțin
umed și îmi împotrivesc un fior în întuneric. Foame și frig sunt cel puțin
mai bine decât drogați și delirați.
Acesta este sfârșitul celei de-a doua săptămâni de izolare și a treia zi
din această săptămână fără mâncare. Mă simt bine să am capul limpede, chiar dacă corpul meu
moare încet de foame. Eram deja mai slabă decât de obicei, dar acum liniile
corpului meu se simt neobișnuit de ascuțite, chiar și pentru mine, toată moliciunea necesară a dispărut de la
membrele mele. Este doar o chestiune de timp până când mușchii mi se atrofiază și îmi fac
daune ireparabile organelor, dar acum nu am de ales. Am nevoie
de acces la mintea mea.
A gandi.
Și ceva despre sentința mea se simte neregulat.
Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât are mai puțin sens că Max și Evie
ar vrea să sufăr pentru ceea ce i-am făcut lui Emmaline. Ei au fost cei
care și-au donat fiicele The Reestablishment în primul rând. Mi
-a fost repartizată munca mea de supraveghere a Emmaline – de fapt, era probabil o slujbă
aprobată de ei. Ar fi mai logic să fiu aici pentru trădare.
Max și Evie, ca orice alți comandanți, ar dori să sufăr pentru că
am întors spatele The Reestablishment.
Dar chiar și această teorie pare greșită. Incongruent.
Pedeapsa pentru trădare a fost întotdeauna execuția publică. Rapid.
Eficient. Ar trebui să fiu ucis, doar cu puțină fanfară, în fața
propriilor mei soldați. Dar asta – închiderea oamenilor în felul acesta – înfometându-i încet
în timp ce îi dezlipiți de sănătatea mentală și demnitatea – acest lucru este necivilizat. Este
ceea ce The Reestablishment le face altora, nu propriilor ei.
Este ceea ce i-au făcut Elei. Au torturat-o. A făcut teste pe ea. Ea
nu a fost închisă pentru a inspira pocăință. A fost izolată pentru că făcea
parte dintr-un experiment în desfășurare.
Și sunt în situația unică de a știu că un astfel de prizonier necesită
întreținere constantă.
M-am gândit că voi fi ținut aici câteva zile – poate o săptămână – dar să
mă închid pentru ceea ce pare a fi o perioadă nedeterminată –
Trebuie să fie dificil pentru ei.
Timp de două săptămâni au reușit să rămână puțin în fața mea, o
ispravă pe care au realizat-o otrăvindu-mi mâncarea. La antrenament nu mi-ar fi trebuit niciodată
mai mult de o săptămână ca să ies din închisorile de înaltă securitate și
trebuie să fi știut asta. Forțându-mă să aleg între susținere și
claritate în fiecare zi, ei și-au oferit un avantaj.
Totuși, nu sunt îngrijorat.
Cu cât sunt mai mult aici, cu atât câștig mai multă pârghie. Dacă știu de ce sunt

capabil, trebuie să știe și că acest lucru este nesustenabil. Ei nu pot folosi
șocul și otrava pentru a mă destabiliza la infinit. Acum sunt aici
suficient de mult pentru a fi făcut un bilanț al împrejurimilor și am arhivat
informații de aproape două săptămâni - mișcările soarelui, fazele lunii
, producătorul încuietorilor, chiuveta, balamalele neobișnuite ale
ușii. Bănuiam, dar acum știu sigur, că sunt în
emisfera sudică, nu numai pentru că știu că Max și Evie provin din Oceania, ci
pentru că constelațiile nordice din afara ferestrei mele sunt cu susul în jos.
Trebuie să fiu pe baza lor.
În mod logic, știu că trebuie să fi fost aici de câteva ori în viața mea, dar amintirile
sunt slabe. Cerul nopții este mai senin aici decât în sectorul
45. Stelele, mai strălucitoare. Lipsa poluării luminoase înseamnă că suntem departe de
civilizație, iar priveliștea pe fereastră demonstrează că suntem înconjurați, din
toate părțile, de peisajul sălbatic al acestui teritoriu. Există un
lac imens, strălucitor, nu departe, care...
Ceva prinde viață în mintea mea.
Amintirea de mai devreme, s-a extins:
Ea ridică din umeri și aruncă o piatră în lac. Aterizează cu o stropire plictisitoare.
„Ei bine, pur și simplu vom fugi”, spune ea.
„Nu putem fugi”, spun eu. "Inceteaza sa mai spui asta."
„Putem și noi.”
„Nu există încotro.”
„Sunt o mulțime de locuri unde să mergi.”
Eu dau din cap. "Știi ce vreau să spun. Ne-ar găsi oriunde am
merge. Ne urmăresc tot timpul.”
„Putem trăi în lac”, spune ea simplu.
"Ce?" Aproape că râd. "Ce vrei sa spui?"
„Vorbesc serios”, spune ea. „Am auzit-o pe mama vorbind despre cum să fac
ca oamenii să poată trăi sub apă și o voi ruga să-mi spună, iar apoi
putem trăi în lac.”
suspin. — Nu putem trăi în lac, Ella.
"De ce nu?" Se întoarce și se uită la mine, cu ochii mari, uimitor de strălucitori.
Albastru verde. Ca și globul, cred. Ca întreaga lume. „De ce nu putem
trăi în lac? Mama spune că... —
Încetează, Ella. Oprește-te...
O sudoare rece îmi izbucnește pe frunte. Mi se ridică
pielea de găină. Ella.
Ella Ella Ella
Din nou și din nou.
Totul despre nume începe să sune familiar. Mișcarea
limbii mele pe măsură ce formez cuvântul, familiară. Parcă amintirea
este în mușchiul meu, ca și cum gura mea ar fi făcut această formă de o mie de ori.
Mă forțesc să respir liniștit.
Trebuie să o găsesc. Trebuie să o găsesc.
Iată ce știu:
durează puțin mai puțin de treizeci de secunde pentru ca pașii să dispară pe
hol și sunt întotdeauna la fel - același pas, aceeași cadență - ceea ce
înseamnă că există o singură persoană care mă îngrijește. Pașii sunt lungi și
grei, ceea ce înseamnă că însoțitorul meu este înalt, posibil bărbat. Poate Max
însuși, dacă m-au considerat un prizonier de mare prioritate. Totuși, m-au lăsat
neîncătușat și nevătămat — de ce? — și, deși nu mi s-a dat nici pat,
nici pătură, am acces la apă de la chiuvetă.

Nu e electricitate aici; fără prize, fără fire. Dar trebuie să fie
camere ascunse undeva, care îmi urmăresc fiecare mișcare. Există două
scurgeri: una în chiuvetă și una sub toaletă. Există un
metru pătrat de fereastră - probabil sticlă antiglonț, poate opt până la zece centimetri grosime - și o singură, mică orificiu de aerisire în podea. Orificiul de ventilație nu are șuruburi vizibile, ceea ce înseamnă că trebuie înșurubat din interior, iar lamelele sunt prea înguste pentru degetele mele, lamele de oțel vizibil sudate pe loc. Totuși, este
doar un nivel mediu de securitate pentru un aerisire de închisoare. Mai mult timp și claritate și voi găsi o modalitate de a elimina ecranul și de a reutiliza piesele.
În cele din urmă, voi găsi o modalitate de a demonta totul în această cameră. Voi demonta toaleta metalică, chiuveta subțire de metal. Îmi voi face propriile unelte și arme și voi găsi o modalitate de a dezasambla încet, cu grijă, încuietorile și balamalele. Sau poate voi deteriora țevile și voi inunda camera și
holul alăturat, forțând pe cineva să vină la ușă.
Cu cât trimit mai devreme pe cineva în camera mea, cu atât mai bine. Dacă m-au lăsat singur în celula mea atât de mult timp, a fost pentru propria lor protecție, nu pentru suferința mea. Excelez la lupta corp la corp.
Mă cunosc. Îmi cunosc capacitatea de a rezista la
torturi fizice și mentale complicate. Dacă aș vrea, mi-aș putea acorda două – poate trei – săptămâni să renunț la mesele otrăvite și să supraviețuiesc numai cu apă înainte de a-mi pierde
mințile sau mobilitatea. Știu cât de plin de resurse pot fi, având ocazia
, și acest efort de a mă stăpâni trebuie să fie epuizant. Mare
grijă a fost în selectarea acestor sunete, mese și ritualuri și chiar în această
lipsă vigilentă de comunicare.
Nu are sens ca ei să facă toate aceste probleme pentru trădare. Nu.
Trebuie să fiu în purgatoriu pentru altceva.
Îmi frământă creierul pentru un motiv, dar amintirile mele sunt surprinzător de subțiri când vine vorba de Max și Evie. Încă se formează.
Cu o oarecare dificultate, sunt capabil să evoc licăriri de imagini.
O scurtă strângere de mână cu tatăl meu.
O izbucnire de râs.
Un val vesel de muzică de sărbători.
Un laborator și mama mea.
mă înţepenesc.
Un laborator și mama mea.
Îmi concentrez gândurile, concentrându-mă asupra amintirii – lumini strălucitoare, pași înfundați, sunetul propriei voci care-mi pune o întrebare tatălui meu și apoi, dureros...
Mintea îmi devine goală.
mă încruntă. Privește-mi în mâini.
Nimic.
Știu multe despre ceilalți comandanți și despre familiile lor. A
fost treaba mea să știu. Dar există o lipsă neobișnuită de informații
în ceea ce privește Oceania și, pentru prima dată,
îmi trimite un șoc de frică. Există două linii temporale care se contopesc în mintea mea — o viață cu Ella
și o viață fără ea — și încă învăț să cerne informațiile
pentru ceva real.
Totuși, să mă gândesc la Max și Evie acum pare să-mi încordeze ceva în
creier. E ca și cum ar fi ceva acolo, ceva care nu este la îndemână, și cu cât
îmi forțesc mintea mai mult să-i amintesc – fețele, vocile lor – cu atât mai mult mă doare

.
De ce toată această problemă să mă închidă?
De ce să nu mă ucidă pur și simplu?
Am atât de multe întrebări încât îmi dau capul să se învârtă.
Tocmai atunci, ușa zdrăngănește. Sunetul de metal pe metal este ascuțit și abraziv, sunetele de șmirghel pe nervii mei.
Aud șurubul deblocându-se și mă simt neobișnuit de calm. Am fost construit pentru a face față acestei
vieți, loviturilor ei, căilor ei bolnave și sadice. Moartea nu m-a speriat niciodată.
Dar când ușa se deschide, îmi dau seama că am greșit.
Mi-am imaginat o mie de scenarii diferite. M-am pregătit pentru o mulțime de adversari. Dar nu m-am pregătit pentru asta.
„Bună ziua de naștere”, spune el râzând în timp ce intră în lumină. „Ți-a fost dor de mine?”
Și deodată nu mă pot mișca.
Juliette Ella
„Oprește-te, oprește-te, oh, Dumnezeule, e dezgustător”, strigă Emmaline. "Încetează. Nu vă mai atingeți unul de altul! Sunteți atât de nenorociți.”
Tata ciupește fundul mamei, chiar în fața noastră.
Emmaline țipă. „O, Doamne, am zis să oprești!”
Este sâmbătă dimineața, iar sâmbătă dimineața facem clătite, dar mama și tata nu prea se ocupă de gătit,
pentru că nu se opresc să se sărute. Emmaline urăște asta.
Cred că e frumos.
Mă așez la tejghea și îmi sprijin fața în mâini, privind. Prefer să mă uit. Emmaline tot încearcă să mă facă să lucrez, dar nu vreau. Îmi place mai mult să stau decât să lucrez.
„Nimeni nu face clătite”, strigă Emmaline, iar ea se învârte atât de furioasă încât dă la pământ un castron cu aluat. „De ce fac toată treaba?”
Tata râde. „Iubitule, suntem cu toții împreună”, spune el, ridicând castronul căzut. Ia o grămadă de prosoape de hârtie și spune: „Nu este asta mai important decât clătitele?”
— Nu, spune Emmaline furioasă. „Ar trebui să facem clătite. E sâmbătă, ceea ce înseamnă că ar trebui să facem clătite, iar tu și mama doar vă sărutați, iar Ella e leneșă...”
„Hei...” spun și mă ridic.
„—și nimeni nu face ceea ce ar trebui să facă, în schimb eu o fac singur—”
Mama și tata râd amândoi acum.
"Nu este amuzant!" Emmaline plânge, iar acum strigă, lacrimile curgându-i pe față. „Nu este amuzant și nu-mi place când nimeni nu mă ascultă și nu-mi…”
Acum două săptămâni, stăteam întins pe o masă de operație, moale, goală și curgea sânge printr-o deschidere. în tâmpla mea de mărimea unei răni de armă. Vederea mea era începțoșată. Nu puteam auzi mult mai mult decât sunetul propriei mele respirații, fierbinte și grele și peste tot, construindu-se în și în jurul meu.
Brusc, Evie a apărut la vedere. Se uita la mine; părea frustrată. Ea încercase să finalizeze procesul de recalibrare fizică, așa cum îl numea ea.
Dintr-un motiv oarecare, ea nu a putut termina treaba.
Ea îmi golise deja conținutul a șaisprezece seringi în creier

și îmi făcuse câteva mici incizii în abdomen, brațe și coapse
. Nu puteam să văd exact ce a făcut în continuare, dar ea vorbea, ocazional,
în timp ce lucra și a susținut că procedurile chirurgicale simple pe care le făcea
îmi vor întări articulațiile și îmi vor întări mușchii. Ea
a vrut să fiu mai puternică, să fiu mai rezistentă la nivel celular. A fost o
măsură preventivă, a spus ea. Era îngrijorată că structura mea era prea mică;
că mușchii mei ar putea degenera prematur în faţa
provocărilor fizice intense. Ea nu a spus-o, dar eu am simțit-o: a vrut să fiu
mai puternică decât sora mea.
„Emmaline”, am șoptit.
A fost norocos că eram prea epuizat, prea rupt, prea sedat pentru a vorbi
clar. A fost norocos că stăteam doar acolo, cu ochii fâlfâind deschiși și închiși,
buzele mele crăpate făcând imposibil să fac mai mult decât să mormăi numele. A
fost norocos că nu am putut înțelege, imediat, că tot eu sunt. Că
încă mi-am amintit totul, în ciuda promisiunilor lui Evie de a dizolva ceea ce mi-a
mai rămas din minte.
Totuși, am spus ceva greșit.
Evie a încetat din ceea ce făcea. S-a aplecat peste fața mea și
m-a studiat, nas la nas.
am clipit.
Nu
Cuvintele au apărut în capul meu ca și cum ar fi fost plantate acolo de mult
, așa cum îmi aminteam, amintindu-mi că
Evie sa smucit înapoi și a început imediat să vorbească într-un dispozitiv
strâns în pumn. Vocea ei era joasă și aspră și nu puteam să înțeleg
ce spunea.
Am clipit din nou. Confuz. Mi-am desfăcut buzele pentru a spune ceva, când...
Nu
Gândul a trecut mai puternic de data asta.
O clipă mai târziu, Evie a fost din nou în fața mea, de data aceasta găurindu-mă cu
întrebări.
cine ești
unde ești
cum te numești
unde te-ai născut
câți ani ai
cine ești părinții tăi
unde locuiești
Am fost brusc destul de conștient încât să înțeleg că Evie își verifica
munca. Ea a vrut să se asigure că mi-a fost șters creierul. Nu eram
sigur ce trebuia să spun sau să fac, așa că n-am spus nimic.
În schimb, am clipit.
A clipit mult.
Evie în cele din urmă – fără tragere de inimă – s-a îndepărtat, dar nu părea pe deplin
convinsă de prostia mea. Și apoi, când m-am gândit că m-ar putea ucide
doar pentru a fi în siguranță, s-a oprit. Privit la perete.
Și apoi a plecat.
Am tremurat pe masa de operație timp de douăzeci de minute înainte ca
camera să fie invadată de o echipă de oameni. Mi-au desfăcut corpul, mi-au spălat
și înfășurat rănile deschise.
Cred că am țipat.
În cele din urmă, combinația dintre durere, epuizare și picurarea lentă de

opiacee m-a prins din urmă și am leșinat.
Nu am înțeles niciodată ce s-a întâmplat în acea zi.
N-am putut să întreb, Evie nu a explicat niciodată, iar vocea ciudată și ascuțită din capul meu nu s-a mai întors. Dar apoi, Evie m-a sedat atât de mult în primele mele săptămâni
cu acest compus, încât este posibil să nu fi existat nicio șansă.
Astăzi, pentru prima dată după acea zi, o aud din nou.
Stau în mijlocul camerei mele, cu această rochie galbenă tifon încă strâns în brațe, când vocea mă agresează.
Îmi bate vântul.
Ella
Mă învârt, respirația îmi vine repede. Vocea este mai puternică decât a fost vreodată, înspăimântătoare în intensitatea ei. Poate că m-am înșelat în privința experimentului lui Evie, poate că asta face parte din el, poate halucinarea și auzirea vocilor
este un precursor al uitării —
Nu
„Cine ești?” spun eu, rochia cade pe podea. Îmi vine, parcă de la distanță, că stau în lenjerie intimă, țip într-o cameră goală și un fior violent îmi străbate corpul.
Aproximativ, îmi strâng rochia galbenă peste cap, cu straturile ei ușoare și aerisite ca mătasea pe pielea mea. Într-o viață diferită, mi-ar fi plăcut această rochie. Este atât frumos, cât și confortabil, combinația vestimentară perfectă. Dar nu mai este timp pentru acest tip de frivolitate.
Astăzi, această rochie este doar o parte a rolului pe care trebuie să-l joc.
Vocea din capul meu s-a liniștit, dar inima îmi bate în continuare. Mă simt propulsat în mișcare doar de instinct și, repede, mă strec într-o pereche de tenisi simpli albi, legând bine șireturile. Nu știu de ce, dar astăzi, chiar acum, dintr-un motiv oarecare, simt că ar putea fi nevoie să fug.
Da
coloana mea se îndreaptă.
Adrenalina îmi curge prin vene și mușchii îmi sunt strânși, arzând cu o intensitate care mi se pare nou-nouță; este prima dată când simt vreun efect pozitiv al procedurilor lui Evie. Această forță se simte ca și cum ar fi fost grefată în oase, ca și cum aș putea să mă lansez în aer, ca și cum aș putea escala un zid cu o mână.
Am cunoscut superputerea înainte, dar acea forță a simțit întotdeauna că vine din altă parte, ca și cum ar fi ceva ce trebuia să-l valorific și să eliberez.
Fără abilitățile mele supranaturale – când mi-am oprit puterile – am rămas cu un corp neimpresionant, slab. Am fost subnutrită de ani de zile, forțată să suport condiții fizice și mentale extreme, iar corpul meu a suferit pentru asta. În ultimele două luni începusem să învăț forme adecvate de exerciții și
condiționare și, deși progresul pe care l-am făcut a fost de ajutor, a fost doar primul pas în direcția corectă.
Dar asta...
Ce mi-a făcut Evie? Acest lucru este diferit.
Acum două săptămâni mă durea atât de mult încât abia mă puteam mișca. A doua zi dimineață, când am putut în sfârșit să stau singură, nu am văzut nicio diferență vizibilă în corpul meu, cu excepția faptului că aveam șapte nuanțe de violet de sus în
jos. Totul era învinețit. Mergeam agonie.

Evie mi-a spus, în calitate de doctor, că m-a ținut sedat, astfel încât să fiu obligat să rămân nemișcat pentru a mă vindeca mai repede, dar nu aveam de ce să o cred. Eu încă nu. Dar aceasta este prima dată în două săptămâni când mă simt aproape normal. Vânătăile aproape au dispărut. Doar locurile de incizie, cele mai dureroase puncte de intrare, încă arată puțin galben.
Nu-i rău.
Îmi îndoiesc pumnii și mă simt puternic, cu adevărat puternic, chiar și cu mânecile strălucitoare prinse în jurul încheieturilor și gleznelor. Mi-a fost dor cu disperare de
puterile mele, mi-a fost dor de ele mai mult decât am crezut vreodată că aș putea să-mi lipsească ceva ce îmi
petrecusem atâția ani urându-mă. Dar pentru prima dată după săptămâni, mă simt puternic. Știu că Evie mi-a făcut asta – mi-a făcut asta mușchilor – și știu că ar trebui să nu am încredere în el, dar mă simt atât de bine să mă simt bine încât aproape că nu pot să nu
mă bucur de asta.
Și chiar acum, simt că aș putea...
Fugi,
mă duc în continuare.
RUN
„Ce?" șoptesc, întorcându-mă să scanez pereții, tavanul. „Fugi unde?"
Out
Cuvântul tună prin mine, reverberează de-a lungul cutiei toracice. Afară. De parcă ar fi atât de simplu, de parcă aș putea întoarce clanța și să scap de acest coșmar. Dacă ar fi fost atât de ușor să părăsesc această cameră, aș fi făcut-o deja. Dar Evie întărește încuietorile ușii mele cu mai multe straturi de securitate. Am văzut mecanica o singură dată, când m-a întors în camera mea după ce mi-a permis să mă uit afară câteva minute. Pe lângă camerele discrete și afișajele retină, există un scanner biometric care citește amprentele lui Evie pentru a-i permite accesul în cameră. Am petrecut ore întregi încercând
să deschid ușa dormitorului meu, fără niciun rezultat.
Din
nou, cuvântul acela, zgomotos și aspru în capul meu. E ceva înspăimântător în speranța care mă străbate la gândul de a scăpa. Se agață și trage și mă tentează să fiu suficient de nebun încât să ascult halucinațiile absurde care îmi atacă mintea.
Asta ar putea fi o capcană, cred.
Toate acestea ar putea fi făcute de Evie. Aș putea juca direct în mâna ei.
Încă.
Nu mă pot abține.
Traversez camera cu câțiva pași repezi. Ezit, cu mâna planând peste mâner și, cu o expirație finală, cedez.
Ușa se bată se deschide ușor.
Stau în pragul ușii deschise, cu inima batându-mi mai tare. O val ametitor de sentimente mă învăluie și mă uit disperat în jur, studiind numeroasele holuri care se întind în fața mea.
Acest lucru pare imposibil.
Habar n-am unde să merg. Habar n-am dacă sunt nebun pentru că ascult o voce manipulatoare în capul meu după ce mama mea psihotică a petrecut ore întregi injectându-mi lucruri în minte.
Abia când îmi amintesc că am auzit prima dată această voce în noaptea în care am sosit

— cu doar câteva clipe înainte ca Evie să înceapă să mă chinuie —, am început să mă îndoiesc de
îndoiala mea.
A murit.
Asta mi-a spus vocea în prima noapte. Moarte.
Stăteam întins pe o masă de operație, incapabil să mă mișc sau să vorbesc. Nu puteam decât
să strig în capul meu și voiam să știu unde era Emmaline. Am încercat să
țip.
Murind, spusese vocea.
O frică rece, paralizantă îmi umple sângele.
„Emmaline?” șoptesc eu. "Ești tu?"
Ajută-
mă să fac un anumit pas înainte.
Warner
„Am ajuns puțin mai devreme”, spune el. „Știu că ziua ta este mâine, dar
nu mai puteam aștepta.”
Mă uit la tatăl meu de parcă ar putea fi o fantomă. Mai rău, un poltergeist. Nu mă pot convinge să vorbesc și, dintr-un motiv oarecare, nu pare să-i deranjeze
tăcerea mea.
Apoi...
El zâmbește.
Este un zâmbet adevărat, unul care îi înmoaie trăsăturile și îi luminează ochii.
Ne aflăm într-o zonă care arată ca o cameră de zi, un spațiu deschis și luminos, cu canapele de pluș, scaune, o masă rotundă și un mic birou în colț.
E un covor gros sub picioare. Pereții sunt de un galben pal, plăcut, soarele care pătrunde prin ferestre mari. Silueta tatălui meu este iluminată din spate. Arată eteric. Strălucind, de parcă ar putea fi un înger.
Lumea asta are un simț al umorului bolnav.
Mi-a aruncat un halat când a intrat în celula mea, dar nu mi-a oferit
nimic altceva. Nu mi s-a dat șansa să mă schimb. Nu mi s-a
oferit mâncare sau apă. Mă simt lipsită de îmbrăcăminte – vulnerabilă – stând vizavi de el, în doar lenjerie rece și o halată subțire. Nici măcar șosete nu am.
Papuci de casa. Ceva.
Și îmi pot doar imagina cum trebuie să arăt acum, având în vedere că au
trecut câteva săptămâni de când m-am bărbierit sau mă tuns. Am reușit să
mă păstrez curat în închisoare, dar părul meu este puțin mai lung acum. Nu cum era înainte
, dar ajunge acolo. Și fața mea —
îmi ating fața aproape fără să mă gândesc.
A-mi atinge fața a devenit un pic un obicei în ultimele două
săptămâni. Am o barbă. Nu prea e o barbă, dar este suficient să
mă surprindă, de fiecare dată. Habar n-am cum trebuie să arăt acum.
Neîmblânzit, poate.
În cele din urmă, spun: „Ar trebui să fii mort”.
„Surpriză”, spune el și zâmbește.
Mă uit doar la el.
Tatăl meu se sprijină de masă și își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor
într-un mod care îl face să pară băiețel. Fermecător.
Mă face să mă simt rău.
Privesc în altă parte, scanând camera după ajutor. Detalii. Ceva care să mă înrădăcineze, ceva care să-i explice, ceva care să mă înarmeze împotriva a ceea ce ar putea

urma.
sunt scurt.
El râde. „Știi, ai putea suporta să arăți puțin mai multă emoție. De fapt, m
-am gândit că ai putea fi fericit să mă vezi.”
Asta îmi atrage atenția. „Te-ai gândit greșit”, spun eu. „M-am bucurat să
aud că ești mort.”
"Esti sigur?" Își înclină capul. „Ești sigur că nu ai vărsat o
lacrimă pentru mine? Nu ți-a fost dor de mine nici măcar măcar?
Este nevoie doar de un moment de ezitare. Întârzierea de o jumătate de secundă în care îmi amintesc de săptămânile pe care le-am petrecut prins într-o închisoare cu jumătate de durere, urându-
mă pentru că îl jelesc și urându-mă că mi-a păsat vreodată.
Deschid gura să vorbesc și el mă întrerupe, zâmbetul lui triumfător. „
Știu că trebuie să fie puțin neliniștitor. Și știu că o să te prefaci că
nu-ți pasă. Dar amândoi știm că inima ta care sângerează a fost întotdeauna sursa tuturor problemelor noastre și nu are rost să încercăm să negați asta acum. Așa că voi fi generos și voi oferi să trec cu vederea comportamentul tău trădător.”
Mi se întărește coloana vertebrală.
— Nu credeai că voi uita, nu-i așa? Tatăl meu nu mai
zâmbește. „Încerci să mă răsturnești – guvernul meu, continentul meu – și
apoi stai deoparte ca un gunoi perfect și jalnic în timp ce
prietena ta încearcă să mă ucidă – și ai crezut că nu voi menționa niciodată asta?
Nu mă mai pot uita la el. Nu pot suporta vederea feței lui, așa ca
a mea. Pielea lui este încă perfectă, fără cicatrici. De parcă nu ar fi fost niciodată rănit.
Nu am luat niciodată un glonț în frunte.
Nu înțeleg.
"Nu? Tot nu vei fi inspirat să răspunzi?” el spune. „În acest caz, s
-ar putea să fii mai deștept decât ți-am dat credit”.
Acolo. Se simte mai mult ca el.
„Dar adevărul rămâne că ne aflăm la o răscruce importantă chiar acum. A
trebuit să solicit o serie de favoruri ca să te fi transportat aici nevătămat.
Consiliul urma să voteze pentru a te executa pentru trădare, iar eu am
putut să-i conving de contrariu.”
„De ce te-ai deranja măcar?”
Ochii i se îngustează în timp ce mă apreciază. „Îți salvez viața”, spune el, „și
aceasta este reacția ta? Obrăznicie? Ingratitudine?”
„Aceasta,” spun tăios, „este ideea ta de a-mi salva viața? Aruncându-mă înăuntru
închisoare și să mă otrăvească până la moarte?”
„Ar fi trebuit să fie un picnic.” Privirea îi devine rece. „Chiar ai
fi mai bine să mori dacă acele circumstanțe ar fi suficiente pentru a te rupe.”
Nu am spus nimic.
„În plus, a trebuit să te pedepsim cumva. Acțiunile tale nu au putut fi
necontrolate.” Tatăl meu își îndepărtează privirea. „Avem o mulțime de mizerie de curățat
”, spune el în cele din urmă. „Unde crezi că am fost în tot acest timp?”
„Așa cum am spus, am crezut că ești mort.”
„Aproape, dar nu chiar. De fapt, spune el, trăgând aer în piept, am petrecut mult
timp în convalescență. Aici. Am fost transportat cu aerul înapoi aici, unde
sommersii m-au reînviat.” Își trage în sus tivul pantalonilor și zăresc
sclipirea argintie a metalului acolo unde ar trebui să-i fie glezna. „Am
picioare noi”, spune el și râde. "Poți să-l crezi?"
Nu pot. Nu pot să cred.
Sunt uluit.

Zâmbește, evident mulțumit de reacția mea. „V-am lăsat pe tine și pe prietenii tăi să crezi că ai avut o victorie suficient de mult pentru a-mi da timp să-mi revin. I-am trimis pe ceilalți copii să vă distragă atenția, pentru a face să pară că The Reestablishment ar putea de fapt să accepte noul său comandant auto-numit. El dă din cap. „O copilă de șaptesprezece ani care se declară conducătorul Americii de Nord”, spune el, aproape pentru sine. Și apoi, ridicând privirea: „Fata aceea chiar a fost o treabă, nu-i așa?”
Panica se adună în pieptul meu. „Ce i-ai făcut? Unde este ea?"
"Nu." Zâmbetul tatălui meu dispare. "Absolut nu."
"Ce înseamnă asta?"
„Înseamnă absolut nu. Fata aceea a terminat. Ea a plecat. Gata cu ofertele speciale de după-amiază cu prietenii tăi de la Omega Point. Nu mai alergi goală cu micuța ta iubită. Gata cu sexul după-amiaza când ar trebui să lucrezi.”
Mă simt atât rău, cât și furioasă. „Nu îndrăzni... Să nu vorbești niciodată despre ea așa. Nu ai dreptul...
Oftă lung și zgomotos. Mormăie ceva urât. „Când vei opri asta? Când vei ieși din asta?”
Este nevoie de tot ce am pentru a-mi înlătura furia. Să stai aici, calm, și să nu spui nimic. Cumva, tăcerea mea înrăutățește lucrurile.
— La naiba, Aaron, spune el ridicându-se în picioare. „Tot aștept să mergi mai departe. Pentru a trece peste ea. Să evolueze”, spune el, practic strigând la mine acum. „A trecut peste un deceniu de aceleași prostii.”
Peste un deceniu.
O alunecare.
„Ce vrei să spui”, spun eu, studiindu-l cu atenție. „„Peste un deceniu”?”
„Exagerez”, spune el, mușcând cuvintele. „Exagerez pentru a face un punct.”
"Mincinos."
Pentru prima dată, ceva nesigur trece prin ochii tatălui meu.
„Vrei să recunoști?” spun eu liniștit. „Îmi vei recunoaște ceea ce știu deja?”
Își întinde falca. Nu spune nimic.
„Recunoaște”, spun eu. „Juliette era un pseudonim. Juliette Ferrars este de fapt Ella Sommers, fiica lui Evie și Maximillian Som... —
Cum... Tatăl meu se prinde. Își întoarce privirea și apoi, prea devreme, se uită înapoi. Se pare că decide ceva.
În cele din urmă, încet, dă din cap.
"Știi ce? E mai bine așa. Mai bine să știi, spune el încet. „Mai bine ca tu să înțelegi exact de ce nu o vei mai vedea niciodată .”
„Asta nu depinde de tine.”
„Nu depinde de mine?” Furia iese din ochi, iar masca lui rece se prăbușește rapid. „Fata aceea a fost nenorocirea existenței mele de doisprezece ani”, spune el. „Mi-a cauzat mai multe probleme decât poți chiar să înțelegi, dintre care nu în ultimul rând a fost să-mi distrag atenția fiului meu idiot în cea mai mare parte a ultimului deceniu. În ciuda tuturor eforturilor mele de a te despărți – pentru a elimina acest cancer din viețile noastre – ai insistat, iar și iar , să te îndrăgostești de ea.” Mă privește în ochi, cu proprii lui ochi sălbatici de furie. „Nu a fost niciodată făcută pentru tine. Ea nu a fost niciodată menită pentru nimic din toate astea. Fata aia a fost condamnată la moarte, spune el cu vioiciune, în momentul

în care i-am
numit-o Juliette.
Inima îmi bate atât de tare încât simt că visez. Acesta trebuie
să fie un coșmar. Trebuie să mă forțez să vorbesc. Să spui:
„Despre ce vorbești?”
Gura tatălui meu se răsucește într-o imitație de zâmbet.
„Ella”, spune el, „a fost concepută pentru a deveni un instrument de război. Ea și
sora ei ambele, chiar de la început. Cu decenii înainte de a prelua controlul,
bolile au început să facă ravagii asupra populației. Guvernul
încerca să îngroape informația, dar noi știam. Am văzut dosarele clasificate. Am
găsit unul dintre buncărele secrete. Oamenii funcționau defectuos,
se metamorfozau – atât de mult încât se simțea aproape ca în următoarea fază a
evoluției. Numai Evie avea prezența sufletească să vadă boala ca pe un instrument.
Ea a fost cea care a început să-i studieze pe Nenaturali. Ea a fost
motivul pentru care am creat azilele – dorea acces la mai multe varietăți de
boală – și ea a fost cea care a învățat cum să izoleze și să reproducă
ADN-ul extraterestră. A fost ideea ei să folosească descoperirile pentru a ne ajuta cauza.
Ella și
Emmaline, spune el furios, au fost menite să fie doar
experimentele științifice ale lui Evie. Ella nu a fost niciodată făcută pentru tine. Niciodată
pentru nimeni”,
strigă el. „Scoate-o din cap.”
Mă simt înghețat când cuvintele se așează în jurul meu. In mine. Revelația
nu este complet nouă și totuși — durerea este proaspătă. Timpul pare să încetinească,
să accelereze, să se învârte înapoi. Ochii imi cad inchisi. Amintirile mele se adună și
se extind, explodând cu un sens reînnoit în timp ce mă atacă, dintr-o dată —
Ella de-a lungul veacurilor.
Prietenul meu din copilărie.
Ella, smulsă de mine când aveam șapte ani. Ella și
Emmaline, despre care spuneau că s-au înecat în lac. Mi-au spus să
uit, să uit că fetele au existat vreodată și, în cele din urmă, sătui să-mi răspund la
întrebări, mi-au spus că îmi vor face lucrurile mai ușoare. L-am urmat pe tatăl meu
într-o cameră unde mi-a promis că îmi va explica totul.
Și apoi...
sunt legat de un scaun, cu capul ținut pe loc cu cleme de metal grele.
Lumini strălucitoare clipesc și bâzâie deasupra mea.
Aud monitoarele ciripind, sunetele înfundate ale vocilor din jurul meu.
Camera pare mare și cavernoasă, strălucitoare. Aud
sunetele puternice și deconcertante ale propriei mele respirații și bătăile grele și grele ale
inimii mele. Sar, puțin, la senzația nedorită a mâinii tatălui meu pe brațul meu,
spunându-mi că mă voi simți mai bine în curând.
Mă uit în sus la el de parcă ieșeam dintr-un vis.
"Ce este?" el spune. "Ce s-a intamplat?"
Îmi desfac buzele ca să vorbesc, mă întreb dacă este sigur să-i spun adevărul.
Decid că m-am săturat de minciuni.
„Mi-am amintit de ea”, spun eu.
Fața tatălui meu devine neașteptat de goală și este singura reacție de care am
nevoie pentru a înțelege piesa finală, care lipsește.
„Mi-ai furat amintirile”, îi spun, cu vocea
nefiresc de calmă. „Toți acești ani. Mi-ai manipulat mintea. Tu
ai fost.”
Nu spune nimic, dar văd tensiunea din maxilar, saltul brusc al unei

vene sub piele. „Ce îți amintești?”
Eu clătin din cap, uluit în timp ce mă uit la el. „Ar fi trebuit să știu. După tot ce mi-ai făcut... Mă opresc, vederea mea se schimbă, neconcentrată pentru o clipă. „Bineînțeles că nu m-ai lăsa să fiu stăpân pe propria mea minte.”
„Ce, mai exact, îți amintești?” spune el, cu greu reușind să-și stăpânească acum furia din vocea lui. „Ce altceva știi?”
La început, nu simt nimic.
M-am antrenat prea bine. Anii de practică m-au învățat să-mi îngrop emoțiile ca pe un reflex – mai ales în prezența lui – și este nevoie de câteva secunde pentru ca sentimentele să apară. Ele formează încet, mâini infinite care se ridică din morminte infinite pentru a avânta flăcările unei furii străvechi pe care nu mi-am permis niciodată să o ating.
„Mi-ai furat amintirile despre ea”, spun eu încet. "De ce?"
„Întotdeauna atât de concentrat pe fată.” Se uită la mine. — Ea nu este centrul tuturor, Aaron. Ți-am furat amintirile despre multe lucruri.”
Eu dau din cap. Mă ridic în picioare încet, deodată ieșit din minte și perfect calm și îmi fac griji, pentru o clipă, că s-ar putea de fapt să expir din toată forța a tot ceea ce simt pentru el. Ură atât de profundă încât m-ar putea fierbe de viu.
„De ce ai face așa ceva decât să mă torturezi? Știai ce simțeam pentru ea. Ai făcut-o intenționat. Împingându-ne și despărțindu -ne... Mă opresc brusc. Realizarea răsare, strălucitoare și pătrunzătoare și mă uit la el, incapabil să înțeleg profunzimea cruzimii lui.
— L-ai pus pe Kent sub comanda mea intenționat, spun eu.
Tatăl meu îmi întâlnește ochii cu o expresie liberă. Nu spune nimic.
„Îmi este greu să cred că nu știai unde se află copiii tăi nelegitimi”, îi spun. „Nu cred nicio secundă că nu ai fost monitorizată fiecare mișcare a lui Kent. Trebuie să fi știut ce făcea cu viața lui. Trebuie să fi fost anunțat în momentul în care s-a înrolat.
— L-ai fi putut trimite oriunde, spun eu. „Ai avut puterea să faci asta. În schimb, l-ai lăsat să rămână în Sectorul 45 – sub jurisdicția mea – intenționat . Nu-i așa? Și când l-ai pus pe Delalieu să-mi arate acele dosare, când a venit la mine, m-a convins că Kent va fi colegul de celulă perfect pentru Juliette, pentru că aici era dovada că o cunoștea, că au mers la școală împreună...
Deodată, tatăl meu zâmbește.
— Întotdeauna am încercat să-ți spun, spune el încet. „Am încercat să-ți spun să nu mai lași emoțiile tale să-ți conducă mintea. Iar și iar, am încercat să te învăț și tu nu ai ascultat niciodată. Nu ai învățat niciodată.” El dă din cap. „Dacă suferi acum, este pentru că ai adus-o asupra ta. Te-ai făcut o țintă ușoară.”
Sunt uluit.
Cumva, chiar și după toate, reușește să mă șocheze. „Nu înțeleg cum poți să stai acolo, să-ți aperi acțiunile, după ce ai petrecut douăzeci de ani chinuindu-mă.”
— Am încercat doar să-ți dau o lecție, Aaron. Nu am vrut să ajungi ca mama ta. Era slabă, la fel ca tine.”
Trebuie să-l omor.
Îmi imaginez: cum ar fi să-l țin de pământ, să-l înjunghi în mod repetat prin inimă, să văd cum lumina iese din ochi, să-i simt corpul rece sub mâinile mele.
Aștept de frică.

Repulsie.
Regret.
Ei nu vin.
Habar n-am cum a supraviețuit ultimei tentative la viața lui, dar nu-mi mai pasă să știu răspunsul. Îl vreau mort. Vreau să-i văd sângele curgând în mâinile mele. Vreau să-i smulg gâtul.
Spionez un deschizător de scrisori pe biroul de scris din apropiere și, într-o secundă pe care o
folosesc pentru a-l glisa, tatăl meu râde.
râde.
Cu voce tare. Dublat, cu o mână ținându-l de partea. Când ridică privirea, îi apar lacrimi reale în ochi.
"Ti-ai pierdut mintile?" el spune. „Aaron, nu fi ridicol.”
Intru in fata, cu deschizatorul de scrisori strans in pumn, si privesc, cu atentie, pentru moment in care intelege ca o sa-l omor. Vreau să știe că voi fi eu. Vreau să știe că în sfârșit a obținut ceea ce și-a dorit.
Că în sfârșit m-a rupt.
— Ai făcut o greșeală cruțându-mi viața, spun eu încet. „Ai făcut o greșeală arătându-ți fața. Ai făcut o greșeală crezând că ai putea să-mi ceri să mă întorc, după tot ce ai făcut... —
M-ai înțeles greșit. Stă din nou drept, râsul dispărut de pe față. „Nu vă cer să vă întoarceți. Nu ai de ales.”
"Bun. Asta face acest lucru mai ușor.”
„Aaron.” El dă din cap. „Nu sunt dezarmat. Sunt pe deplin dispus să te ucid dacă ieși din linie. Și deși nu pot pretinde că uciderea fiului meu este modul meu preferat de a petrece o dimineață, asta nu înseamnă că nu o voi face.
Așa că trebuie să te oprești și să te gândești, doar o clipă, înainte să faci un pas înainte și să te sinucizi.”
îl studiez. Degetele mele se flexează în jurul armei din mână. „Spune-mi unde este,” îi spun, „și mă voi gândi să-ți crut viața.”
"Prostule. Nu m-ai ascultat? Ea a plecat.”
mă înţepenesc. Orice ar vrea să spună prin asta, nu minte. „Unde ai plecat?”
„A plecat”, spune el furios. „A dispărut. Fata pe care ai cunoscut-o nu mai există.”
Scoate o telecomandă din buzunarul jachetei și o îndreptă spre perete. O imagine apare instantaneu, proiectată din altă parte, iar sunetul care umple camera este atât de brusc – atât de șocant și de neașteptat – încât aproape mă pune în genunchi.
Este Ella.
Ea țipă.
Sângele curge pe gura ei deschisă, țipătoare, sunetele agonizante găurite doar de suspinele zdruncinate care îi scot respirațiile zdrențuite și dureroase din corpul ei. Ochii ei sunt întredeschiși, deliranți, și o privesc cum este desfășurată de pe scaun și târâtă pe o targă. Corpul ei are spasme, brațele și picioarele trecându-i necontrolat. E îmbrăcată într-o halată albă de spital, legăturile nesubstanțiale se desface, țesătura subțire umedă de propriul ei sânge.
Mâinile îmi tremură necontrolat în timp ce privesc, capul ei biciuindu-se înainte și înapoi, corpul ei încordându-se împotriva reținerii ei. Ea țipă din nou și un fulger de durere mă străbate, așa că chinuitoare aproape că mă îndoaie în jumătate. Și

apoi, repede, ca de nicăieri, cineva face un pas înainte și îi înjunghie un ac în gât.
Ella rămâne nemișcată.
Corpul ei este înghețat, fața ei surprinsă într-un singur moment de agonie înainte ca drogul să intre, prăbușindu-o. Țipetele ei se dizolvă în scâncete mai mici și mai statornice. Ea plânge, chiar dacă i se închid ochii.
Mă simt violent.
Mâinile îmi tremură atât de tare încât nu mai pot forma un pumn și privesc, parcă de departe, cum deschizătorul de scrisori cade pe podea. Stau nemișcat, forțând în spate nevoia de a vomita, dar acțiunea provoacă un fior atât de dezorientator încât aproape că îmi pierd echilibrul. Încet, mă întorc să mă înfrunt cu tatăl meu, ai cărui ochi sunt de nepătruns.
Este nevoie de două încercări înainte să pot forma un singur cuvânt șoptit: „Ce?”
Clătină din cap, imaginea unei simpatii false. „Încerc să te fac să înțelegi. Pentru asta, spune el, dând din cap spre ecran, pentru asta este destinată. Pentru totdeauna. Nu-ți mai imagina viața cu ea. Nu te mai gândi la ea ca la o persoană...
— Nu poate fi real, spun eu, întrerupându-l. Mă simt sălbatic. Dezechilibrat. „Acesta ... Spune-mi că asta nu este real. Ce imi faci? Este asta... —
Desigur că este real, spune el. „Juliette a plecat. Ella a plecat. E la fel de bună ca moartă. Mintea i s-a șters cu săptămâni în urmă. Dar tu”, spune el, „ mai ai o viață de trăit. Ma asculti? Trebuie să vă uniți .”
Dar nu-l aud din cauza sunetului Ella plângând.
Ea încă plânge — sunete mai blânde, mai triste, mai disperate. Ea pare îngrozită. Mici și neajutorate, precum mâinile străine îi bandajează rănile deschise de pe brațele ei, spatele picioarelor. Mă uit cum cătușele metalice strălucitoare sunt legate de încheieturile și gleznele ei. Ea mai scânci o dată.
Și mă simt nebun.
Trebuie să fiu. Ascultându-i țipătul — urmărindu-i cum se luptă pentru viața ei, urmărindu-i cum se sufocă cu propriul sânge în timp ce eu stau aici, neputincios s-o ajut —
nu
voi putea niciodată să uit sunetul.
Indiferent ce s-ar întâmpla, indiferent unde alerg, aceste țipete — țipetele ei — mă vor bântui pentru totdeauna.
— Ai vrut să mă uit la asta? șoptesc acum; cu greu pot vorbi. „De ce ai vrea să mă uit la asta?”
Îmi spune ceva. Strigă ceva la mine. Dar mă simt brusc surd.
Sunetele lumii par deformate, îndepărtate, ca și cum capul meu ar fi fost scufundat sub apă. Focul din creierul meu a fost stins, înlocuit de un calm brusc, absolut. Un sentiment de certitudine. Știu ce trebuie să fac acum. Și știu că nu există nimic – nimic ce nu voi face pentru a ajunge la ea.
O simt, simt morala mea subțire dizolvându-se. Simt că pielea mea subțire și mâncată de molii a umanității începe să se despartă și, odată cu ea, vălul mă ferește de întuneric complet. Nu există linii pe care să nu le traversez. Fără iluzii de milă.
Am vrut să fiu mai bun pentru ea. Pentru fericirea ei. Pentru viitorul ei.

Dar dacă ea a plecat, la ce folosește bunătatea?
Respir adânc, liniștit. Mă simt în mod ciudat eliberat, nu mai
este încătușat de o obligație de decență. Și, într-o singură mișcare simplă, ridic
deschizătorul de scrisori pe care l-am lăsat pe jos.
„Aaron”, spune el, cu un avertisment în voce.
„Nu vreau să te aud vorbind”, spun eu. „Nu vreau să mai vorbești cu mine
vreodată.”
Arunc cuțitul chiar înainte ca cuvintele să-mi iasă din gură. Zboară greu
și repede și mă bucur de secunda în care se înalță prin aer. Îmi place felul în care al
doilea se extinde, explodând în ciudățenia timpului. Totul se simte ca la mișcare lentă
. Ochii tatălui meu se lărgesc într-o manifestare rară de șoc nemascat, iar eu
zâmbesc la sunetul sunetului lui când arma își găsește amprenta. Țintisem
jugulara lui și se pare că scopul meu era adevărat. Se sufocă, cu ochii
bombați în timp ce mâinile lui se mișcă, tremurând, să smulgă deschizătorul de scrisori
din casă
în gâtul lui.
Tușește, brusc, stropind sânge peste tot și, cu ceva
efort, reușește să scoată chestia. Sânge proaspăt îi țâșnește pe cămașă,
i se scurge din gură. El nu poate vorbi; lama i-a pătruns laringele.
În schimb, gâfâie, încă sufocându-se, gura deschizându-se și închizându-se ca un
pește pe moarte.
El cade în genunchi.
Mâinile îi prind aer, venele îi sar sub piele, iar eu mă îndrept
spre el. Îl privesc în timp ce imploră, în tăcere, ceva, apoi
îl mângâiesc, punând în buzunar cele două arme pe care le găsesc ascunse pe persoana
lui.
„Bucurați-vă de iad”, șoptesc eu, înainte de a pleca.
Nimic nu mai contează.
Trebuie să o găsesc.
Juliette Ella
a plecat.
Dreapta.
Drept.
Stânga.
Comenzile îmi țin picioarele în mișcare în siguranță pe hol. Acest
compus este vast. Enorm. Dormitorul meu era atât de obișnuit încât adevărul despre
această facilitate este șocant. Un cadru deschis dezvăluie multe zeci de etaje,
holuri și scări care se împletesc ca niște pasageri și autostrăzi. Tavanul
pare la kilometri depărtare, înalt, arcuit și complicat. Grinzile de oțel expuse se întâlnesc
cu pasarele albe curate centrate în jurul unei curți
interioare deschise .
Habar nu aveam că sunt atât de sus. Și, cumva, pentru o
clădire atât de uriașă, încă nu am fost reperat.
Lucrurile devin din ce în ce mai ciudate din minut.
Nu întâlnesc pe nimeni în timp ce merg; Mi se ordonă să alerg, să ocol sau să mă ascund
exact la
timp pentru a evita trecătorii. Este ciudat. Totuși, mă plimb de cel puțin
douăzeci de minute și nu par să mă apropii de nimic. Habar n-am
unde sunt în schema lucrurilor și nu sunt ferestre în apropiere.
Întreaga clădire se simte ca o închisoare aurita.
O lungă tăcere între mine și prietenul meu imaginar începe
să mă facă nervos. Cred că această voce ar putea fi a lui Emmaline, dar ea încă

nu a confirmat-o. Și deși vreau să spun ceva, mă simt prost
vorbind cu voce tare. Așa că vorbesc doar în mintea mea când spun:
Emmaline? Ești acolo?
Niciun raspuns.
Nervozitatea mea atinge apogeul și mă opresc din mers.
Unde ma duci?
De data aceasta, răspunsul vine repede:
Evadare
Ne apropiem? Întreb.
Da,
trag adânc aer în piept și merg înainte, dar simt o groază târâtoare
care îmi infiltrează simțurile. Cu cât merg mai mult – pe holuri și
pe scări infinite – cu atât par să mă apropii de ceva – ceva care
mă umple de frică. Nu pot explica.
E clar că merg în subteran.
Luminile devin mai slabe pe măsură ce merg. Sălile încep să se
îngusteze. Ferestrele și scările încep să dispară. Și știu că
abia mă apropii de măruntaiele clădirii când se schimbă pereții.
Au dispărut pereții albi netezi și finisați ai etajelor superioare. Aici
totul este ciment neterminat. Miroase rece și umed. Pământesc. Luminile
bâzâie și bâzâie, din când în când se stinge.
Frica continuă să-mi bată în sus șira spinării.
Cobor o pantă ușoară, pantofii îmi alunecă puțin pe măsură ce merg. Îmi
strâng plămânii. Bătăile inimii îmi sunt puternice, prea tare și o senzație ciudată
începe să-mi umple brațele și picioarele. Sentiment. Prea mult sentiment. Îmi face
pielea să se târască, îmi face mâncărimi oaselor. Mă simt brusc neliniștită și anxioasă. Și
tocmai când sunt pe cale să-mi pierd speranța în această rută de scăpare nebunească și
șerpuitoare,
aici
mă opresc.
Stau în fața unei uși masive de piatră. Inima îmi bate repede în
gât. Ezit, frica începe să-mi spargă certitudinea.
Deschide
„Cine ești?” Întreb din nou, de data asta vorbind cu voce tare. „Nu
pare o cale de evacuare.”
Deschis
închid ochii; umple-mi plămânii cu aer.
Am venit până aici, îmi spun. Nu am alte opțiuni momentan.
Aș putea la fel de bine să reușesc.
Dar când deschid ușa îmi dau seama că este doar primul dintre câteva.
Oriunde mă îndrept este protejat de mai multe straturi de securitate. Mecanismele
necesare pentru deschiderea fiecărei uși sunt derutante – nu există butoane sau
mânere, nici balamale tradiționale – dar tot ce trebuie să fac este să ating ușa pentru ca
aceasta să se
deschidă.
E prea ușor.
În cele din urmă, stau în fața unui perete de oțel. Nu există nimic aici care să
indice că ar putea exista o cameră dincolo.
Atinge
Tentativ, îmi ating degetele de metal.
Îmi apăs mai mult
toată mâna ferm pe ușă și în câteva secunde, peretele

se topește. Mă uit nervos în jur și fac un pas înainte.
Imediat, știu că am fost dus în rătăcire.
Mă simt rău când mă uit în jur, rău și îngrozit. Locul ăsta este atât de departe de o evadare încât aproape că nu-mi vine să cred că m-am îndrăgostit de el. Sunt într-un laborator.
Un alt laborator.
Panica se prăbușește ceva în mine, oasele și organele se ciocnesc , sângele curgându-mi în cap. Fug spre ușă și se etanșează, peretele de oțel formându-se ușor, ca din aer.
Trag câteva respirații ascuțite, implorându-mă să rămân calm.
„Arată-te”, strig eu. "Cine ești tu? Ce vrei cu mine?"
Ajută -mi inima să se oprească. Simt că frica mea se extinde și se contractă. Pe pielea mea se ridică pielea de găină pe moarte .
Mi se prinde respirația; mi se strâng pumnii. Fac un pas mai departe în cameră și apoi încă câțiva. Încă sunt îngrijorat, îngrijorat că toate acestea sunt încă o parte a trucului —
Atunci văd.
Un cilindru de sticlă înalt și lat ca peretele, umplut până la mâner cu apă.
Înăuntrul ei plutește o creatură. Ceva mai mare decât frica mă duce înainte, mai mare decât curiozitatea, mai mare decât mirarea.
Sentimentul mă cuprinde.
Amintirile se prăbușesc în mine.
Un braț subțire ajunge prin apa tulbure, degetele tremurânde formând un pumn liber care lovește, slab, de sticlă.
La început, tot ce văd este mâna ei.
Dar cu cât mă apropii mai mult, cu atât pot să văd mai clar ce i-au făcut . Și nu-mi pot ascunde groaza.
Se apropie mai mult de sticlă și îi văd fața. Nu mai are chip, nu chiar. Gura ei a fost sigilată permanent în jurul unui regulator, pielea cu pânză de păianjen peste silicon. Părul ei este lung de câțiva metri, întunecat și sălbatic și plutește în jurul capului ei ca tentacule șerpuitoare. Nasul ei s-a topit înapoi în craniu și ochii ei sunt permanent închiși, genele lungi și întunecate fiind singurul indiciu pe care obișnuiau să se deschidă. Mâinile și picioarele ei sunt palme. Nu are unghii. Brațele și picioarele ei sunt în mare parte oase și piele lăsată, încrețită.
„Emmaline”, șoptesc eu.
Murind
Lacrimile vin fierbinți și repede, lovind-mă fără avertisment, rupându-mă din interior.
„Ce ți-au făcut?” spun eu, vocea mea zdrențuită. „Cum au putut să- ți facă asta?”
Un sunet plictisitor, metalic. De două ori.
Emmaline plutește mai aproape. Ea își apăsă degetele palme de bariera dintre noi, iar eu îmi ridic mâna, ștergându-mi în grabă ochii înainte de a o întâlni acolo. Îmi apăs palma de pahar și cumva, imposibil, o simt că mă ia de mână. Moale. Cald. Puternic.
Și apoi, cu un gâfâit —
Sentimentul îmi pulsează, val după val de sentiment, emoții la fel de infinite ca timpul. Amintiri, dorințe, speranțe și vise de mult stinse.

Forța tuturor îmi trimite capul învârtit; Mă prăbușesc înainte și strâng
din dinți, liniștindu-mă apăsându-mi fruntea de bariera
dintre noi. Imaginile îmi umplu mintea ca niște cadre cu stil dintr-un film vechi.
Viața lui Emmaline.
Ea vrea să știu. Simt că sunt atras de ea, de parcă mă trântește
în propriul ei corp, cufundându-mă în mintea ei. Amintirile ei.
O văd mai tânără, mult mai tânără, de opt sau nouă ani. Era
plină de spirit, furios. Greu de controlat. Mintea ei era mai puternică decât putea
face față și nu știa cum să simtă puterile ei. Se simțea blestemată,
sugrumată de ei. Dar spre deosebire de mine, ea a fost ținută acasă, aici, exact în acest
laborator, nevoită să se supună test după test administrat de proprii
părinți. Îi simt furia străpungându-mă.
Pentru prima dată, îmi dau seama că am avut luxul de a uita.
Ea nu a făcut-o.
Max și Evie – și chiar Anderson – au încercat să șteargă memoria Emmalinei
de mai multe ori, dar de fiecare dată, corpul lui Emmaline a prevalat. Mintea ei era atât de
puternică încât a reușit să-și convingă creierul să inverseze chimia
menită să-i dizolve amintirile. Indiferent ce au încercat Max și Evie,
Emmaline nu i-ar putea uita niciodată.
În schimb, ea a privit cum propriii ei părinți se întorc împotriva ei.
A întors-o pe dos.
Emmaline îmi spune totul fără să spună un cuvânt. Ea nu poate
vorbi. Și-a pierdut patru din cele cinci simțuri.
Ea a orbit prima.
Și-a pierdut simțul mirosului și senzația un an mai târziu, ambele în același
timp. În cele din urmă, ea și-a pierdut capacitatea de a vorbi. Limba și dinții i s-au
dezintegrat. Corzile ei vocale s-au erodat. Gura ei a fost închisă definitiv.
Ea poate auzi doar acum. Dar prost.
Văd că scenele se schimbă, o văd îmbătrânind puțin, mai ruptă.
Văd că focul iese din ochi. Și apoi, când își dă seama ce au
plănuit pentru ea — Tot motivul pentru care au dorit-o, atât de disperat —
Groaza violentă îmi taie răsuflarea.
Cad, genunchii lovin podeaua. Forța sentimentelor ei mă sfâșie
. Suspinele îmi rup spatele, îmi tremură prin oase. simt totul.
Durerea ei, durerea ei nesfârșită.
Incapacitatea ei de a pune capăt propriei suferințe.
Ea vrea ca asta să se termine.
Încheiați, spune ea, cuvântul ascuțit și exploziv.
Cu ceva efort, reușesc să ridic capul să mă uit la ea. „Tu ai fost
tot timpul asta?” șoptesc eu. „Mi-ai dat înapoi amintirile?”
Da
„Cum? De ce?"
Ea îmi arată.
Simt că mi se îndreaptă coloana vertebrală în timp ce vederea trece prin mine. Îi văd pe Evie
și Max, le aud conversațiile deformate din interiorul închisorii de sticlă.
Ei au încercat să o facă pe Emmaline mai puternică de-a lungul anilor, încercând să găsească modalități de a îmbunătăți abilitățile telekinetice ale lui Emmaline. Au vrut ca abilitățile ei să evolueze. Au vrut ca ea să poată efectua controlul minții.
Controlul mental al maselor.
S-a inversat.
Cu cât experimentau mai mult pe ea – cu cât o împingeau mai departe – cu atât

devenea mai puternică și mai slabă. Mintea ei era capabilă să facă față manipulărilor fizice
, dar inima ei nu putea suporta. Chiar și în timp ce au construit-o, ei
o dărâmau.
Își pierduse dorința de a trăi. A lupta.
Nu mai avea control complet asupra propriului ei corp; chiar și puterile ei
erau acum reglementate prin Max și Evie. Devenise o marionetă.
Și cu cât ea devenea mai apatică, cu atât ei înțelegeau mai greșit. Max și
Evie au crezut că Emmaline era din ce în ce mai conformă.
În schimb, ea se deteriora.
Și apoi...
O altă scenă. Emmaline aude o ceartă. Max și Evie
discută despre mine. Emmaline nu i-a mai auzit să mă pomenească de ani de zile; habar nu avea
că sunt încă în viață. Ea aude că am ripostat. Că am
rezistat, că am încercat să ucid un comandant suprem.
Emmaline simte speranță pentru prima dată în ultimii ani.
Îmi bat mâinile peste gură. Fa un pas inapoi.
Emmaline nu are ochi, dar o simt că se uită la mine. Mă urmăresc pentru o
reacție. Mă simt nesigur, alert, dar depășit.
am inteles in sfarsit.
Emmaline și-a folosit ultima suflare de forță pentru a mă contacta — și
nu doar pe mine, ci pe toți ceilalți copii ai comandanților supremi.
Ea îmi arată, în mintea mea, cum a profitat de
ultimul efort al lui Max și Evie de a-și extinde capacitățile. Ea nu reușise niciodată să
se adreseze oamenilor individual, dar Max și Evie au devenit lacomi. În
Emmaline au pus bazele propriei morți.
Emmaline crede că suntem ultima speranță pentru lume. Ea vrea să ne
ridicăm, să luptăm, să salvăm omenirea. Ne-a întors încet mințile la noi,
dând înapoi ceea ce părinții noștri au furat cândva. Ea vrea să vedem adevărul.
Ajutor, spune ea.
„O voi face”, șoptesc eu. "Promit ca voi. Dar mai întâi o să te scot
de aici.”
Furia, fierbinte și violentă, mă zguduie. Furia lui Emmaline este ascuțită și
terifiantă, iar un
NU răsunător
îmi umple creierul.
eu merg in continuare. Confuz.
"Ce vrei să spui?" Spun. „Trebuie să te ajut să pleci de aici. Vom
scăpa împreună. Am prieteni – vindecători – care te pot restaura…”
NU
Și apoi, într-o clipită…
Ea îmi umple mintea cu o imagine atât de întunecată încât cred că aș putea fi bolnavă.
„Nu”, spun eu, cu vocea tremurândă. „Nu o voi face. Nu am de gând să te omor.”
Furia, mânia fierbinte, feroce, îmi atacă mintea. Imagine după imagine
mă agresează, încercările ei eșuate de sinucidere, incapacitatea ei de a-și întoarce propriile puteri
împotriva ei, siguranța infinită pe care Max și Evie le-au pus în aplicare pentru a se asigura
că Emmaline nu și-ar putea lua viața și că nu ar putea. face rău pe ai lor
—
„Emmaline, te rog...”
AJUTOR

„Trebuie să existe o altă cale”, spun eu disperată. „Nu poate fi asta. Nu trebuie să mori. Putem trece peste asta împreună.”
Își lovește palma deschisă de sticlă. Cutremurele îi zguduie trupul slăbit . Murind deja , fac un pas înainte, îmi apăs mâinile în închisoarea ei. „Nu trebuia să se termine așa”, spun eu, cu cuvintele întrerupte. „Trebuie să existe o altă cale. Vă rog. O vreau pe sora mea înapoi. Vreau să trăiești.” Mai multă furie, fierbinte și sălbatică, începe să înflorească în mintea mea și apoi — un vârf de frică. Emmaline devine rigidă în rezervorul ei. Vin , mă uit în jur, întărindu-mă. Adrenalina îmi urcă în vene. Stai , Emmaline și-a cuprins corpul cu brațele, cu fața ciupit de concentrare. Încă o pot simți cu o instantaneu atât de intim încât parcă gândurile ei sunt ale mele. Și apoi, în mod neașteptat, mi se deschid cătușele. Mă învârt în timp ce cad pe podea cu un zgomot bogat. Îmi frec încheieturile dureroase, gleznele. "Cum ai făcut-?" Vin, dau din cap. „Orice s-ar întâmpla azi”, îi șoptesc, „mă întorc după tine. Asta nu sa terminat. Ma auzi? Emmaline, nu te voi lăsa să mori aici. Pentru prima dată, Emmaline pare să se relaxeze. Ceva cald și dulce îmi umple capul, afecțiunea atât de neașteptată încât îmi înțepă ochii. Îmi contrazic emoția. Pași. Frica a fugit din trupul meu. Mă simt neobișnuit de calm. Sunt mai puternic decât am fost vreodată. Există putere în oasele mele, putere în mintea mea. Iar acum, că mansetele sunt dezactivate, puterile mele s-au reactivat și un sentiment familiar se răspândește în mine; este ca și cum ți se alătură un vechi prieten. Mă întâlnesc cu ochii lui Evie în timp ce ea trece pe ușă. Deja îndreaptă cu pistolul spre mine. Nu o armă – ceva care arată ca o armă. Nu știu ce este în el. "Ce faci aici?" spune ea, cu vocea doar ușor isteric. "Ce-ai făcut?" Eu dau din cap. Nu mai pot să mă uit la fața ei fără să simt o furie oarbă. Nici măcar nu-mi pot gândi numele fără să simt o nevoie violentă, puternică și animală de a o ucide cu mâinile mele goale. Evie Sommers este cel mai rău tip de ființă umană. Un trădător al umanității. Un sociopat nealterat. "Ce-ai făcut?" spune ea din nou, de data asta trădându-și frica. Panica ei . Pistolul îi tremură în pumn. Ochii ei sunt mari, înnebuniți, trecând de la mine la Emmaline, încă prinși în rezervor în spatele meu. Și apoi... văd. Văd momentul în care își dă seama că nu-mi port manetele. Evie devine palid. „Nu am făcut nimic”, spun eu încet. "Nu încă." Pistolul ei cade, cu un zgomot, pe podea. Spre deosebire de Paris, mama nu este proastă. Ea știe că nu are rost să încerce să mă împuște. Ea m-a creat. Ea știe de ce sunt capabilă. Și ea știe – o văd în ochii ei – ea știe că sunt pe cale să o ucid și știe că nu poate face nimic pentru a o opri. Totuși, ea încearcă. „Ella”, spune ea, cu vocea instabilă. „Tot ce am făcut – tot ce am făcut vreodată – a fost să încercăm să te ajutăm. Încercam să salvăm lumea. Trebuie să înțelegi." Fac un pas înainte. "Nu inteleg." „Am vrut doar să fac lumea un loc mai bun”, spune ea. „Nu vrei să faci lumea un loc mai bun?” „Da”, spun eu. "Fac." Aproape că zâmbește. O respirație mică, ruptă, iese din corpul ei. Relief. Fac doi pași repezi și alergând și o trag cu pumnul în piept, coaste rupându-mi sub degete. Ochii i se fac mari și se sufocă, privindu-mă la mine într-o tăcere uluită, paralizată. Tușește și stropește sânge, fierbinte și gros, pe fața mea. Mă întorc, scuipându-i sângele din gură, iar când mă uit înapoi, ea e moartă. Cu o ultimă tragere, îi smulg inima din trup. Evie cade la podea cu o lovitură puternică, cu ochii reci și sticloși. Încă țin inima mamei mele, o privesc murind în mâinile mele, când o voce familiară mă strigă. Mulțumesc. Mulțumesc . Mulțumesc Warner. Îmi dau seama, când ies de la locul crimei, că habar n-am unde mă aflu. Stau în mijlocul holului, în afara camerei în care tocmai mi- am ucis tatăl și încerc să-mi dau seama următoarele mișcări. Sunt aproape gol. Fără șosete. Complet desculț. Departe de a fi ideal. Totuși, trebuie să continui să mă mișc. Doar daca. Nu fac cinci picioare înainte de a simți ciupirea familiară a acului. O simt – chiar dacă încerc să o lupt – o simt când o substanță chimică străină intră în corpul meu. E doar o chestiune de timp până mă trage în jos. Vederea mi se înceţoşează. Încerc să-l învinge, încerc să rămân în picioare, dar corpul meu este slab. După două săptămâni de aproape foamete, otrăvire constantă și epuizare violentă, am rămas fără rezerve. M-au părăsit ultimele dâre de

adrenalină. Asta este. Cad la podea, iar amintirile mă consumă. Gâfâi când revin la conștiință, absorbând fulgi de aer în timp ce mă ridic prea repede, cu capul învârtit. Sunt fire lipite de tâmplele mele, de membrele mele, de capetele de plastic care mi-au ciupit balamalele moi ale brațelor și picioarelor mele, trăgând de pielea de pe pieptul meu gol. Le-am smuls, provocând o mare suferință monitoarelor din apropiere. Îmi smulg acul din braț și îl arunc pe podea, aplicând presiune pe rană timp de câteva secunde înainte de a decide să o las să sângereze. Mă ridic în picioare, mă învârt pentru a-mi evalua împrejurimile, dar tot mă simt dezechilibrat. Pot doar să ghicesc cine trebuie să fi împușcat cu un tranchilizant; chiar și așa, nu simt nicio urgență să intru în panică. Uciderea tatălui meu mi-a insuflat o seninătate extraordinară. Este un lucru pervers și oribil să sărbătorești, dar să- mi ucizi tatăl însemna să-mi învingă cea mai mare frică. Cu el mort, orice pare posibil. Ma simt liber. Totuși, trebuie să mă concentrez pe unde sunt, pe ceea ce se întâmplă. Trebuie să-mi fac un plan de atac, un plan de evadare, un plan pentru a o salva pe Ella. Dar mintea mea este atrasă în ceea ce se pare că sunt într-o sută de direcții diferite. Amintirile devin din ce în ce mai intense din minut. Nu știu cât mai pot lua din asta. Nu știu cât va dura acest baraj sau cât se va mai descoperi, dar revelațiile emoționante încep să-mi ia cugete. Acum câteva luni, știam că o iubesc pe Ella. Știam că simțeam pentru ea ceea ce nu mai simțisem niciodată pentru nimeni. Se simțea nou, prețios și tandru. Important. Dar în fiecare zi – în fiecare minut – din ultimele două săptămâni am fost bombardat de amintiri despre ea pe care nici măcar nu am știut că le am. Momente cu ea de cu ani în urmă. Sunetul râsului ei, mirosul părului ei, privirea din ochii ei când mi-a zâmbit pentru prima dată. Felul în care se simțea când o ținem de mână când totul era nou și necunoscut... Acum trei ani. Cum ar fi posibil să o fi atins așa acum trei ani? Cum am fi putut să știm atunci, fără să știm de ce, că am putea fi împreună? Că ar putea să mă atingă fără să mă rănească? Cum ar fi putut vreunul dintre aceste momente să fi fost smuls din minte? Habar n-aveam că pierdusem atât de mult din ea. Dar apoi, nu aveam idee că au fost atât de multe de pierdut. O durere profundă și dureroasă s-a înrădăcinat în mine, purtând cu ea greutatea anilor. A fi în afară de Juliette — Ella — a fost întotdeauna greu, dar acum pare de nesuportat. Sunt încet decimat de emoție. Trebuie să o văd. Să o țin în brațe. Să o lege de mine, cumva. Nu voi crede niciun cuvânt spus tatăl meu până nu o văd și nu voi vorbi cu ea în persoană. Nu pot să renunț. Nu încă. La naiba cu ce s-a întâmplat între noi la bază. Aceste evenimente par că s-ar fi întâmplat cu vieți în urmă. Așa cum s-au întâmplat cu diferiți oameni. Odată ce o voi găsi și o voi duce în siguranță, voi găsi o modalitate de a îndrepta lucrurile între noi. Simt că ceva mort de mult în mine revine încet la viață - ca și cum speranțele și visele mele sunt resuscitate, ca și cum găurile din inima mea sunt reparate încet, cu grijă. o voi găsi. Și când o voi face, voi găsi o modalitate de a merge mai departe cu ea, alături de mine, pentru totdeauna. Respir adânc. Și apoi mă ridic în picioare. Mă pregătesc, așteptând înțepătura familiară a coastelor mele rupte, dar durerea din partea mea a dispărut. Cu grijă, îmi ating trunchiul; vânătăile a dispărut . Îmi ating fața și sunt surprins să descopăr că pielea mea este netedă, rasă. Îmi ating părul și descopăr că a revenit la lungimea inițială – exact așa cum era înainte de a fi nevoit să-l tund pe tot. Ciudat. Totuși, mă simt mai mult ca mine decât m-am simțit de mult timp și sunt recunoscător în liniște. Singurul lucru care mă deranjează este că nu port decât un pansament crescut, sub care sunt complet gol. M-am săturat să fiu gol. Îmi vreau hainele. Vreau o pereche de pantaloni potrivită. Vreau... Și apoi, de parcă cineva mi-ar fi citit gândurile, observ un set proaspăt de haine pe o masă din apropiere. Haine care arată exact mărimea mea. ridic puloverul. Examinează-l. Acestea sunt hainele mele reale. Cunosc aceste piese. Recunoaște-i. Și dacă nu era suficient, inițialele mele — AWA — sunt monogramate pe manșeta puloverului. Acesta nu a fost un accident. Cineva mi-a adus hainele aici. Din propriul meu dulap. Mă așteptau. Mă îmbrac repede, recunoscător pentru ținuta curată, indiferent de circumstanțe, și aproape că am terminat cu curelele de la cizme când cineva intră. „Max”,

spun, fără să ridic capul. Cu grijă, călc pe acul pe care l-am aruncat mai devreme pe podea. "Ce mai faci?" El râde în hohote. „De unde ai știut că sunt eu?” „Am recunoscut ritmul pașilor tăi.” El tace. „Nu te obosi să încerci să negi”, spun, ascunzând seringa în mână, în timp ce mă ridic. Îi întâlnesc ochii și zâmbesc. „Am ascultat mersul tău greu și neuniform în ultimele două săptămâni.” Ochii lui Max se fac mari. "Sunt impresionat." „Și apreciez bărbieritul curat”, spun, atingându-mi fața. Râde din nou, de data asta mai încet. „Erai destul de aproape de mort când te-am adus aici. Imaginează-ți surpriza mea să te găsesc aproape goală, deshidratat sever, pe jumătate înfometat, cu deficit de vitamine. Ai avut trei coaste rupte. Sângele tatălui tău peste mâinile tale.” „Trei coaste rupte? Am crezut că sunt două.” „Trei coaste rupte”, spune Max și dă din cap. „Și totuși, ai reușit să tăiați artera carotidă a Parisului. Bine făcut." Îi întâlnesc ochii. Max crede că asta e amuzant. Și atunci înțeleg. „E încă în viață, nu-i așa?” Spun. Max zâmbește mai larg. „Destul de viu, da. În ciuda eforturilor tale de a- l ucide.” „Asta pare imposibil.” — Pari iritat, spune Max. „Sunt iritat. Faptul că a supraviețuit este o insultă adusă aptitudinilor mele.” Max respinge un alt râs. „Nu-mi amintesc să fi fost atât de amuzant.” „Nu încerc să fiu amuzant.” Dar Max nu-și poate șterge zâmbetul de pe față. „Deci nu o să-mi spui cum a supraviețuit?” Spun. — Ai de gând să mă momezi? „Îmi aștept soţia”, spune el. "Am înțeles. Te ajută ea să scoți cuvintele mari?” Sprâncenele lui Max îi sar în sus pe frunte. — Ai grijă, Aaron. "Scuze. Te rog, ieși din calea mea.” „Așa cum am spus, îmi aștept soția. Are ceva ce vrea să- ți spună.” Îl studiez, uitându-mă atent la fața lui într-un mod pe care nu-mi amintesc să fi făcut vreodată. Are părul castaniu închis, pielea maro deschis și ochi albastru-verzi strălucitori. A îmbătrânit bine. Într-o altă zi, s-ar putea chiar să-i fi descris fața ca fiind caldă, prietenoasă. Dar știind acum că este tatăl Elei, aproape că nu-mi vine să cred că nu am observat mai devreme. Ea are ochii lui. Aud un al doilea set de pași apropiindu-se de ușă. Mă aștept să o văd pe Evie, Supreme Sommers, și în schimb... „Max, cât timp crezi că va dura până...” Tatăl meu. Vocea lui. Cu greu imi vine sa cred. Se oprește, chiar în pragul ușii, când îmi vede fața. Își ține un prosop însângerat la gât. „Idiotule”, îmi spune el. Nu am ocazia să răspund. Se aude o alarmă ascuțită, iar Max devine brusc rigid. Se uită la un monitor de pe perete înainte de a se uita înapoi la tatăl meu. „Du-te”, spune Anderson. „Ma pot descurca cu el.” Max se uită la mine doar o dată înainte să dispară. „Deci”, spun eu, dând din cap spre chipul tatălui meu, rana lui care se vindecă. — Ai de gând să explici? Se uită doar la mine. Privesc, în liniște, cum își folosește mâna liberă pentru a scoate o batistă din buzunar . Își șterge sângele rămas de pe buze, își pliază batista și o bagă înapoi în buzunar. Ceva s-a schimbat între noi. O pot simți. Simt schimbarea atitudinii lui față de mine. Este nevoie de un minut pentru a pune cap la cap diversele indicii emoționale suficient de mult pentru a le înțelege, dar când în sfârșit mă lovește, mă lovește puternic. Respect. Pentru prima dată în viața mea, tatăl meu mă privește cu ceva de genul respect. Am încercat să-l omor și, în loc să fiu supărat pe mine, pare mulțumit. Poate chiar impresionat. „Ai făcut o treabă bună acolo”, spune el încet. „A fost o aruncare puternică. Solid." Mi se pare ciudat să-i accept complimentul, așa că nu. Tatăl meu oftă. „O parte din motivul pentru care am vrut custodia acelor gemeni vindecători”, spune el în cele din urmă, „a fost pentru că am vrut ca Evie să-i studieze. Am vrut ca ea să-și reproducă ADN-ul și să-l împletească în al meu. Puterile vindecătoare, mi-am dat seama, erau extrem de utile.” Un fior ascuțit îmi urcă șira spinării. „Dar nu le-am avut sub control atâta timp cât mi-am dorit”, spune el. „Am putut extrage doar câteva probe de sânge. Evie a făcut tot ce a putut cu timpul pe care l-am avut.” clipesc. Încearcă să-mi controlezi expresia feței. „Deci ai puteri de vindecare acum?” „Încă lucrăm la asta”, spune el, cu maxilarul strâns. „Nu este încă perfect. Dar a fost suficient pentru a putea supraviețui rănilor de la cap atât de mult pentru a fi transportat în siguranță.” Zâmbește un zâmbet amar. „Pe de altă parte, picioarele mele nu au reușit.” „Ce nefericit”, mint. Testez greutatea seringii din mână. Mă întreb cât de multe daune ar putea face. Nu este suficient de substanțial pentru a face mai mult decât asoma, dar un atac înclinat cu atenție ar

putea duce la dureri nervoase temporare care mi-ar câștiga o perioadă considerabilă de timp. Dar apoi, la fel ar putea și o singură înjunghiere precisă în ochi. „Operațiunea Sinteză”, spune tatăl meu tăios. ridic privirea. Uimit. — Ești gata, Aaron. Privirea lui este constantă. „Ești pregătit pentru o adevărată provocare. Ai focul necesar. Condusul. O văd în ochii tăi pentru prima dată.” Mi-e prea frică să vorbesc. În sfârșit, după toți acești ani, tatăl meu mă laudă. Îmi spune că sunt capabil. Când eram copil, era tot ce mi-am dorit vreodată. Dar nu mai sunt un copil. „Ai văzut-o pe Emmaline”, spune tatăl meu. „Dar nu ai văzut-o recent. Nu știi în ce stare se află.” Eu astept. „Ea este pe moarte”, spune el. „Corpul ei nu este suficient de puternic pentru a supraviețui minții sau mediului ei și, în ciuda tuturor eforturilor depuse de Max și Evie, ei nu știu dacă mai pot face ceva pentru a o ajuta. Au lucrat de ani de zile pentru a-i prelungi viața cât mai mult posibil, dar au ajuns la capătul firului. Nu mai e nimic de făcut. Se deteriorează într- un ritm pe care nu îl mai pot controla.” Totuși, nu spun nimic. "Înțelegi?" îmi spune tatăl meu. „Înțelegi importanța a ceea ce îți spun? Emmaline nu este doar o psihocinetică, ci și o telepată”, spune el. „Pe măsură ce corpul ei se deteriorează, mintea ei devine mai sălbatică. E prea puternică. Prea exploziv. Și în ultimul timp, fără un corp suficient de puternic pentru a o ține, ea a devenit volatilă. Dacă nu i se dă...” „Nu îndrăzni”, latră o voce, tare, în cameră. „Nu îndrăzni să mai spui un cuvânt. Prostul cu capul gros.” Mă învârt, surpriza mi se prinde în gât. Comandantul Suprem Ibrahim. Pare mai înalt decât îmi amintesc de el. Pielea închisă la culoare, părul închis la culoare. Furios. „Este în regulă”, spune tatăl meu, nederanjat. „Evie s-a ocupat de...” „Evie este moartă”, spune Ibrahim furios. „Trebuie să inițiem imediat transferul .” "Ce?" Tatăl meu palidează. Nu l-am văzut niciodată palid. Nu l-am văzut niciodată îngrozit. „Ce vrei să spui că e moartă?” Ochii lui Ibrahim sclipesc. „Vreau să spun că avem o problemă serioasă.” El se uită la mine. „Acest băiat trebuie pus înapoi în izolare. Nu putem avea încredere în niciunul dintre ei acum. Nu știm ce ar fi putut să facă.” Și tocmai când încerc să decid următoarea mișcare, aud o șoaptă la ureche . „Nu țipa”, spune ea. Nazeera. Juliette Ella Alerg pentru viața mea, merg pe holuri și pe scări. S-a declanșat o alarmă scăzută, insistentă, sunetul ei înalt și pătrunzător trimițând șocuri de frică în mine chiar și în timp ce picioarele mele bat podeaua. Mă simt puternic, stabil, dar sunt din ce în ce mai conștient de incapacitatea mea de a naviga pe aceste căi șerpuitoare. O vedeam – simțeam – pe Emmaline devenind mai slabă pe măsură ce plecam, iar acum, cu cât mă îndepărtez de ea, cu atât conexiunea noastră devine mai slabă. Ea mi-a arătat, în amintirile ei , cum Max și Evie au deposedat-o încet de control; Emmaline este mai puternică decât oricine, dar acum își poate folosi puterile doar la comandă. A fost nevoie de toată puterea ei să treacă dincolo de siguranțe suficient de mult pentru a-și folosi puterea după bunul plac, iar acum că vocea ei s-a retras din mintea mea, știu că nu se va întoarce. Nu prea curând. Trebuie să-mi găsesc propria cale de a ieși de aici. Eu voi. Puterea mea este din nou pornită. Pot trece prin orice de aici. Trebuie să. Și când aud pe cineva strigând, mă învârt, gata să lupt... Dar chipul din depărtare este atât de familiar încât mă opresc, uluit, în loc. Kenji trage în mine. Kenji. Kenji mă îmbrățișează. Kenji mă îmbrățișează și nu este rănit. El este perfect. Și chiar când încep să-i întorc îmbrățișarea, el înjură, violent, și se lansează înapoi. „Isuse, femeie... Încerci să mă omori? Nu poți opri rahatul ăsta o secundă? Trebuie să te duci și să strici reunirea noastră dramatică, aproape omorându-mă, chiar și după ce m-am dus la tot necazul de a...” Mă lansez din nou în brațele lui și el se înțepenește, relaxându-se doar când își dă seama că mi-am retras puterea. . Am uitat, pentru o secundă, cât de mult din pielea mea era expusă în această rochie. „Kenji”, respir. "Ești în viață. Ești bine. Oh, Doamne." „Hei”, spune el. "Hei." Se trage înapoi, mă privește în ochi. "Sunt bine. Esti bine?" Nu prea știu cum să răspund la întrebare. În cele din urmă, spun: „Nu sunt sigur”. Îmi studiază fața pentru o secundă. Pare îngrijorat. Și apoi, nodul fricii devenind și mai dureros în gâtul meu, pun întrebarea care mă ucide cel mai mult: „Unde este Warner?” Kenji scutură din cap. Simt că încep să mă descurc. „Nu știu încă”, spune Kenji încet. „Dar o să-l găsim, bine? Nu vă

faceți griji." Dau din cap. Buza de jos îmi tremură și o mușc, dar tremurul nu va fi ucis. Crește, se înmulțește, evoluează într-un tremur care mă scutură de la tulpină la stern. „Hei”, spune Kenji. ridic privirea. — Vrei să-mi spui de unde a venit tot sângele? clipesc. „Ce sânge?” El ridică sprâncenele spre mine. „Sângele”, spune el, făcând semne, în general, către corpul meu. "Pe fața ta. Rochia ta. peste mâinile tale.” „Oh”, spun eu, tresărită. Mă uit la mâinile mele de parcă le-aș vedea pentru prima dată. "Sangele." Kenji oftă, mișcă ochii la ceva peste umărul meu. Scoate o pereche de mănuși din buzunarul din spate și le trage. „Bine, prințesă, repornește- ți puterea. Trebuie să ne mișcăm.” Ne despărțim. Kenji își trage invizibilitatea asupra noastră amândoi. „Urmează-mă”, spune el, luându-mă de mână. "Unde mergem?" Spun. „Ce vrei să spui, unde mergem? Plecăm naibii de aici.” — Dar... Dar Warner? „Nazeera îl caută în timp ce vorbim.” Mă opresc atât de brusc încât aproape că mă împiedic. „Nazeera este aici?” „Uh, da... Deci... Este o poveste foarte lungă? Dar răspunsul scurt este da.” „Deci așa ai intrat aici”, spun eu, începând să înțeleg. „Nazeera.” Kenji scoate un sunet de neîncredere. „Uau, de la început nu-mi dai niciun credit, nu? Hai, J, știi că îmi place o misiune bună de salvare. Știu unele lucruri. Și eu îmi pot da seama de lucruri.” Pentru prima dată în câteva săptămâni simt că un zâmbet îmi trage buzele. Un râs se construiește și se sparge în interiorul corpului meu. Mi-a fost atât de dor de asta. Mi-a fost atât de dor de prietenii mei. Emoția îmi curge în gât, surprinzându-mă. „Mi-ai fost dor de tine, Kenji”, spun eu. „Sunt atât de fericit că ești aici.” „Hei”, spune Kenji tăios. „Nu îndrăzni să începi să plângi. Dacă începi să plângi, voi începe să plâng și nu avem timp să plângem acum. Avem prea multe lucruri de făcut, bine? Putem plânge mai târziu, la un moment mai convenabil. Bine?" Când nu spun nimic, mă strânge de mână. "Bine?" spune el din nou. „Bine”, spun eu. Îl aud oftând. „La naiba”, spune el. — Chiar te-au încurcat aici, nu-i așa? „Da.” „Îmi pare atât de rău”, spune el. „Putem să plângem pentru asta mai târziu? Îți voi spune totul.” „La naiba, da, putem plânge pentru asta mai târziu.” Kenji mă trage ușor de mână pentru a ne face din nou în mișcare. „Am atât de multe lucruri de care să plâng, J. Atât de multe. Ar trebui să facem, de exemplu, o listă.” „Bună idee”, spun, dar inima îmi este din nou în gât. „Hei, nu-ți face griji”, spune Kenji, citindu-mi gândurile. "Serios. Îl vom găsi pe Warner. Nazeera știe ce face.” „Dar nu cred că pot aștepta până când Nazeera îl caută. Nu pot sta în preajmă — trebuie să fac ceva. Trebuie să-l caut eu...” „Uh-uh. În nici un caz. Eu și Nazeera ne-am despărțit intenționat. Misiunea mea este să te duc în avion. Misiunea ei este să-l urce pe Warner în avion. Așa funcționează matematica.” „Stai... Ai un avion?” „Cum altfel credeai că am ajuns aici?” "Nu am nici o idee." „Ei bine, aceasta este o altă poveste lungă, și vă voi completa mai târziu, dar cele mai importante sunt că Nazeera este foarte confuză, dar utilă și, conform calculelor ei, trebuie să plecăm naibii de aici ieri. Rămânem fără timp.” „Dar stai, Kenji... Ce sa întâmplat cu toată lumea? Ultima dată când te-am văzut, sângerai. Brendan fusese împușcat. Castle era doborât. Am crezut că toți sunt morți.” Kenji nu-mi răspunde la început. „Chiar nu ai idee ce s -a întâmplat, nu?” spune el în cele din urmă. „Știu doar că nu i-am ucis pe toți oamenii aceia de la simpozion.” "Oh da?" Sună surprins. "Care ți-a spus?" „Emmaline.” "Sora ta?" — Da, spun eu, oftând din greu. „Sunt atât de multe să-ți spun. Dar mai întâi... Te rog spune-mi că toți sunt încă în viață. Kenji ezită. „Vreau să spun, cred că da? Sincer, nu știu. Nazeera spune că sunt în viață. Ea promite că va ajunge la ei în siguranță, așa că încă îmi țin respirația. Dar ia asta.” Se oprește din mers, pune o mână invizibilă pe umărul meu. „Nu o să crezi niciodată asta.” — Lasă-mă să ghicesc, spun. „Anderson este în viață.” Aud respirația ascuțită a lui Kenji. "Cum ai știut?" „Evie mi-a spus.” „Deci știi cum s-a întors în Sectorul 45?” "Ce?" Spun. "Nu." „Ei bine, ceea ce voiam să-ți spun, chiar acum, era că Anderson a venit
înapoi la bază. Și-a reluat poziția de comandant suprem al
Americii de Nord. A fost acolo chiar înainte să plecăm noi. Nazeera mi-a spus că a inventat
toată povestea despre cum a fost bolnav și cum echipa noastră a răspândit

zvonuri false în timp ce el se însănătoși – și că ai fost executat pentru înșelăciune
.
"Ce?" spun eu, uluit. „Este o nebunie.”
„Asta este ceea ce spun.”
„Deci ce vom face când ne întoarcem la Sectorul 45?” Spun.
"Unde mergem? Unde stăm?”
„La naiba dacă știu”, spune Kenji. „În acest moment, sper doar să putem scăpa de aici cu viață.”
În sfârșit, ajungem la ieșire. Kenji are un card de securitate care îi oferă acces la ușă și se deschide ușor.
De acolo, este aproape prea simplu. Invizibilitatea noastră ne ține nedetectați.
Și odată ce suntem în avion, Kenji își verifică ceasul.
„Avem doar treizeci de minute, ca să știi. Asta era regula.
Treizeci de minute și dacă Nazeera nu apare cu Warner, trebuie să plecăm
.”
Inima îmi cade în stomac.
Warner
Nu am timp să-mi înregistrez șocul sau să o întreb pe Nazeera când avea să-mi spună că are puterea de a se face invizibilă, așa că fac singurul lucru pe care îl pot, în momentul de față.
Dau din cap, mișcarea aproape imperceptibilă.
„Kenji o urcă pe Ella într-un avion. O să te aștept chiar în fața acestei uși”, spune ea. „Crezi că poți reuși? Dacă devii invizibil în fața tuturor, ei vor fi la noi și ar fi mai bine dacă ei cred că doar încerci să fugi.”
Din nou, dau din cap.
"Bine atunci. Ne vedem acolo.”
Aștept o secundă sau două, apoi mă îndrept spre ușă.
„Hei...” urlă Ibrahim.
Ezit, întorcându-mă ușor înapoi, pe călcâie.
"Da?"
"Unde crezi ca pleci?" el spune. Scoate un pistol din interiorul jachetei și îl îndreaptă spre mine.
"Trebuie sa folosesc baia."
Ibrahim nu râde. „O să aștepți aici până când Max se întoarce.
Și apoi decidem ce vom face cu tine.”
Îmi înclin capul spre el. Arma pe care o îndreptă spre mine seamănă în mod suspect cu una dintre armele pe care le-am furat de la tatăl meu mai devreme.
Nu că ar conta.
Respir repede. „Mă tem că nu așa va funcționa”, spun eu, încercând să zâmbesc. „Deși sunt sigur că ne vom vedea cu toții în curând, așa că nu mi-aș face griji că îmi lipsesc prea mult.”
Și apoi, înainte ca cineva să aibă ocazia să protesteze, fug spre ușă, dar nu înainte ca Ibrahim să tragă cu arma.
De trei ori.
În apropiere.
Îmi resping dorința de a striga în timp ce unul dintre gloanțe îmi trage curat prin gambe, chiar dacă durerea aproape că îmi taie respirația.
Odată ce sunt de cealaltă parte a ușii, Nazeera își trage invizibilitatea asupra mea. Nu ajung prea mult înainte să trag aer în piept, prăbușindu-mă de perete.
„La naiba”, spune ea. „Ai fost împușcat?”

„Evident”, mușc, încercând să-mi păstrez respirația uniformă.
„La naiba, Warner, ce dracu e în neregulă cu tine? Trebuie să ne
întoarcem la avion în următoarele cincisprezece minute, altfel vor pleca
fără noi.
"Ce? De ce ar... —
Pentru că le-am spus. Trebuie s-o scoatem pe Ella de aici, indiferent de situație.
Nu îi pot lăsa să ne aștepte și riscă să fie uciși în acest
proces.”
„Simpatia ta este cu adevărat plină de căldură. Mulțumesc."
Ea oftă. „Unde ai fost împușcat?”
„În piciorul meu”.
"Poti sa mergi?"
„Ar trebui să pot în doar un minut.”
O aud ezitând. "Ce înseamnă asta?"
„Dacă reușesc să trăiesc suficient de mult, poate îți voi spune.”
Ea nu e amuzată. „Chiar poți începe să alergi într-un minut?”
„Oh, acum merge? Acum o clipă m-ai întrebat dacă pot să merg.”
„A alerga ar fi mai bine.”
Îi ofer un râs amar. E greu de la această distanță, dar m-am
bazat pe noua abilitate a tatălui meu, valorificând-o cât pot de bine de unde mă
aflu. Simt că rana se vindecă, regenerând încet nervii și venele și
chiar un pic de os, dar durează mai mult decât mi-aș dori.
„Cât durează zborul înapoi?” Spun. „Nu-mi amintesc.”
„Avem avionul, așa că ar trebui să dureze doar aproximativ opt ore.”
Dau din cap, chiar dacă ea nu mă poate vedea. „Nu cred că pot supraviețui opt
ore cu o rană deschisă.”
„Ei bine, e bine că nu-mi pasă deloc. Îți mai las două
minute înainte să te scot eu de aici.
Am mormăit ca răspuns, concentrându-mi toată energia pe atragerea
puterilor vindecătoare în corpul meu. Nu am încercat niciodată să fac așa ceva când eram
rănit și nu mi-am dat seama cât de solicitant a fost, atât din punct de vedere emoțional,
cât și
fizic. Mă simt epuizat. Capul îmi trezește, mă doare maxilarul din cauza
presiunii intense pe care am folosit-o pentru a înlătura durerea, iar piciorul îmi simte ca și
cum ar fi în
flăcări. Nu este nimic plăcut în procesul de vindecare. Trebuie să-mi imaginez
că tatăl meu este în mișcare – probabil că mă caută împreună cu Ibrahim –
pentru că să-și valorifice puterea este mai greu decât oricare dintre ceilalți pe care am
încercat să-
i iau.
„Plecăm în treizeci de secunde”, spune Nazeera, cu un avertisment în voce.
Strâng din dinți.
"Cincisprezece."
„La naiba.”
— Tocmai ai jurat? spune Nazeera, uluită.
„Sunt într-o cantitate extraordinară de durere.”
„Bine, asta e, nu avem timp.”
Și înainte să reușesc să spun o vorbă, ea mă ridică de pe pământ.
Și suntem în aer.
Juliette Ella
Kenji și cu mine ne uitam unul la celălalt în tăcere nervoasă în ultimul
minut. Mi-am petrecut primele zece minute spunându-i puțin despre Emmaline,

care era propria sa distragere stresantă, apoi Kenji m-a ajutat să-mi spăl sângele de pe mâini și față cu puținele provizii pe care le avem la bord. Acum ne uităm amândoi în tăcere, teroarea noastră combinată umplând avionul.
E un avion frumos, cred. Nu sunt sigur. De fapt, nu am avut prezența sufletească să mă uit în jur. Sau să-l întreb pe cel care, mai exact, dintre noi știe chiar să piloteze un avion. Dar nimic din toate astea nu va conta, desigur, dacă Nazeera și Warner nu se întorc aici curând.
Nu va conta pentru că nu voi pleca fără el.
Și gândurile mele trebuie să fie ușor de citit, pentru că deodată Kenji se încruntă.
„Ascultă", spune el, „sunt la fel de îngrijorat pentru ei ca și tine. Nu vreau să o las pe Nazeera în urmă și sigur că nu vreau să-mi imaginez că i se va întâmpla ceva rău în timp ce ea este acolo, dar trebuie să te scoatem de aici.
„Kenji..."
„Nu avem de ales, J", spune el, întrerupându-mă. „Trebuie să te scoatem de aici indiferent dacă îți place sau nu. Restabilirea ține de niște prostii umbroase, iar tu ești chiar în centrul ei. Trebuie să te ținem în siguranță. În acest moment, să te țin în siguranță este întreaga mea misiune."
Îmi las fața în mâini și apoi, la fel de repede, ridic din nou privirea.
„Totul este vina mea, știi? Aș fi putut preveni asta."
"Ce vrei sa spui?"
Îl privesc drept în ochi. „Ar fi trebuit să fac mai multe cercetări despre The Reestablishment. Ar fi trebuit să citesc despre istoria ei – și despre istoria mea din ea. Ar fi trebuit să învăț mai multe despre comandanții supremi. Ar fi trebuit să fiu mai bine pregătit. La naiba, ar fi trebuit să cer să căutăm în apă cadavrul lui Anderson, în loc să presupunem că s-a scufundat împreună cu nava. Eu dau din cap, tare. „Nu eram pregătit să fiu comandant suprem, Kenji. O știai; Castle știa asta. Pun viețile tuturor în pericol."
„Hei", spune el tăios, „nu am spus niciodată că nu ești..." „
Numai Warner a încercat vreodată să mă convingă că sunt suficient de bun, dar nu cred că
am crezut vreodată cu adevărat".
„J, ascultă-mă. Nu am spus niciodată că nu ești...
— Și acum a plecat. Warner a plecat. Toți de la Omega Point ar putea fi morți. Tot ce am construit. . . tot ceea ce am lucrat pentru... Mă simt că mă rup, mă deschid din interior. „Nu pot să-l pierd, Kenji." Vocea îmi tremură. Mâinile îmi tremură. „Nu pot... Nu știi... Tu nu..."
Kenji mă privește cu durere reală în ochi. — Încetează, J. Îmi rupi inima. Nu pot auzi asta."
Și îmi dau seama, în timp ce înghit înapoi nodul din gât, cât de mult mi-ar trebui să am această conversație. Aceste sentimente se construiau în mine de săptămâni întregi și aveam nevoie disperată de cineva cu care să vorbesc. Aveam nevoie de prietenul meu.
„Credeam că am trecut prin niște lucruri grele", spun, ochii mi se umplu acum de lacrimi. „Am crezut că am trăit prin partea mea de experiențe îngrozitoare. Dar asta... sincer cred că acestea au fost cele mai proaste zile din viața mea."
Ochii lui Kenji sunt adânci. Serios. „Vrei să-mi spui despre asta?"
Eu dau din cap, ștergându-mi furios obrajii. „Nu cred că voi putea vorbi despre asta până nu știu că Warner este bine."
„Îmi pare atât de rău, J. Chiar sunt."

adulmec, tare. „Știi că mă numesc Ella, nu?”
„Bine”, spune el, sprâncenele strânse. „Da. Ella. Asta e sălbatic.”
„Îmi place”, spun. „Îmi place mai mult decât Juliette.”
"Nu știu. Cred că ambele nume sunt drăguțe.”
— Da, spun eu, întorcându-mă. „Dar Juliette a fost numele pe care Anderson l-a ales pentru mine.”
„Și Ella este numele cu care te-ai născut”, spune Kenji, aruncându-mi o privire. "Înțeleg."
„Da.”
„Ascultă”, spune el oftând. „Știu că au fost câteva săptămâni grele pentru tine. Am auzit de chestia memoriei. Am auzit de multe lucruri. Și nu pot pretinde că îmi imaginez că am idee prin ce trebuie să treci acum. Dar nu te poți învinovăți pentru nimic din toate astea. Nu e vina ta. Nimic din toate acestea nu este vina ta. Ai fost un pion în centrul acestei conspirații toată viața ta. Ultima lună nu avea să schimbe asta, bine? Trebuie să fii mai bun cu tine. Ai trecut deja prin atât de multe.”
îi ofer lui Kenji un zâmbet slab. — O să încerc, spun încet.
„Te simți mai bine acum?”
"Nu. Și mă gândesc să plec de aici fără Warner, fără să știi dacă va ajunge măcar în avionul ăsta... Mă omoară, Kenji. Îmi face o gaură în corp.”
Kenji oftă, își îndepărtează privirea. „Am înțeles”, spune el. "Fac. Ești îngrijorat că nu vei avea șansa de a îndrepta lucrurile cu el.”
Dau din cap.
„La naiba.”
„Nu o voi face. Nu pot, Kenji.”
— Înțeleg de unde vii, puștiule, jur. Dar nu ne putem permite să facem asta. Dacă nu se întorc aici în cinci minute, trebuie să plecăm.”
— Atunci va trebui să pleci fără mine.
„Nici un caz, nici o opțiune”, spune el ridicându-se în picioare. „Nu vreau să fac asta mai mult decât faci tu, dar o cunosc suficient de bine pe Nazeera pentru a ști că ea se poate descurca și dacă nu s-a întors încă, probabil că așteaptă un moment mai sigur. Își va găsi drumul. Și trebuie să ai încredere că îl va aduce pe Warner înapoi cu ea. Bine?"
"Nu."
„Hai...”
„Kenji, oprește-te.” Mă ridic și eu în picioare, ciocnindu-se de mânie și de durere.
„Nu face asta”, spune el, clătinând din cap. „Nu mă forța să fac ceva ce nu vreau să fac. Pentru că dacă va trebui, te voi arunca la podea, J, jur... —
N-ai face asta, spun eu încet. Lupta îmi părăsește corpul. Mă simt brusc epuizat, scobit de durerea de inimă. „Știu că nu ai face-o. Nu m-ai face să-l las în urmă.”
„Ella?”
Mă întorc, o senzație care mă lasă fără suflare. Doar sunetul vocii lui îmi bate inima într-un mod care se simte periculos. Trecerea zguduitoare de la frică la bucurie îmi bate capul, delirând de sentimente. Am fost atât de îngrijorat, în tot acest timp, și să știu acum...
El este nevătămat.
Fața lui, nemarcată. Corpul lui, intact. El este perfect și frumos și este

aici. Nu știu cum, dar e aici.
Îmi bat mâinile peste gură.
Scutur din cap și caut cu disperare cuvintele potrivite, dar
constat că nu pot vorbi. Nu pot decât să mă uit la el în timp ce face un pas înainte, cu ochii
strălucitori și arzători.
Mă trage în brațele lui.
Suspinele îmi sparg corpul, punctul culminant al unei mii de temeri și griji pe care nu mi-am permis să le procesez. Îmi apăs cu fața în gâtul lui și încerc, dar nu reușesc, să mă trag. „Îmi pare rău", spun, gâfâind cuvintele, lacrimile curgând repede pe fața mea. „Aaron, îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de, atât de rău."
Îl simt înțepenit.
Se retrage, privindu-mă la mine cu ochi ciudați și speriați. „De ce ai spune asta?" Se uită sălbatic în jur, aruncă o privire spre Kenji, care doar dă din cap. „Ce s-a întâmplat, iubire?" Îmi împinge părul din ochi, îmi ia fața în mâinile lui. "Pentru ce iti pare rau?"
Nazeera trece pe lângă noi.
Ea dă din cap spre mine, doar o dată, înainte de a se îndrepta spre cabină. Câteva clipe mai târziu
aud vuietul motorului, sunetele electrice ale echipamentelor care vin online.
Îi aud vocea în difuzoarele de deasupra capului, comenzile ei clare și certe umplând avionul. Ea ne spune să ne luăm locurile și să fim atașați, iar eu mă uit la Warner încă o dată, promițându-mi că vom avea șansa de a vorbi.
Promitându-mi că voi îndrepta asta.
Când decolăm, el mă ține de mână.
Urcăm mai sus de câteva minute, iar Kenji și
Nazeera au fost suficient de generoși pentru a ne oferi o iluzie de intimitate. Amândoi mi-au aruncat priviri separate, dar similare de încurajare, chiar înainte de a se strecura în carlingă. În sfârșit, te simți în siguranță să continui să vorbești.
Dar emoția este ca un pumn în piept, tare și greu.
Sunt prea multe de spus. Prea multe de discutat. Aproape că nici nu știu de unde să încep. Nu știu ce sa întâmplat cu el, ce a învățat sau ce își amintește. Nu știu dacă el
mai simte aceleași lucruri pe care le simt eu. Și toate necunoscutele încep să mă sperie.
"Ce s-a întâmplat?" el spune.
S-a întors pe scaunul lui să mă înfrunte. El se ridică, îmi atinge fața și senzația pielii lui împotriva mea este copleșitoare – atât de puternic încât mă lasă fără suflare. Sentimentul îmi țâșnește șira spinării, scântei în nervi.
„Ți-e frică, iubire. De ce iti este frica?"
"Îţi amintești de mine?" șoptesc eu. Trebuie să mă forțez să rămân neclintit, să lupt împotriva lacrimilor care refuză să moară. „Îți amintești de mine așa cum îmi amintesc de tine?"
Ceva se schimbă în expresia lui. Ochii lui se schimbă, se unesc de durere.
El dă din cap.
„Pentru că îmi amintesc de tine", spun, vocea mi se sparge la ultimul cuvânt.
„Îmi amintesc de tine, Aaron. Imi aduc aminte totul. Și trebuie să știi...
Trebuie să știi cât de rău îmi pare. Pentru felul în care am lăsat lucrurile între noi."
plâng din nou. „Îmi pare rău pentru tot ce am spus. Pentru tot ce ți-am pus
...
— Iubitule, spune el cu blândețe, întrebarea din ochi rezolvându-se la o

măsură de înțelegere. „Nimic din toate astea nu mai contează. Acea luptă pare că s-ar fi întâmplat într-o altă viață. Pentru oameni diferiți.”
Îmi șterg lacrimile. „Știu”, spun eu. „Dar fiind aici... Toate astea... m-am gândit că s-ar putea să nu te mai văd niciodată. Și m-a ucis să-mi amintesc cum am lăsat lucrurile între noi.”
Când ridic din nou privirea, Warner mă privește, cu ochii lui strălucitori . Urmăresc mișcarea în gâtul lui în timp ce înghite în sec.
„Iartă-mă”, șoptesc eu. „Știu că totul pare stupid acum, dar nu mai vreau să iau nimic de bun. Iartă-mă că te-am rănit.
Iartă-mă că nu am încredere în tine. Mi-am înlăturat durerea pe tine și îmi pare atât de rău. Am fost egoist și te-am rănit și îmi pare atât de rău.”
Tace atât de mult încât aproape că nu pot suporta.
Când în sfârșit vorbește, vocea îi este aspră de emoție. „Iubire”, spune el, „nu există nimic de iertat”.
Warner
Ella doarme în brațele mele.
Ella.
Nu mă mai pot gândi la ea ca fiind Juliette.
Suntem în aer de o oră și Ella a plâns până când lacrimile i-au secat , a plâns atât de mult încât am crezut că m-ar putea ucide. Nu știam ce să spun. Eram atât de uluit încât nu știam cum să o aline. Și numai când epuizarea a învins lacrimile, ea a rămas în cele din urmă nemișcată, prăbușindu-se complet și complet în brațele mele. O țin la pieptul meu de cel puțin o jumătate de oră, minunându-mă de ce îmi face să fiu atât de aproape de ea.
Din când în când, se simte ca un vis. Fața ei este lipită de gâtul meu. Se agață de mine de parcă s-ar putea să nu se lase niciodată și îmi face ceva , ceva amețitor, să știu că ar putea să mă dorească – sau să aibă nevoie de mine – așa. Mă face să vreau să o protejez chiar dacă nu are nevoie de protecție. Mă face să vreau s-o duc departe. Pierde noţiunea timpului.
Bând, îi mângâi părul. Apăsați-mi buzele pe fruntea ei.
Ea se agită, dar doar puțin.
Nu mă așteptam la asta.
Dintre toate lucrurile pe care le-am crezut că s-ar putea întâmpla când am văzut-o în sfârșit, nu aș fi putut visa un astfel de scenariu.
Nimeni nu mi-a cerut scuze până acum. Nu asa.
Am avut bărbați căzuți în genunchi în fața mea, rugându-mă să le cruț viețile – dar nu îmi amintesc o singură dată în viața mea când cineva mi-a cerut scuze pentru că mi-a rănit sentimentele. Nimănui nu i-a păsat vreodată de sentimentele mele suficient de mult încât să-și ceară scuze că i-am rănit. Din experiența mea, eu sunt de obicei monstrul. Eu sunt cel care se așteaptă să repare.
Și acum...
sunt uluit. Uimit de experiență, de cât de ciudat se simte. În tot acest timp, mă pregăteam să o recâștig. Să încerc să o conving, cumva, să vadă dincolo de demonii mei. Și până în acest moment, nu cred că am fost vreodată cu adevărat convins că cineva m-ar vedea suficient de uman pentru a-mi ierta păcatele. Pentru a-mi oferi o a doua șansă.
Dar acum, ea știe totul.
Fiecare colț întunecat al vieții mele. Fiecare lucru îngrozitor pe care am încercat vreodată să-l ascund. Ea

știe și încă mă iubește.
Dumnezeu. Îmi trec o mână obosită pe față. Mi-a cerut să o iert.
Aproape că nu știu ce să fac cu mine . Simt bucurie și groază. Inima mea este grea de ceva ce nici nu stiu cum sa descriu.
Recunoștință, poate.
Durerea din piept a devenit mai puternică, mai dureroasă. A fi lângă ea este cumva o ușurare și un nou tip de agonie. Sunt atât de multe în față , atât de multe pe care mai trebuie să le confruntăm împreună, dar acum nu vreau să mă gândesc la nimic. Acum vreau doar să mă bucur de apropierea ei. Vreau să urmăresc mișcările blânde ale respirației ei. Vreau să inhalez parfumul moale al părului ei și să mă sprijin în căldura constantă a corpului ei.
Cu grijă, îmi ating degetele de obrazul ei.
Fața ei este netedă, lipsită de durere și tensiune. Arată liniștită. Arată frumos.
Dragul meu.
Dragostea mea frumoasă.
Ochii ei se deschid și îmi fac griji, pentru o clipă, că s-ar putea să fi vorbit cu voce tare. Dar apoi își ridică privirea la mine, cu ochii încă blânzi de somn, și îmi duc mâna la fața ei, de data aceasta trăgându-mi ușor degetele de-a lungul maxilarului ei. Ea închide din nou ochii. Zâmbete.
„Te iubesc”, șoptește ea.
Un șoc de sentiment se umflă în interiorul meu, îmi este greu să respir.
Nu pot decât să mă uit la ea, studiindu-i chipul, liniile și unghiurile pe care le-am cunoscut cumva dintotdeauna.
Încet, ea se ridică.
Se lasă pe spate, întinzându-și mușchii înțepeni și răni. Când mă surprinde privind-o, îmi oferă un zâmbet timid.
Ea se aplecă, îmi ia fața în mâinile ei.
„Bună”, spune ea, cu cuvintele ei blânde, cu mâinile blânde, în timp ce îmi înclină bărbia în jos, spre gura ei. Mă sărută, o dată, cu buzele pline și dulci. Este un sărut tandru, dar sentimentul mă lovește de o nevoie ascuțită și disperată. „Mi-ai fost atât de dor de tine”, spune ea. „Încă nu-mi vine să cred că ești aici.” Mă sărută din nou, de data asta mai adânc, mai flămând, iar inima îmi bate atât de repede încât îmi
răcnește în urechi. Cu greu mai aud altceva. Nu mă pot convinge să vorbesc.
Mă simt uluit.
Când ne despărțim, ochii ei sunt îngrijorați. „Aaron”, spune ea. „Este totul în regulă?”
Și îmi dau seama atunci, într-un moment care mă îngrozește, că îmi doresc asta, pentru totdeauna. Vreau să-mi petrec restul vieții cu ea. Îmi doresc să-mi construiesc un viitor
cu ea. Vreau să îmbătrânesc cu ea.
Vreau să mă căsătoresc cu ea.
Juliette Ella
„Aaron?” Spun din nou, de data asta încet. "Esti in regula?"
Clipește, speriat. „Da”, spune el, tragând aer în piept. "Da. Da, sunt perfect.”
Reușesc un mic zâmbet. „Mă bucur că în sfârșit ești de acord cu mine.”
Se încruntă, confuz, și apoi, când își dă seama...
Se înroșește.
Și pentru prima dată în câteva săptămâni, un rânjet plin și autentic se răspândește pe

fața mea. Se simte bine. Uman.
Dar Aaron scutură din cap, vădit mortificat. Nu-mi poate privi ochii.
Vocea lui este atentă, liniștită când spune: „Nu este deloc ceea ce am vrut să spun”.
„Hei”, spun eu, zâmbetul meu dispărând. Îi iau mâinile în ale mele, strâng. „Uită-te la mine.”
El face.
Și uit ce aveam de gând să spun.
Are genul ăsta de față. Genul de față care te face să uiți unde ești, cine ești, ce ai fi fost pe cale să faci sau să spui. Mi-a fost atât de dor de el. Îi lipseau ochii. Au trecut doar câteva săptămâni, dar mi se pare o veșnicie de când l-am văzut ultima dată, o viață plină de revelații oribile care amenințau să ne distrugă pe amândoi. Nu-mi vine să cred că e aici, că ne-am găsit și am îndreptat lucrurile.
Nu e ceva mic.
Chiar și cu orice altceva – cu toate celelalte orori cu care trebuie să ne confruntăm încă – a fi aici cu el se simte ca o victorie uriașă. Totul pare nou. Mintea mea este nouă, amintirile mele, noi. Chiar și fața lui Aaron este nouă, în felul său. Mie mi se pare puțin diferit acum.
Familiar.
De parcă ar fi fost mereu aici. A trăit mereu în inima mea.
Părul lui, des, auriu și frumos, așa îmi amintesc cel mai bine —
Evie trebuie să fi făcut ceva părului lui, cumva. Și deși pare mai epuizat decât mi-aș dori, fața lui este totuși izbitoare. Linii frumoase, ascuțite. Ochi verzi pătrunzători atât de luminoși și strălucitori încât sunt aproape dureros la privit. Totul la el este fin lucrat. Nasul lui. Bărbia lui. Urechile și sprâncenele lui . Are o gură frumoasă.
Zăbovesc prea mult acolo, ochii îmi trădează mintea și Aaron zâmbește.
Aaron. Să-i spui Warner nu se mai simte bine.
"Ce faci iubire?"
„Doar mă bucur de privelișteˮ, spun eu, uitându-mă în continuare la gura lui. Întinz mâna, ating două degete de buza lui de jos. Amintirile mă năpădesc într-o fugă bruscă, fără suflare. Nopți lungi. Dimineți devreme. Gura lui, pe mine. Pretutindeni. Din nou si din nou.
Îl aud expirând, deodată, și ridic privirea spre el.
Ochii lui sunt mai întunecați, plini de sentimente. "La ce te gandesti?"
Eu dau din cap, simțindu-mă brusc timid. Este ciudat, având în vedere cât de aproape am fost, că m-aș simți timid în preajma lui acum. Dar se simte în același timp bătrân și nou pentru mine – de parcă încă mai învățăm unul despre celălalt. Încă descoperim ce înseamnă relația noastră și ce înseamnă unul pentru celălalt. Lucrurile se simt mai profunde, disperate.
Mai important.
Îi iau din nou mâinile. "Ce mai faci?" șoptesc eu.
Se uită la mâinile noastre, împletite, când spune: „Tatăl meu este încă în viață”.
"Am auzit. Îmi pare atât de rău."
El dă din cap. Privește în altă parte.
"L-ai văzut?"
Încă un semn din cap. „Am încercat să-l ucid.”
eu merg in continuare.
Știu cât de greu i-a fost lui Aaron să-și înfrunte tatăl. Anderson a

fost întotdeauna cel mai formidabil adversar al său; Aaron nu a reușit niciodată să se lupte cu el. El nu a reușit niciodată să-și urmeze amenințările de a-și ucide tatăl.
Este uimitor că chiar s-a apropiat.
Și apoi Aaron îmi spune cum tatăl său are puteri semi-funcționale de vindecare, cum Evie a încercat să recreeze ADN-ul gemenilor pentru el.
„Deci tatăl tău este practic invincibil?”
Aaron râde liniștit. Clătină din cap. "Eu nu cred acest lucru. Îl face mai greu de ucis, dar cu siguranță cred că există o ruptură în armura lui.
Oftă. „Crezi sau nu, cea mai ciudată parte a tuturor lucrurilor a fost că, după aceea, tatăl meu a fost mândru de mine. Mândru de mine pentru că am încercat să-l ucid.”
Aaron ridică privirea, mă privește în ochi. "Iti poti imagina?"
„Da”, șoptesc eu. "Eu pot."
Ochii lui Aaron se adâncesc de emoție. Mă trage aproape. „Îmi pare atât de rău, iubire. Îmi pare atât de rău pentru tot ce ți-au făcut. Pentru tot ce te-au supus. Mă omoară să știu că suferi. Că nu aș putea fi acolo pentru tine.”
„Nu vreau să mă gândesc la asta chiar acum.” Eu dau din cap. „În acest moment, tot ce vreau este asta. Vreau doar să fiu aici. Cu tine. Orice va urma, vom face față împreună.”
„Ella”, spune el încet.
Un val de sentiment mă cuprinde. Auzindu-l rostind numele meu – numele meu adevărat – face ca totul să pară real. Ne face să ne simțim reali.
Îi întâlnesc ochii.
El zambeste. „Știi... simt totul când mă atingi, iubire. Îți pot simți entuziasmul. Nervozitatea ta. Placerea ta. Și îmi place”, spune el încet. „Îmi place felul în care îmi răspunzi. Iubesc felul în care mă vrei. Simt când te pierzi pe tine însuți, felul în care ai încredere în mine când suntem împreună. Și simt dragostea ta pentru mine”, șoptește el. "O simt în oase."
Se întoarce.
„Te-am iubit toată viața.” El ridică privirea, mă privește cu atât de mult sentiment încât aproape că îmi rupe inima. „Și după tot ceea ce am trecut – după toate minciunile, secretele și neînțelegerile – simt că ni s-a oferit șansa de a începe din nou. Vreau să o iau de la capăt”, spune el.
„Nu vreau să te mai mint niciodată. Vreau să avem încredere unul în celălalt și să fim parteneri adevărați în orice. Gata cu neînțelegerile”, spune el. „Fără secrete. Vreau să începem din nou, aici, în acest moment.”
Dau din cap, trăgându-mă ca să-i pot vedea chipul mai clar. Emoțiile bine în gât, amenință să mă învingă. "Vreau si eu. Îmi doresc atât de mult.”
„Ella”, spune el, cu vocea aspră de sentimente. „Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine.”
Inima mea se oprește.
Mă uit la el, nesigură, cu gânduri care îmi trec în cap. Îi ating obrazul și își îndepărtează privirea, respiră brusc, tremurând.
"Ce vrei să spui?" șoptesc eu.
„Te iubesc, Ella. Te iubesc mai mult din...”
„Uau. Voi doi serios nu ați putut aștepta până ne întoarcem la bază, nu? Nu ai putut să-mi cruțe ochii?”
Sunetul vocii lui Kenji mă scoate brusc, brusc din cap.
Mă întorc prea repede, dezactivându-mă stângaci de corpul lui Aaron.

Aaron, pe de altă parte, devine brusc alb.
Kenji îi aruncă o pernă subțire de avion. „Cu plăcere”, spune el.
Aaron aruncă perna înapoi fără un cuvânt, cu ochii arzând în direcția lui Kenji. Pare deopotrivă șocat și supărat și se aplecă înainte pe scaun, cu coatele echilibrate pe genunchi, cu călcâiele mâinilor lipite de ochi.
„Ești o ciumă asupra vieții mele, Kishimoto.”
„Am spus că ești binevenit.”
Aaron oftă, greu. „Ce aș da ca să-ți rup gâtul chiar acum, habar nu ai.”
„Hei, nu ai idee ce tocmai am făcut pentru tine”, spune Kenji. „Așa că o să mă repet încă o dată: ești binevenit.”
„Nu ți-am cerut niciodată ajutorul.”
Kenji își încrucișează brațele. Când vorbește, el exagerează fiecare cuvânt, ca și cum ar fi vorbit cu un idiot. „Nu cred că gândești clar.”
„Gândesc mai clar decât am făcut-o vreodată.”
— Chiar te-ai gândit că ar fi o idee bună? spune Kenji, clătinând din cap. "Aici? Acum?"
Maxilarul lui Aaron se strânge. Arată revoltat.
„Frate, acesta nu este momentul.”
„Și când, mai exact, ai devenit expert în astfel de lucruri?”
Mă uit între ei doi. "Ce se întâmplă?" Spun. „Despre ce vorbiți băieți?”
„Nimic”, spun ei în același timp.
„Hm, bine.” Mă uit la ei, încă confuz, și sunt pe cale să pun o altă întrebare când Kenji spune, deodată:
„Cine vrea prânzul?”
Sprâncenele îmi urcă pe frunte. "Avem masa de pranz?"
„Este destul de îngrozitor”, spune Kenji, „dar Nazeera și cu mine avem un coș de picnic pe care l-
am adus cu noi, da.”
„Cred că sunt dispus să încerc conținutul coșului misterios.” Îi zâmbesc lui Aaron. "Ți-e foame?"
Dar Aaron nu spune nimic. Încă se uită în podea. Îi ating mâna și, în cele din urmă, oftă. „Nu mi-e foame”, spune el.
„Nu este o opțiune”, spune Kenji tăios. „Sunt aproape sigur că nu ai mâncat nimic de când ai ieșit din închisoare falsă.”
Aaron se încruntă. Și când ridică privirea, spune: „Nu a fost închisoare falsă. A fost o închisoare foarte adevărată. M-au otrăvit săptămâni întregi.”
"Ce?" Am ochii mari. „Niciodată nu...”
Kenji mă întrerupe cu mișcarea mâinii. „Ți-au dat mâncare, apă și te-au lăsat să ții hainele pe spate, nu-i așa?”
— Da, dar...
El ridică din umeri. „Se pare că ai avut o mică vacanță.”
Aaron oftă. Pare atât enervat, cât și epuizat, în timp ce își trece o mână pe lungimea feței.
Nu-mi place.
„Hei... De ce îi dai așa de greu?” spun eu, încruntat la Kenji. „Chiar înainte să apară el și Nazeera, ai vorbit la nesfârșit despre cât de minunat este el și n…”
înjură Kenji, brusc, pe sub răsuflarea lui. „Isuse, J.” Îmi aruncă o privire întunecată. „Ce ți-am spus despre repetarea conversației cu

voce tare?”
Aaron se ridică, frustrarea din ochii săi cedând încet surprizei.
„Crezi că sunt minunat?” spune el, cu o mână lipită de piept, cu o afecțiune simulată. "Ce drăguț."
„Nu am spus niciodată că ești minunat.”
Aaron își înclină capul. „Atunci ce ai spus mai exact?”
Kenji se întoarce. Nu spune nimic.
Îi zâmbesc pe spatele lui Kenji când îi spun: „A spus că arăți bine în toate și că ești bun în toate.”
Zâmbetul lui Aaron se adâncește.
Aaron aproape niciodată nu zâmbește suficient de larg încât să-i văd gropițele, dar când o face, ele îi transformă fața. Ochii i se luminează. Obrajii lui devin roz de sentiment. Pare brusc dulce. Adorabil.
Îmi taie răsuflarea.
Dar el nu se uită la mine, ci la Kenji, cu ochii plini de râs, când spune: „Te rog, spune-mi că nu vorbește serios”.
Kenji ne dă jos pe amândoi.
Aaron râde. Și apoi, aplecându-se spre...
— Chiar crezi că arăt bine în toate?
„Taci, nenorocite.”
Aaron râde din nou.
„Nu te mai distra fără mine”, strigă Nazeera din carlingă. „Nu mai fac glume până nu pun chestia asta pe controlul vitezei.”
mă înţepenesc. „Avioanele au cruise control?”
„Hm” – Kenji se scarpină în cap – „De fapt, nu știu?”
Dar apoi Nazeera se îndreaptă spre noi, înaltă, frumoasă și nederanjată.
Nu își acoperă părul azi, ceea ce presupun că are sens, având în vedere că în general este ilegal, dar simt o panică ușoară răspândită prin corpul meu când îmi dau seama că nu se grăbește să se întoarcă în cabină.
„Stai... Nimeni nu zboară cu avionul”, spun eu. „N-ar trebui să zboare cineva cu avionul?”
Ea îmi face semn în jos. "Este bine. Aceste lucruri sunt practic automate acum, oricum. Nu trebuie să fac mai mult decât să introduc coordonatele și să mă asigur că totul funcționează fără probleme.”
„Dar...”
„Totul este în regulă”, spune ea, aruncându-mi o privire ascuțită. "Suntem bine. Dar cineva trebuie să-mi spună ce se întâmplă.”
„Ești sigur că suntem bine?” mai intreb inca o data, linistit.
Ea mă aruncă cu o privire întunecată.
suspin. „Ei bine, în cazul ăsta”, spun eu. „Ar trebui să știi că Kenji doar admira simțul stilului lui Aaron.”
Nazeera se întoarce către Kenji. Ridică o singură sprânceană.
Kenji scutură din cap, vizibil iritat. „Nu am fost... La naiba, J, nu ai nicio loialitate.”
„Am multă loialitate”, spun eu ușor rănită. „Dar când vă luptați așa, mă stresează. Vreau doar să știe Aaron că, în secret, îți pasă de el. Vă iubesc pe amândoi și vreau ca voi doi să fiți prieteni …”
„Stai” – Aaron se încruntă – „Ce vrei să spui că ne iubești pe amândoi?”
Arunc o privire între el și Kenji, surprins. „Vreau să spun că îmi pasă de voi amândoi. Va iubesc pe amandoi."

„Bine”, spune Aaron, ezitând, „dar de fapt nu ne iubești pe amândoi.
Asta e doar o figură de stil, nu-i așa?”
E rândul meu să mă încruntă. „Kenji este cel mai bun prieten al meu”, spun eu. „Îl iubesc ca pe un
frate.”
„Dar...”
„Și eu te iubesc, prințesă”, spune Kenji, puțin prea tare. „Și
apreciez că spui asta.”
Aaron mormăie ceva pe sub răsuflarea lui care sună suspect de genul
„Idiot nespălat”.
„Ce tocmai mi-ai spus?” Kenji face ochii mari. „Vă fac să știi că
mă spăl tot timpul...”
Nazeera pune o mână liniștitoare pe brațul lui Kenji, iar el tresări la
atingerea ei. El ridică privirea spre ea, clipind.
„Avem încă cinci ore în fața noastră cu acest zbor”, spune ea, iar
vocea ei este fermă, dar blândă. „Deci recomand să punem această conversație în pat. Cred că este clar pentru toată lumea că tu și Warner vă bucurați în secret de prietenia celuilalt și nu face bine nimănui să pretindă
contrariul.”
Kenji albește.
„Sună ca un plan rezonabil?” Ea se uită în jur la noi toți.
„Putem fi cu toții de acord că suntem în aceeași echipă?”
— Da, spun eu entuziasmat. "Fac. Sunt de acord."
Aaron spune: „Bine”.
— Grozav, spune Nazeera. „Kenji, ești bine?”
Dă din cap și mormăie ceva pe sub răsuflarea lui.
"Perfect. Acum, iată planul, spune ea vioi. „Vom mânca
și apoi vom încerca pe rând să dormim puțin. Vom avea o grămadă de lucruri de care să ne ocupăm când aterizam și cel mai bine este să dăm drumul la pământ când o facem .” Ea aruncă câteva pungi sigilate cu vid în fiecare dintre noi. Ăsta e prânzul tău.
Există sticle de apă în frigider în față. Kenji și cu mine vom face primul
schimb... —
În niciun caz, spune Kenji, încrucișându-și brațele. — Ai fost treaz de douăzeci și patru de ore la rând. Voi lua primul schimb.”
— Dar... —
De fapt, Warner și cu mine vom face primul schimb împreună. Kenji aruncă
o privire lui Warner. „Nu-i așa?”
— Da, desigur, spune Aaron. E deja pe picioare. „Aș fi bucuros
.”
„Genial”, spune Kenji.
Nazeera înăbușă deja un căscat, scoțând o grămadă de pături subțiri și
perne dintr-un dulap de depozitare. "Bine atunci. Trezește-ne în câteva
ore, bine?”
Kenji ridică o sprânceană spre ea. "Sigur."
"Sunt serios."
"Da. Am înţeles." Kenji îi oferă un salut simulat, Aaron îmi oferă un
zâmbet rapid și ei doi dispar în carlingă.
Kenji închide ușa în urma lor.
Mă uit la ușa închisă, întrebându-mă ce naiba se întâmplă
între ei doi, când Nazeera spune:
„Nu aveam idee că voi doi sunteți atât de intensi”.
Ridic privirea, surprins. "OMS? Eu și Aaron?”

„Nu”, spune ea zâmbind. „Tu și Kenji.”
"Oh." mă încruntă. „Nu cred că suntem intensi.”
Îmi aruncă o privire amuzantă.
— Vorbesc serios, spun. „Cred că avem o prietenie destul de normală.”
În loc să-mi răspundă, ea spune: „V-ați întâlnit vreodată” – face cu mâna la nimic – „întâlnire?”
"Ce?" Am ochii mari. O căldură trădătoare îmi inundă corpul. "Nu."
"Nu?" spune ea, zâmbind încet.
"Nu. Jur. Nici măcar pe aproape."
"Bine."
„Nu că ar fi ceva în neregulă cu el”, mă grăbesc să adaug. „Kenji este minunat. Persoana potrivită ar fi norocoasă să fie alături de el.”
Nazeera râde, încet.
Ea duce teancul de perne și pături pe rândul de scaune din avion și începe să încline spatele. O privesc in timp ce lucreaza. Există ceva atât de lin și rafinat în mișcările ei – ceva inteligent în ochii ei în orice moment. Mă face să mă întreb ce gândește, ce plănuiește. De ce e aici deloc.
Brusc, oftă. Nu se uită la mine când spune: „Îți mai amintești de mine?”
Ridic sprâncenele, surprinsă. — Desigur, spun eu încet.
Ea dă din cap. Ea spune: „Am așteptat de ceva vreme să ajungi din urmă” și se așează, invitându-mă să mă alătur ei mângâind scaunul de lângă ea.
Fac.
Fără cuvinte, îmi întinde câteva pături și perne. Și atunci, când suntem amândoi așezați și mă uit, suspicios, la pachetul sigilat cu „mâncare” pe care l-a aruncat în mine, îi spun:
„Deci, îți amintești și de mine?”
Lacrimile Nazeera își deschid pachetul sigilat în vid. Colegii din interior pentru a studia conținutul. „Emmaline m-a îndrumat către tine”, spune ea încet. „ Amintirile. Mesajele. A fost ea.”
„Știu”, spun eu. „Ea încearcă să ne unească. Ea vrea să ne unim împreună.”
Nazeera scutură conținutul pungii în mână, culege bucățile de fructe liofilizate. Ea se uită la mine. „Aveai cinci ani când ai dispărut”, spune ea. „Emmaline avea șase ani. Sunt cu șase luni mai în vârstă decât tine și cu șase luni mai tânără decât Emmaline.
Dau din cap. „Noi trei am fost cei mai buni prieteni.”
Nazeera își îndepărtează privirea, pare tristă. „Am iubit-o foarte mult pe Emmaline”, spune ea.
„Am fost de nedespărțit. Am făcut totul împreună.” Ea ridică din umeri, chiar dacă un fulger de durere îi traversează fața. „Asta a fost tot ce am primit. Orice am fi fost ne-a fost furat.”
Ea scoate două bucăți de fructe și le pune în gură. O privesc cum mestecă, gânditoare, și aștept mai mult.
Dar secundele trec și ea nu spune nimic și mă gândesc că ar trebui să umplu tăcerea . „Deci”, spun eu. „Nu dormim, nu-i așa?”
Asta o face să zâmbească. Totuși, ea nu se uită la mine.
În cele din urmă, ea spune: „Știu că tu și Warner ai avut cel mai rău lucru . Dar dacă te face să te simți mai bine, ne-au șters toate amintirile, la început.”
"Știu. Emmaline mi-a spus.”

„Nu au vrut să ne amintim de tine”, spune ea. „Nu au vrut
să ne amintim multe lucruri. Ți-a spus Emmaline că ne-a contactat pe toți
? Tu, eu, Warner, fratele meu, toți copiii.
„Mi-a spus puțin, da. Ai vorbit cu ceilalți
despre asta?”
Nazeera dă din cap. Își pune o altă bucată de fruct în gură.
"Și?"
Ea înclină capul. „Vom vedea.”
Am ochii mari. "Ce înseamnă asta?"
„Voi afla mai multe când vom ateriza, atâta tot.”
„Deci... de unde ai știut?” spun eu incruntat putin. „Dacă ai fi
avut vreodată amintiri despre mine și Emmaline în copilărie – cum ai legat totul
de prezent? De unde ai știut că eu sunt Ella din
copilăria noastră?
„Știi... nu eram sută la sută sigur că aveam dreptate în
toate, până când te-am văzut la cină în prima seară la bază.”
„M-ai recunoscut?” Spun. — De când aveam cinci ani?
„Nu”, spune ea și dă din cap spre mâna mea dreaptă. „Din cicatricea de pe spatele
încheieturii tale.”
"Acest?" spun eu ridicand mana. Și apoi mă încruntă, amintindu-mi că Evie
mi-a reparat pielea. Obișnuiam să am cicatrici șterse pe tot corpul; cele de pe
mâinile mele erau cele mai rele. Mama mea adoptivă mi-a pus mâinile în foc, odată.
Și m-am rănit foarte mult cât am fost închis; multe arsuri, multe răni prost
vindecate. Eu dau din cap la Nazeera când spun: „Obișnuiam să am
cicatrici pe mână din timpul petrecut în azil. Evie a scăpat de ei.”
Nazeera îmi ia mâna, o răstoarnă astfel încât palma mea să fie sus, deschisă. Cu grijă,
ea trasează o linie de la încheietura mâinii până la antebraț. — Îți amintești pe cel
care a fost aici?
"Da." Ridic sprâncenele.
„Tatăl meu are o colecție foarte vastă de săbii”, spune ea, lăsându-
mi mâna. „Lame cu adevărat superbe – chestii aurite, lucrate manual, vechi, ornamentate
. Oricum, spune ea, lovind cicatricea invizibilă de pe încheietura mâinii mele. „Ti-am făcut
asta
. Am intrat în camera de sabie a tatălui meu și m-am gândit că ar fi distractiv pentru noi să
exersăm puțină luptă corp la corp. Dar te-am tăiat destul de rău, iar
mama aproape că a bătut-o pe mine.” Ea râde. „Nu voi
uita niciodată asta.”
Mă încruntă la ea, acolo unde era cicatricea mea. „Nu ai spus că
eram prieteni când aveam cinci ani?”
Ea dă din cap.
„Eram cinci și ne-am gândit că ar fi distractiv să ne jucăm cu
săbii adevărate?”
Ea râde. Pare confuz. „Nu am spus niciodată că am avut o copilărie normală.
Viețile noastre au fost atât de încurcate”, spune ea și râde din nou. „Nu am avut niciodată
încredere
în părinții mei. Întotdeauna am știut că erau până la genunchi într-un rahat întunecat; Am
încercat mereu
să învăț mai multe. Am încercat, de ani de zile, să piratez
fișierele electronice ale lui Baba”, spune ea. „Și pentru o lungă perioadă de timp, am
accesat doar
informații de bază. Am aflat despre aziluri. Nenaturalii.”
„De aceea ți-ai ascuns abilitățile de ei”, spun eu,

înțelegând în cele din urmă.
Ea dă din cap. „Dar am vrut să aflu mai multe. Știam că doar zgâriam suprafața a ceva mare. Dar nivelurile de securitate încorporate în contul tatălui meu nu seamănă cu nimic pe care l-am văzut până acum. Am reușit să trec peste primele niveluri de securitate, așa cum am aflat despre existența ta și a lui Emmaline, acum câțiva ani. Baba avea o mulțime de înregistrări, rapoarte despre obiceiurile și activitățile tale zilnice, un jurnal cu ora și data fiecărei amintiri pe care ți le-a furat - și toate erau din ultimii ani și luni.
icnesc.
Nazeera îmi aruncă o privire plină de compasiune. „Au fost mențiuni scurte despre o soră în dosarele tale”, spune ea, „dar nimic substanțial; în mare parte doar o notă că amândoi ați fost puternici și ați fost donați cauzei de către părinții voștri. Dar nu am găsit nimic despre sora necunoscută, ceea ce m-a făcut să cred că dosarele ei sunt mai protejate. Mi-am petrecut ultimii doi ani încercând să pătrund în nivelurile mai profunde ale relatării lui Baba și nu am avut niciodată succes. Așa că am lăsat-o să treacă o vreme.”
Își pune o altă bucată de fructe uscate în gură.
„Abia când tatăl meu a început să-și piardă mințile după ce aproape l-ai ucis pe Anderson, am început să devin suspicios. Atunci am început să mă întreb dacă Juliette Ferrars despre care țipa în continuare nu era cineva important.” Mă studiază cu coada ochiului. „Știam că nu puteai fi un nenatural la întâmplare. Eu doar știam. Baba a devenit balistic. Așa că am început să piratez din nou.”
„Uau”, spun eu.
— Da, spune ea dând din cap. "Dreapta? Oricum, tot ceea ce încerc să spun este că de câțiva ani încerc să adulmec prostiile din această situație, iar acum, cu Emmaline în cap, sunt în sfârșit aproape să-mi dau seama . ”
Ridic privirea spre ea.
„Singurul lucru pe care încă nu știu este de ce Emmaline este închisă. Nu știu ce fac cu ea. Și nu înțeleg de ce este atât de secret.”
— Da, spun eu.
Capul ei se ridică brusc. Ea se uită la mine, cu ochii mari. — O modalitate de a îngropa ledul,
Ella.
Râd, dar sunetul este trist.
Warner
De îndată ce ne luăm locurile, Kenji se întoarce spre mine. „Vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă?” el spune.
"Nu."
Kenji își dă ochii peste cap. Își deschide punga mică cu gustări și nici măcar nu inspectează conținutul înainte de a arunca punga direct în gură. Închide ochii în timp ce mestecă. Face mici zgomote satisfăcute.
Reușesc să mă lupt cu impulsul de a înfiora, dar nu mă pot opri să spun
: „Mânci ca un om cavernelor”.
„Nu, nu,” spune el furios. Și apoi, o clipă mai târziu: „Eu?”

Ezit, simțindu-i valul brusc de jenă. Dintre toate
emoțiile pe care urăsc să le experimentez, jena la mâna a doua ar putea fi cea
mai gravă. Mă lovește chiar în intestin. Mă face să-mi întorc pielea pe dos.
Și este de departe cel mai ușor mod de a mă face să capitulez.
— Nu, spun eu cu greutate. „Nu mănânci ca un om al cavernelor. A fost nedrept."
Kenji se uită la mine. E prea multă speranță în ochii lui.
„Nu am văzut niciodată pe cineva mâncând mâncare cu atât de mult entuziasm ca tine
."
Kenji ridică o sprânceană. „Nu sunt entuziasmat. Mi-e foame."
Cu grijă, îmi rup propriul pachet. Scoateți câteva bucăți de fructe
în mâna mea deschisă.
Arată ca niște viermi deshidratați.
Întorc fructele în pungă, îmi scot praful pe mâini și îi ofer porția mea lui
Kenji.
"Sunteţi sigur?" spune el, chiar dacă mi-o ia.
Dau din cap.
Îmi mulțumește.
Amândoi nu spunem nimic pentru o vreme.
„Deci", spune Kenji în cele din urmă, încă mestecând. — Aveai de gând să
o faci în căsătorie. Wow."
Expirez o respirație lungă și grea. „Cum ai fi putut să știi
așa ceva?"
„Pentru că nu sunt surd".
Ridic sprâncenele.
„Resună aici."
„Cu siguranță nu are ecou aici."
„Nu mai schimba subiectul", spune el, scuturând mai multe fructe în gură.
„Ideea este că aveai de gând să propui tu. O negi?"
Privesc în altă parte, îmi trec o mână pe partea laterală a gâtului, masând
mușchii răniți. „Nu neg", spun eu.
„Atunci, felicitări. Și da, m-aș bucura să fiu cel mai bun om la
nuntă."
Ridic privirea, surprins. „Nu sunt interesat să abordez ultima parte a
ceea ce tocmai ai spus, dar... De ce să-ți ofer felicitări? Am crezut că te
opui vehement ideii."
Kenji se încruntă. "Ce? Nu mă opun ideii."
„Atunci de ce ai fost atât de supărat?"
„Am crezut că ești prost că ai făcut-o aici", spune el. "Chiar acum. Nu am
vrut să faci ceva ce ai regreta. Că ați regreta amândoi."
„De ce aș regreta că am cerut în căsătorie chiar acum? Acesta pare un moment la fel de bun ca
oricare altul."
Kenji râde, dar reușește cumva să-și țină gura închisă. Înghite
încă o bucată de mâncare și spune: „Nu vrei, ca, nu știu, să-
i cumperi niște trandafiri? Aprinde o lumanare? Poate îi dai o cutie de
ciocolată sau ceva? Sau, la naiba, uh, nu știu, poate ai vrea să-
i iei mai întâi un inel?
"Nu înțeleg."
„Hai, frate, nu ai văzut niciodată un film?"
"Nu."
Kenji se uită la mine, uluit. „Mă înșelați", spune el. „Te rog
spune-mi că mă înșeli."

mă încrezesc. „Nu mi s-a permis niciodată să mă uit la filme când creșteam, așa că nu mi-am luat niciodată obiceiul, iar după ce The Reestablishment a preluat controlul, așa ceva a fost oricum interzis. În plus, nu îmi place să stau nemișcat în întuneric atât de mult. Și nu mă bucur de manipulările emoționale ale cinematografiei."
Kenji își duce mâinile la față, cu ochii mari de ceva ca de groază. „Trebuie să mă glumiți."
„De ce ar... nu înțeleg de ce e ciudat. Am fost educat acasă. Tatăl meu a fost foarte..."
„Sunt atât de multe lucruri despre tine care nu au avut niciodată sens pentru mine", spune Kenji, uitându-se uluit la peretele din spatele meu. „De exemplu, totul la tine este ciudat, știi?"
— Nu, spun eu tăios. „Nu cred că sunt ciudat."
„Dar acum totul are sens." El dă din cap. „Totul are atât de mult sens. Wow. Cine stia."
„Ce are sens?"
Kenji pare să nu mă audă. În schimb, el spune: „Hei, mai este ceva ce nu ai făcut niciodată? De exemplu, nu știu, ai mers vreodată să înoți? Sau, cum ar fi, lumânări stinse pe un tort de ziua de naștere?"
— Bineînţeles că am înot, spun eu iritat. „Înotul a fost o parte importantă a pregătirii mele tactice. Dar niciodată nu am... Îmi dresez glasul. „Nu, nu am avut niciodată propriul meu tort de ziua mea."
"Iisus."
"Ce e in neregula cu tine?"
„Hei", spune Kenji deodată. „Știi măcar cine este Bruce Lee?"
ezit.
Există o provocare în vocea lui, dar Kenji nu generează mult mai mult în ceea ce privește indiciile emoționale, așa că nu înțeleg importanța întrebării . În cele din urmă, spun: „Bruce Lee a fost actor. Deși este, de asemenea, considerat unul dintre cei mai mari artiști marțiali ai timpului nostru. El a fondat un sistem de arte marțiale numit jeet kune do, un tip de kung fu chinezesc care evită tipare și formă. Numele lui chinezesc este Lee Jun-fan."
„Păi la dracu", spune Kenji. Se așează pe spate pe scaun, uitându-se la mine de parcă aș fi fost un extraterestru. "Bine. Nu mă așteptam la asta."
„Ce legătură are Bruce Lee cu ceva?"
„În primul rând", spune el, ridicând un deget, „Bruce Lee are totul de-a face cu totul. Și în al doilea rând, poți să faci asta?" Își pocnește degetele în direcția capului meu. „Îți poți aminti așa ceva? Fapte aleatorii?"
„Nu sunt fapte întâmplătoare. Este o informatie. Informații despre lumea noastră, temerile, istoriile, fascinațiile și plăcerile ei. Este treaba mea să știu așa ceva."
„Dar nu ai văzut niciodată un singur film?"
„Nu a trebuit. Știu destule despre cultura pop ca să știu ce filme au contat sau au făcut diferența."
Kenji clătină din cap, mă privește cu ceva ca de uimire. „Dar tu nu știi nimic despre cele mai bune filme. Nu ai văzut niciodată lucrurile bune . La naiba, probabil că nici măcar nu ai auzit de lucruri bune."
"Încearcă-mă."
„Ai auzit vreodată de Blue Streak?"
Clipesc la el. „Asta este numele unui film?"
„Romeo trebuie să moară? Băieții răi? Ora de varf? Ora de vârf 2? Oră de vârf 3? De fapt, Rush Hour 3 nu a fost atât de grozav. Încurcat?"

„Cred că acesta din urmă este un desen animat despre o fată cu părul foarte lung, inspirat din basmul german „Rapunzel”.”
Kenji pare că s-ar putea sufoca. "Un desen animat?" spune el revoltat.
„Tangled nu este un desen animat. Tangled este unul dintre cele mai grozave filme ale tuturor timpurilor.
Este vorba despre lupta pentru libertate și dragoste adevărată.”
„Te rog”, spun eu, trecându-mi o mână obosită pe față. „Chiar nu-mi pasă ce fel de desene animate vă place să vizionați în timpul liber. Vreau doar să știu de ce ești atât de sigur că am făcut o greșeală astăzi.”
Kenji oftă atât de profund umerii i se lasă. Se prăbușește pe scaun. „Nu pot să cred că nu ai văzut niciodată Men in Black. Sau Ziua Independenței.” El ridică privirea la mine, cu ochii strălucitori. „La naiba, ți-ar plăcea Ziua Independenței. Will Smith lovește un extraterestru în față, pentru numele lui Dumnezeu. E așa de bine."
Mă uit în gol la el.
„Eu și tatăl meu obișnuiam să ne uităm la filme tot timpul”, spune el încet. „Tatălui meu iubea filmele.” Kenji își permite să-și simtă durerea doar pentru o clipă, dar când o face, mă lovește într-un val sălbatic și disperat.
„Îmi pare atât de rău pentru pierderea ta”, spun eu încet.
"Da bine." Kenji își trece o mână pe față. Se frecă la ochi și oftează. „Oricum, fă ce vrei. Cred că ar trebui să-i cumperi un inel sau ceva de genul ăsta înainte de a te pune în genunchi.
„Nu plănuiam să mă pun în genunchi.”
"Ce?" Se încruntă. "De ce nu?"
„Pare ilogic.”
Kenji râde. Își dă ochii peste cap. „Ascultă, ai încredere în mine și alege cel puțin un inel mai întâi. Spune-i că te-ai gândit cu adevărat la asta. Gândește-te bine , știi?
„M-am gândit bine.”
„Pentru, ce, cinci secunde? Sau ai vrut să spui că plănuiai această propunere în timp ce erai otrăvit în închisoare?” Kenji râde. „Frate, ai văzut-o literalmente – pentru prima dată – azi, ca, acum două ore, după două săptămâni de despărțire, și crezi că a-i cere în căsătorie este o mișcare rațională și clară? Kenji scutură din cap. „Ia-ți doar ceva timp. Gândește-te la asta. Fă niște planuri.”
Și apoi, dintr-o dată, reacția lui are sens pentru mine.
„Nu crezi că ea va spune da.” Mă așez pe spate, uluit. Uită-te la perete. — Crezi că mă va refuza.
"Ce? Nu am spus niciodata asta."
„Dar asta e ceea ce crezi tu, nu?”
„Ascultă”, spune el și oftă. „Nu am idee ce va spune. Eu chiar nu. Adică cred că este mai mult decât evident că te iubește și cred că dacă e gata să se numească comandantul suprem al Americii de Nord, probabil că este pregătită să se ocupe de ceva atât de mare, dar” — își freacă bărbia și își îndepărtează privirea — „Vreau să spun, da, cred că poate ar trebui să te gândești la asta
un minut.”
Mă uit la el. Luați în considerare cuvintele lui.
În cele din urmă, spun: „Crezi că ar trebui să-i iau un inel”.
Kenji zâmbește pe podea. Se pare că se luptă cu un râs. „Uh. Da, fac."
„Nu știu nimic despre bijuterii.”
Își ridică privirea, cu ochii strălucitori de umor. "Nu vă faceți griji. Sunt sigur că

fișierele din capul ăla gros al tău conțin o mulțime de informații despre acest gen
."
„Dar..."
Avionul dă o zguduire bruscă, neașteptată, și sunt aruncat pe spate pe
scaun. Eu și Kenji ne uităm unul la celălalt pentru o secundă prelungită, precauția
făcând loc fricii, frica devenind încet în panică.
Avionul zguduie din nou. De data asta mai greu.
Și apoi, încă o dată.
— Asta nu e turbulență, spun eu.
Kenji înjură, tare, și sare în picioare. Scanează tabloul de bord pentru
o secundă înainte de a se întoarce, cu capul strâns între mâini ca de menghină.
„Nu pot să citesc aceste cadrane", spune el, „nu am idee cum să citesc aceste
nenorocite de cadrane..."
Deschid ușa cabinei exact când Nazeera fuge înainte. Își împinge
drum pe lângă mine pentru a scana tabloul de bord și când se retrage, pare
brusc îngrozită. „Am pierdut unul dintre motoarele noastre", spune ea, cu cuvintele ei
abia în șoaptă. „Cineva ne împușcă din cer."
"Ce? Cum...
Dar nu avem timp să discutăm despre asta. Iar eu și Nazeera nu avem nicio
șansă să încercăm să găsim o modalitate de a o remedia înainte ca avionul să se zguduie
din nou,
iar de data aceasta măștile de oxigen de urgență cad din
compartimentele lor deasupra capului. Sirenele plâng. Luminile de deasupra capului
clipesc rapid,
semnale sonore insistente și ascuțite care ne avertizează că sistemul se prăbușește.
„Trebuie să încercăm să aterizam avionul", spune Nazeera. „Trebuie să
ne dăm seama... La naiba", spune ea. Ea își acoperă gura cu o mână. „Tocmai am
pierdut un alt motor."
„Deci doar o să cădem din nenorocitul de cer?" Asta, de la Kenji.
„Nu putem ateriza avionul", spun, inima îmi bate cu furie chiar și în timp ce încerc
să mențin capul egal. „Nu așa, nu când ne lipsesc două motoare.
Nu în timp ce ei încă trag în noi."
"Deci ce facem?" ea spune.
Ella este, la ușă, care spune încet: „Trebuie să sărim".
Juliette Ella
„Ce?"
Cei trei se întorc spre mine.
"Ce vrei sa spui?" spune Kenji.
„Iubire, nu e chiar o idee bună... Nu avem parașute în
acest avion și fără ele..."
„Nu, are dreptate", spune Nazeera cu grijă. Mă privește în ochi.
Ea pare să înțeleagă la ce mă gândesc.
„Va funcționa", spun eu. „Nu crezi?"
„Sincer, habar n-am", spune ea. „Dar cu siguranță merită încercat. Ar
putea fi singura noastră șansă."
Kenji începe să treacă în pas. „Bine, cineva trebuie să-mi spună ce
naiba se întâmplă."
Aaron a pălit. „Iubire", spune el din nou, „ce..."
„Nazeera poate zbura", explic. „Dacă toți găsim o modalitate de a ne asigura
unul față de celălalt, ea își poate folosi puterile pentru a ne întări, tu poți să-ți folosești
puterea
pentru a-i întări puterea și pentru că există puține șanse ca oricare dintre voi să vă

folosiți atât de mult din puterea dvs. purtând greutatea noastră combinată,
în cele din urmă, încet, vom fi târâți la pământ.”
Nazeera aruncă din nou o privire către bord. „Suntem la opt mii de picioare în aer
și pierdem rapid altitudine. Dacă vom face asta, ar trebui să sărim acum,
în timp ce avionul este încă relativ stabil.”
„Stai, unde suntem?” spune Kenji. „Unde vom ateriza?”
„Nu sunt sigură”, spune ea. „Dar se pare că suntem undeva în apropierea
sectoarelor 200 până la 300.” Se uită la Aaron. „Ai
prieteni în această regiune?”
Aaron îi aruncă o privire întunecată. „Nu am prieteni nicăieri.”
„Zero abilități de oameni”, mormăie Kenji.
„Nu avem timp”, spun eu. „O să facem asta?”
"Așa cred. Este singurul plan pe care îl avem”, spune Kenji.
„Cred că este un plan solid”, spune Aaron și îmi aruncă o
privire ezitant, dar încurajatoare. „Dar cred că ar trebui să găsim o modalitate de a ne lega
. Un fel de ham sau ceva de genul – ca să nu ne pierdem unul pe celălalt
în aer.”
„Nu avem timp pentru asta.” Calmul lui Nazeera cedează rapid loc
panicii. „Va trebui doar să ne ținem bine.”
Kenji dă din cap și, cu o mișcare bruscă, deschide ușa avionului. Aerul
intră rapid și greu, aproape că ne doborî din picioare.
Repede, legăm cu toții brațele, Nazeera și Aaron ținând în sus marginile exterioare
și cu câteva strigăte liniștitoare prin vântul urlator...
Sărim.
Este o senzație terifiantă.
Vântul împinge repede și puternic și apoi, dintr-o dată, se liniștește. Se pare
că suntem înghețați în timp, zbârnâind pe loc chiar și în timp ce privim jetul căzând,
constant,
în depărtare. Nazeera și Aaron par să-și facă treaba aproape
prea bine. Nu cădem suficient de repede și nu numai că îngheață aici, ci și
oxigenul lipsește.
„Voi renunța la puterea ta”, îi strigă Aaron către Nazeera,
iar ea îi strigă în urmă acordul.
Încet, începem să coborâm.
Privesc cum lumea se estompează în jurul nostru. Mergem în jos, fără grabă,
vântul împingându-ne cu putere în picioare. Și apoi, dintr-o dată, fundul pare
să coboare de sub noi și mergem împușcând, greu, în terenul
de dedesubt.
Scot un singur țipăt îngrozit...
Sau ăla era Kenji?
— înainte de a ne opri brusc, la un picior deasupra solului. Aaron
mă strânge de braț și mă uit la el, recunoscător pentru prinsă.
Și apoi cădem la pământ.
Aterizez rău pe gleznă și tresar, dar pot pune greutate pe picior, așa că
știu că e în regulă. Mă uit în jur pentru a evalua starea prietenilor mei, dar
îmi dau seama, prea târziu, că nu suntem singuri.
Suntem într-un câmp vast, larg deschis. Acesta a fost, cândva, aproape
sigur teren agricol, dar acum a fost redus la puțin mai mult decât cenușă. În
depărtare apare o bandă subțire de oameni, care se apropie repede de noi.
Îmi valorific puterile, gata să lupt. Gata să înfruntăm orice ni se întâmplă
. Energia bate în mine, scânteie în sânge.
Nu mi-e frica.

Aaron își pune brațul în jurul meu, mă trage aproape. „Împreună”, șoptește el.
"Indiferent de situatie."
În cele din urmă, după ceea ce par minute incomensurabile, două corpuri se despart de grupul lor. Încet, se îndreaptă spre noi.
Întregul meu corp este încordat în pregătirea unui atac, dar pe măsură ce se apropie, sunt capabil să le discern fețele.
Sunt doi adulți:
unul, o femeie zveltă, uluitoare, cu părul tuns și pielea atât de întunecată încât strălucește. E luminoasă în timp ce merge, zâmbetul ei se lărgește cu fiecare
pas. Lângă ea se află o altă față zâmbitoare, dar vederea familiară a pielii lui cafenii și a dreadlock-urilor lungi mă provoacă șoc, panică și speranță
. Mă simt amețit.
Castel.
Prezența lui aici ar putea fi fie bună, fie rea. O mie de întrebări îmi trec prin minte, printre ele: Ce caută aici? Cum a ajuns aici? Ultima dată când l-am văzut, nu am crezut deloc că este de partea mea – s-a întors complet împotriva noastră?
Femeia este prima care vorbește.
„Mă bucur să văd că ești bine”, spune ea. „Mă tem că nu am avut de ales decât să-ți împușcăm avionul din cer.”
"Ce? Ce ești... —
Castelul? Vocea liniștită și nesigură a lui Kenji se întinde din spatele meu.
Castle face un pas înainte exact când Kenji se îndreaptă spre el, iar cei doi se îmbrățișează, Castle trăgându-l atât de strâns încât pot simți practic tensiunea de unde mă aflu. Amândoi sunt vizibil emoționați, iar momentul este atât de emoționant încât îmi liniștește temerile.
„Ești bine”, spune Kenji. „M-am gândit...”
Haider și Stephan, fiul comandantului suprem al Africii, ies din mulțime. Șocul îmi apucă trupul la vederea lor. Îi încuviințează din cap către Nazeera și se despart toți trei pentru a forma un nou grup, pe o parte.
Vorbesc în șoapte joase și grăbite.
Castle respiră adânc. „Avem multe de discutat.” Și apoi, mi-a spus: „Ella, aș vrea să o cunoști pe fiica mea, Nouria”.
Sprâncenele îmi zboară în sus pe frunte. Mă uit la Aaron, care pare la fel de uluit ca și mine, dar Kenji scoate un hohot brusc și abordează Castle din nou. Cei doi râd. Kenji spune: În niciun caz, în niciun caz
Nouria îi ignoră cu înțelepciune și îmi zâmbește. „Noi numim casa noastră Sanctuarul ”, spune ea. „Eu și soția mea suntem liderii rezistenței de aici.
Bine ati venit."
O altă femeie se desparte de mulțime și face un pas înainte. Ea este mică, cu părul lung și blond. Ea îmi strânge mâna. „Este o onoare să te cunosc”, spune ea. "Numele meu este Samantha."
Le studiez pe amândouă, pe Nouria și Samantha stând una lângă alta.
Fericirea lui Castle. Zâmbetul de pe chipul lui Kenji. Grupul de Nazeera, Haider și Stephan a plecat în lateral. Grupul mai mare s-a înghesuit în depărtare.
„Onoarea este a noastră”, spun eu și zâmbesc. Apoi: „Dar suntem în siguranță aici afară? În aer liber așa?”
Nouria dă din cap. „Puterile mele îmi permit să manipulez lumina în moduri neobișnuite”, spune ea. „Am aruncat un scut de protecție în jurul nostru chiar acum, astfel încât, dacă

cineva ar privi în direcția noastră, ar vedea doar o strălucire dureroasă
care l-ar forța să privească în altă parte."
„Uau." Kenji face ochii mari. "Asta e tare."
„Mulțumesc", spune Nouria. Practic emană lumină,
pielea ei maro închis strălucind chiar și atunci când stă nemișcată. E ceva
uluitor în a fi lângă ea.
„Aceia sunt oamenii tăi?" Îl aud pe Aaron spunând, vorbind pentru prima dată.
Se uită peste capul ei, la mica mulțime din depărtare.
Ea dă din cap.
— Și sunt ei aici pentru a se asigura că nu te rănim?
Nouria zâmbește. „Sunt aici să se asigure că nimeni nu te rănește", spune ea.
„Grupul tău este binevenit aici. V-ați dovedit mai mult decât
vrednici." Și apoi, „Am auzit toate poveștile despre Sectorul 45".
"Aveți?" spun eu, surprins. „Credeam că The Reestablishment a îngropat
totul."
Nouria scutură din cap. „Șoaptele călătoresc mai repede decât le poate
controla oricine. Continentul este plin de știri despre tot ce ați făcut
în ultimele două luni. Este cu adevărat un privilegiu să te cunosc", îmi spune ea
și întinde mâna. „Am fost atât de inspirat de munca ta."
O iau de mână, simțindu-mă în același timp mândru și stânjenit. „Mulțumesc",
spun eu încet. "Este foarte amabil din partea dumneavoastră."
Dar apoi ochii Nouriei devin sumbru. „Îmi pare rău că a trebuit să te împușcăm
din cer", spune ea. „Trebuie să fi fost terifiant. Dar Castle
m-a asigurat că sunt doi dintre voi care ar fi capabili să zboare.
"Stai ce?" Kenji aruncă o privire la Castle. — Ai plănuit asta?
„A fost singura cale", spune el. „Odată ce am reușit să ieșim din
azil" – dă din cap recunoscător către Nazeera – „Știam că singurul loc care ne mai rămâne
este aici, cu Nouria. Dar n-am fi putut să vă spunem să aterizați
aici; comunicarea noastră ar fi fost interceptată. Și nu
te-am putea pune să aterizezi la baza aeriană, din motive evidente. Așa că ți-am urmărit
avionul, așteptând momentul potrivit. Dacă te împușc din cer,
problema direct înapoi în armată. Vor crede că a fost acțiune de la
o altă unitate și, când vor începe să-și dea seama, vom fi
distrus toate dovezile că ne aflăm aici."
„Deci... Așteaptă...", spun eu. „Cum ați coordonat tu și Nouria asta? Cum
v-ați găsit unul pe altul?" Și apoi: „Castle, dacă ai abandonat cetățenii
— Anderson nu-i va ucide pe toți? N-ar fi trebuit să rămâi să
-i protejezi? Ai încercat să ripostezi?"
El dă din cap. „Nu am avut de ales decât să evacuăm
membrii Omega Point din Sectorul 45. După ce voi doi" – dă din cap spre mine și Aaron
– „ați fost luați, lucrurile au intrat în haos complet. Cu toții am fost luați ostatici
și aruncați în închisoare. Doar datorită lui Nazeera, care ne-a pus în legătură
cu Haider și Stephan, am putut să ne îndreptăm până aici. Sectorul
45 a fost readus la starea inițială de închisoare." Castle respiră
strâns. „Sunt multe lucruri pe care trebuie să le împărtășim unii cu alții. S-au întâmplat atât de
multe în ultimele două săptămâni încât va fi imposibil să discutăm totul
rapid. Dar este important să știți, chiar acum, puțin despre
rolul Nouriei în toate acestea."
Se întoarce către Nouria și îi dă un mic semn din cap.
Nouria mă privește în ochi și îmi spune: „În ziua aceea ai fost împușcat pe

plajă”, spune ea încet. "Vă amintiți?"
ezit. "Desigur."
„Eu am fost cel care a emis acel ordin împotriva ta”.
Sunt atât de uluit încât tresare vizibil.
"Ce?" Aaron face un pas înainte, revoltat. „Castle, ești nebun? Ne ceri să ne refugiem în casa unei persoane care aproape a ucis-o pe Ella?
Se întoarce, se uită la mine cu o privire sălbatică în ochi. „Cum ai putut...”
„Castle?” Există un avertisment în vocea lui Kenji. "Ce se întâmplă?"
Dar Nouria și Castle se holbează unul la altul și o privire grea trece între ei.
În cele din urmă, Castle oftă.
„Hai să ne stabilim înainte de a continua să vorbim”, spune el. „Aceasta este o conversație lungă și este una importantă.”
„Să-l luăm acum”, spune Aaron.
„Da”, spune Kenji furios. "Acum."
„Ea a încercat să mă ucidă”, spun eu, găsindu-mi în sfârșit vocea. „De ce m-ai aduce aici? Ce incerci sa faci?"
„Ai avut o călătorie lungă și dificilă”, spune Castle. „Vreau să ai șansa de a te stabili. Fă un duș și mănâncă ceva de mâncare. Și apoi, vă promit, vă vom oferi toate răspunsurile pe care le doriți.”
„Dar cum putem avea încredere că vom fi în siguranță?” Spun. „De unde știm că Nouria nu încearcă să ne facă rău?”
„Pentru că”, spune ea cu fermitate, „am făcut ceea ce am făcut ca să te ajut”.
„Și cum este asta plauzibil?” spune Aaron tăios.
„A fost singurul mod în care am știut să-ți transmit un mesaj”, spune Nouria, uitându-se în continuare la mine. „N-am încercat niciodată să te ucid și știam că propriile tale apărări te vor proteja de o moarte sigură.”
„A fost un pariu periculos de făcut.”
„Crede-mă”, spune ea încet, „a fost o decizie dificilă de luat. A venit cu un mare preț pentru noi – am pierdut unul de-al nostru în acest proces.”
Mă simt tensionat, dar altfel nu trădez nicio emoție. Îmi amintesc ziua în care Nazeera m-a salvat, ziua în care mi-a ucis atacatorul.
„Dar a trebuit să ajung la tine”, spune Nouria, cu ochii ei căprui închis adânci de sentimente. „A fost singurul mod în care am putut să o fac fără să trezesc suspiciuni.”
Curiozitatea îmi bate scepticismul. Momentan.
"Deci de ce? De ce ai făcut-o?" Întreb. „De ce să mă otrăvească?”
Pe neașteptate, Nouria zâmbește. „Trebuia să vezi ce am văzut. Și conform lui Castle, a funcționat.”
„Ce a funcționat?”
„Ella...” Ea ezită. „Pot să te numesc pe numele tău adevărat?”
clipesc. Privește la Castel. — I-ai spus despre mine?
„Nu trebuia. Lucrurile nu rămân secrete foarte mult pe aici”, spune Nouria. „Indiferent ce te-a lăsat să crezi The Reestablishment, toți găsim modalități de a ne transmite mesaje unul altuia. Toate grupurile de rezistență de pe glob știu până acum adevărul despre tine. Și ei te iubesc mai mult pentru asta.”
nu stiu ce sa spun.
„Ella”, spune ea încet, „am reușit să-mi dau seama de ce părinții tăi au ținut-o în secret pe sora ta atât de mult timp. Și am vrut doar să...”
„Știu deja”, spun, cuvintele ieșind în liniște.
Încă nu am vorbit cu nimeni despre asta; nu am spus unui suflet. Nu a fost timp să discutăm despre ceva atât de mare. Nu este timp să purtați o

conversație lungă. Dar cred că o vom avea acum.
Nouria se uită la mine, uluită. "Știi?"
„Emmaline mi-a spus totul.”
O liniște se așează peste mulțime. Toată lumea se întoarce să se uite la mine. Chiar și Haider,
Stephan și Nazeera încetează să mai vorbească între ei suficient de mult pentru a se uita.
„E ținută în captivitate”, spun eu. „Trăiește într-un rezervor, unde există aproape permanent sub apă. Undele ei cerebrale sunt conectate la turbine de maree care transformă energia cinetică a minții ei în electricitate. Evie, mama mea, a găsit o modalitate de a valorifica acea electricitate – și de a o proiecta în exterior. În toată lumea." Respir adânc. „Emmaline este mai puternică decât am fost sau voi fi vreodată. Ea are puterea de a curba mințile oamenilor — poate deforma și distorsiona realitățile — Aici. Pretutindeni."
Chipul lui Kenji este o încapsulare perfectă a groază, iar expresia lui se reflectă pe alte zeci de fețe din jurul meu. Nazeera, pe de altă parte, pare lovită.
„Ce vezi aici?” Spun. "În jurul nostru? Decăderea societății, atmosfera spartă, păsările dispărute din cer — Totul este o iluzie. Este adevărat că clima noastră s-a schimbat, da – am făcut daune serioase atmosferei , animalelor, planetei în ansamblu – dar aceste daune nu sunt ireparabile. Oamenii de știință aveau speranța că, cu un efort atent și concertat, ne putem repara Pământul. Salvează viitorul. Dar The Reestablishment nu i-a plăcut acest unghi”, spune el. „Nu au vrut ca oamenii să spere. Au vrut ca oamenii să creadă că Pământul nostru este dincolo de mântuire. Și cu Emmaline au reușit să facă exact asta.”
"De ce?" spune Kenji uluit. „De ce ar face asta? Ce câștigă ei?”
„Oamenii disperați și îngroziți”, spune Nouria solemn, „sunt mult mai ușor de controlat. Au folosit-o pe sora Elei pentru a crea iluzia unei devastări ireversibile, apoi i-au prădat pe cei slabi și fără speranță și i-au convins să apeleze la The Reestablishment pentru sprijin.”
„Emmaline și cu mine am fost proiectați pentru ceva numit Operațiunea Sinteză. Ea trebuia să fie arhitectul lumii, iar eu trebuia să fiu călăul. Dar Emmaline este pe moarte. Au nevoie de o altă armă puternică cu care să controleze oamenii. O contingență. Un plan de rezervă.”
Aaron mă ia de mână.
„Restabilirea a vrut să o înlocuiesc pe sora mea”, spun eu.
Pentru prima dată, Nouria a rămas nemișcată. Nimeni nu știa partea asta. Nimeni în afară de mine. "Cum?" ea spune. „Ai abilități atât de diferite.”
Castle este cel care spune: „Este ușor de imaginat, de fapt.” Dar pare îngrozit. „Dacă ar mări puterile Elei așa cum au făcut-o pe ale surorii ei, ea ar deveni echivalentul unei bombe atomice umane. Ea ar putea provoca distrugeri în masă. Durere chinuitoare. Moarte când le plac. Pe distanțe uriașe.”
"Nu avem de ales." Vocea lui Nazeera răsună, ascuțită și clară. „ Trebuie să o ucidăm pe Evie.”
Și mă uit afară, departe în depărtare, când spun, în liniște, „Am făcut-o deja”.
Un gâfâit colectiv trece prin mulțime. Aaron merge încă lângă mine.
„Și acum”, spun eu, „trebuie să-mi ucid sora. Este ceea ce vrea ea. Este singura cale.”

Sediul Warner
Nouria este atât ciudat, cât și frumos. Nu au nevoie să
se ascundă în subteran, pentru că ea a găsit o modalitate de a impregna obiectele cu puterea ei - o evoluție a abilităților noastre pe care chiar și Castle nu o prevăzuse.
Campingul
Sanctuarului este protejat de o serie de lumini stâlp înalte de 20 de picioare
care mărginesc marginile poienii. Fuzionate cu puterea Nouriei, luminile
lucrează împreună ca o barieră care face imposibilă privirea în direcția
campingului lor. Ea spune că abilitățile ei nu numai că au puterea de a orbi,
ci că poate folosi și lumina pentru a deforma sunetele. Așa că trăiesc aici, în aer
liber, cu cuvintele și acțiunile lor protejate la vedere. Doar cei care cunosc
locația își pot găsi drumul aici.
Nouria spune că iluzia i-a ținut în siguranță ani de zile.
Soarele își începe coborârea în timp ce ne îndreptăm spre camping –
câmpul vast, neobișnuit de verde, presărat cu corturi de culoare crem – și scena
este atât de uluitoare încât nu pot să nu mă opresc pentru a aprecia priveliștea. Focul
străbate cerul, lumină aurie inundând aerul și pământul. Se simte atât
frumos, cât și sumbru, și tremur când o rafală de vânt îmi înfășoară corpul.
Ella mă ia de mână.
Mă uit la ea, surprinsă, iar ea îmi zâmbește, soarele care se stinge sclipind în
ochii ei. Îi simt frica, speranța, dragostea ei pentru mine. Dar
mai este și altceva – ceva de genul mândriei. E slab, dar este acolo și mă bucură atât de mult
să o văd așa. Ar trebui să fie mândră. Pot să vorbesc pentru mine, cel
puțin, când spun că nu am fost niciodată atât de mândru de ea. Dar apoi, am
știut întotdeauna că va ajunge la măreție. Nu mă surprinde deloc că, chiar și
după tot ce a trecut – după toate ororile pe care le-a avut de înfruntat
– a reușit totuși să inspire lumea. Este unul dintre cei mai puternici oameni pe care
i-am cunoscut vreodată. Tatăl meu s-ar putea întoarce din morți, iar Sectorul 45
s-ar putea să nu ne scape, dar impactul Elei nu poate fi ignorat. Nouria spune
că nimeni nu a crezut cu adevărat că ea a fost de fapt moartă, dar acum că este
oficial – acum s-a răspândit vestea că Ella este încă în viață – ea a devenit
mai notorie ca niciodată. Nouria spune că bubuiturile subterane sunt
deja din ce în ce mai puternice. Oamenii sunt mai disperați să acționeze, să se implice
și să facă față The Reestablishment. Grupurile de rezistență cresc.
Civilii găsesc modalități de a deveni mai deștepți — de a deveni mai puternici, împreună. Iar
Ella le-a dat o siluetă pe care să se adună. Toată lumea vorbește despre ea.
Ea a devenit un simbol al speranței pentru mulți.
Îi strâng mâna Elei, întorcându-i zâmbetul, iar când obrajii ei se înroșesc
de culoare, trebuie să rețin dorința de a o trage în brațe.
Ea mă uimește mai mult în fiecare zi.
Conversația mea cu Kenji este încă, în ciuda tuturor, în prim-planul
minții mele. Lucrurile se simt mereu atât de disperate în aceste zile, încât simt o nouă
insistență sâcâitoare că această fereastră de calm ar putea fi singura mea șansă la
fericire. Suntem aproape constant în război, fie luptăm pentru viețile noastre, fie fugăm
– și nu există nicio garanție a unui viitor. Nicio garanție că voi trăi să
văd încă un an. Nicio promisiune de a îmbătrâni. Mă face să simt că...
mă opresc, brusc, iar Ella aproape că se împiedică.
"Te simți bine?" spune ea, strângându-mă de mână.
Dau din cap. Îi ofer un zâmbet distras și scuze vagi în timp ce începem
să mergem din nou, dar...

mai rulez cifrele o dată.
În cele din urmă, spun, fără să ridic privirea: „S-a întâmplat să știe cineva ce zi este?”
Și răspunde cineva, o voce din grup pe care nu mă deranjez să o identific, confirmând ceea ce credeam deja că ar fi adevărat. Tatăl meu nu mințea.
Maine este ziua mea de nastere.
Voi împlini douăzeci de ani.
Mâine.
Revelația tună prin mine. Această zi de naștere pare mai mult o piatră de hotar decât de obicei, pentru că viața mea, în urmă cu exact un an, era aproape de nerecunoscut. Aproape totul în viața mea este diferit acum. Acum un an eram o altă persoană. Eram într-o relație îngrozitoare, autodistructivă, cu o altă persoană. În urmă cu un an, anxietatea mea era atât de paralizantă, încât cinci minute singur cu propria mea minte mă lăsau în spirală zile întregi. M-am bazat în întregime pe rutinele și programele mele pentru a mă ține legat de ororile nesfârșite ale jobului meu și de cerințele ei. Eram inflexibil dincolo de rațiune. M-am agățat de umanitate de un fir. M-am simțit atât sălbatic, cât și aproape ieșit din minți, tot timpul. Gândurile și temerile mele personale erau atât de întunecate încât mi-am petrecut aproape toate orele libere fie făcând mișcare, în poligonul meu de tragere, fie în măruntaiele Sectorului 45, rulând simulări de antrenament pe care, nu sunt mândru să recunosc, le-am conceput special pentru a le experimenta. ma sinucid, iar si iar .
Asta a fost acum un an. Cu mai puțin de un an în urmă. Cumva, se simte ca cu o viață în urmă. Și când mă gândesc înapoi la cine am fost și la ce a crezut acea versiune a mea însumi că va fi viața mea astăzi, sunt profund și profund umilit.
Astăzi nu este pentru totdeauna. Fericirea nu se întâmplă. Fericirea trebuie descoperită, separată de pielea durerii. Trebuie revendicat. Tinut aproape. Protejat.
„Ai prefera să faci un duș și să te schimbi înainte de a te reuni cu ceilalți?” spune Nouria.
Vocea ei este ascuțită și clară și mă scutură de reveria mea. — Da, spun eu repede. „Aș aprecia foarte mult timpul de odihnă.”
"Nici o problemă. Ne întâlnim la cină în cortul principal peste două ore. Vă voi arăta noile voastre reședințe.” Ea ezită. „Sper că mă vei ierta că sunt prezumțioasă, dar am presupus că voi doi” – se uită la mine și la Ella – „ați dori să împărțiți un spațiu. Dar, desigur, dacă asta nu este... —
Da, mulțumesc, spune Ella repede. Obrajii ei sunt deja roz.
„Suntem recunoscători pentru atenția ta.”
Nouria dă din cap. Ea pare mulțumită. Apoi se întoarce către Kenji și Nazeera și spune: „Dacă vrei, pot aranja să mă alătur camerelor tale separate, astfel încât să...”
Kenji și Nazeera să răspundă în același timp.
"Ce? Nu."
"Absolut nu."
„Oh, îmi pare atât de rău”, spune Nouria repede. "Scuzele mele. Nu ar fi trebuit să presupun.”
Pentru prima dată, Nazeera pare tulburată. Cu greu poate scoate cuvintele când spune: „De ce ai crede că am dori să împărțim o

cameră?”
Nouria scutură din cap. Împărtășește o privire rapidă și confuză cu
Castle, dar pare brusc mortificată. "Nu știu. Îmi pare rău. Păreai
... —
Camerele separate sunt perfecte, spune Kenji tăios.
— Grozav, spune Nouria puțin prea strălucitoare. „Voi deschide calea.”
Și mă uit, amuzată, cum Castle încearcă și nu reușește să ascundă un zâmbet.
Reședința noastră, așa cum a numit-o Nouria, este mai mult decât aș fi putut spera. M
-am gândit că vom fi în camping; în schimb, în interiorul fiecărui cort este o
casă în miniatură, de sine stătătoare. Există un pat, o zonă mică de living, o bucătărie mică și o
baie completă. Mobilierul este rezervat, dar luminos, bine făcut și curat.
Și când Ella intră, își scapă pantofii și se aruncă
pe spate pe pat, aproape îmi pot imagina că ne-am închipuit împreună, poate,
într-o zi, în propria noastră casă. Gândul îmi trimite un val de
euforie dezorientatoare prin corpul meu.
Și apoi — frica.
Pare a fi tentant soarta chiar să speri la o asemenea fericire. Dar
există o altă parte din mine, o mică, dar insistentă parte din mine, care se agață
totuși de această speranță. Eu și Ella am depășit ceea ce am crezut cândva imposibil.
Nu am visat niciodată că mă va mai iubi odată ce a știut totul despre mine. Nu am
visat niciodată că durerea de inimă și ororile evenimentelor recente nu vor
face decât să ne apropie sau că dragostea mea pentru ea s-ar putea cumva crește de zece ori în
două săptămâni. Am crescut crezând că bucuriile acestei lumi sunt pe care
să le bucure alți oameni. Eram sigur că am fost sortit unei vieți sumbre, solitare,
exclus pentru totdeauna de mulțumirea oferită de legătura umană.
Dar acum...
Ella căscă fără sunet, îmbrățișând o pernă la piept în timp ce se ghemuiește pe
o parte. Ochii ei se închid.
Un zâmbet îmi trage gura în timp ce o privesc.
Încă sunt uimit de cum doar vederea ei mi-ar putea aduce atât de multă
pace. Se mișcă, din nou, adâncindu-se mai adânc în perne și îmi
dau seama că trebuie să fie epuizată. Și oricât de mult mi-ar plăcea să o trag în
brațe, decid să-i las spațiu. Mă dau înapoi în liniște și, în schimb, folosesc
timpul pentru a explora restul noii noastre case temporare.
Încă sunt surprins de cât de mult îmi place.
Avem mai multă intimitate aici, în acest nou sediu, decât am avut vreodată
înainte. Mai multă libertate. Aici, sunt un vizitator, bine ai venit să-mi fac
duș și să mă odihnesc înainte de cină. Nimeni nu se așteaptă ca eu să conduc lumea lor.
Nu am corespondență de care să mă ocup. Fără sarcini groaznice de care să se ocupe.
Nu există
civili de supravegheat. Fără inocenți la tortură. Mă simt mult mai liber acum că
altcineva a luat frâiele.
Este atât extraterestru cât și minunat.
Este atât de bine să avem spațiu cu Ella — spațiu literal și figurat —
pentru a fi noi înșine, pentru a fi împreună, pentru a fi pur și simplu și a respira. Eu și Ella am împărțit
dormitorul meu la bază, dar nu ne-am simțit niciodată ca acasă acolo. Totul era
rece, steril. Am urât clădirea aia. Urăsem camera aceea. Am urât fiecare minut din
viața mea. Acei pereți – camerele mele personale – erau sufocatori, plini
de amintiri îngrozitoare. Dar aici, deși camera este mică,

spațiile înguste reușesc să fie confortabile. Acest loc se simte proaspăt, nou și senin. Viitorul
nu pare improbabil aici. Speranța nu se simte ridicolă.
Se simte ca o șansă de a începe din nou.
Și nu se simte periculos să visezi că într-o zi, Ella ar putea fi a mea
din toate punctele de vedere. Soția mea. Familia mea. Viitorul meu.
Nu am îndrăznit niciodată să mă gândesc la asta.
Dar speranța mea se stinge la fel de repede cum a apărut. Avertismentele lui Kenji
îmi trec prin minte și mă simt brusc agitată. Se pare că
a-i cere Ella în căsătorie este mai complicat decât am crezut inițial că ar putea
fi. Se pare că am nevoie de un fel de plan. Un inel. Un moment pe un genunchi. Totul
mi se pare ridicol. Nici nu știu de ce sună ridicol,
exact, doar că nu se simte ca mine. Nu știu cum să fac o
performanță. Nu vreau să fac o scenă. Mi s-ar parea chinuitor sa fie asa
vulnerabil în fața altor persoane sau într-un cadru necunoscut. Nu aș
ști ce să fac cu mine.
Cu toate acestea, aceste probleme par de depășit în căutarea veșniciei cu
ea. M-aș pune pe un genunchi dacă Ella ar vrea. I-aș cere în căsătorie într-o cameră
plină cu cei mai apropiați prieteni ai ei, dacă de asta avea nevoie.
Nu, frica mea este ceva mult mai mare decât atât.
Lucrul pe care mi l-a spus Kenji astăzi care m-a zguduit până la capăt a fost
posibilitatea ca Ella să spună nu. Este de neconceput că nu
mi-a trecut niciodată prin minte că ar putea spune nu.
Bineînțeles că ar putea spune nu.
Ar putea fi neinteresată din mai multe motive. S-ar putea să nu fie
pregătită, de exemplu. Sau s-ar putea să nu fie interesată de instituția
căsătoriei în ansamblu. Sau, cred, pur și simplu s-ar putea să nu vrea să se lege
de mine într-un mod atât de permanent.
Gândul îmi trimite un fior prin corp.
Presupun că am presupus că ea și cu mine suntem pe aceeași pagină, din punct de
vedere emoțional. Dar
presupunerile mele din acest departament m-au pus în probleme de mai multe ori
decât aș vrea să recunosc, iar miza este prea mare acum pentru a nu lua
în serios preocupările lui Kenji. Nu sunt pregătit să recunosc răul pe care
mi-ar face inimii dacă mi-ar respinge propunerea.
Respir adânc și ascuțit.
Kenji a spus că trebuie să-i aduc un inel. Până acum a avut dreptate cu majoritatea
lucrurilor pe care le-am greșit în relația noastră, așa că înclin să cred că
ar putea avea sens. Dar habar n-am unde aș putea să evoc un
inel într-un loc ca acesta. Poate dacă ne-am întoarce acasă, unde eram familiarizat
cu zona și cu artizanii ei...
Dar aici?
Este aproape prea mult să te gândești acum.
Sunt atât de multe de gândit, de fapt, încât nu-mi vine să cred că mă
gândesc la așa ceva — într-un moment ca acesta. Nici măcar nu am avut
un moment să împac aparenta regenerare a tatălui meu sau, literalmente,
oricare dintre celelalte revelații noi, scandaloase, pe care ni le-au aruncat familiile noastre.
Suntem în mijlocul unei lupte pentru viețile noastre; luptăm pentru viitorul
lumii.
Îmi strâng ochii. Poate chiar sunt un idiot.
Acum cinci minute, sfârșitul lumii părea motivul potrivit pentru a
ne propune: să iau tot ce pot în această lume trecătoare — și să nu mă întristez

nimic. Dar dintr-o dată, se simte că aceasta ar putea fi cu adevărat o
decizie impulsivă. Poate că nu este momentul potrivit, până la urmă.
Poate că Kenji avea dreptate. Poate că nu gândesc clar. Poate s-o pierd
pe Ella și să recâștig toate aceste amintiri —
Poate că m-a făcut irațional.
Îmi împing de perete, încercând să-mi limpezesc capul. Rătăcesc restul
spațiului mic, ținând cont de tot ce se află în cortul nostru și mă uit în
baie. Sunt ușurat să descopăr că există instalaţii sanitare adevărate. De fapt, cu cât
mă uit mai mult în jur, cu atât îmi dau seama că acesta nu este deloc un cort. Există
podele și pereți reale și un singur tavan boltit în această cameră, ca și cum fiecare
unitate ar fi de fapt o clădire mică, de sine stătătoare. Corturile par să fie drapate
peste întreaga structură – și mă întreb dacă au un
scop mai practic, care nu este imediat evident.
Câțiva ani, a spus Nouria.
Câțiva ani au locuit aici și au făcut din aceasta casa lor. Au găsit într-adevăr
o modalitate de a face ceva din nimic.
Baia are o dimensiune frumoasă – suficient de spațioasă pentru ca două persoane să le
împartă,
dar nu suficient de mare pentru o cadă. Totuși, când ne-am apropiat prima dată de
poiană, nici măcar nu eram sigur că vor avea facilități adecvate sau apă curentă, așa că
asta este mai mult decât aș fi putut spera. Și cu cât mă uit mai mult la duș,
cu atât sunt mai mult disperată să mă clătesc în aceste săptămâni de pe piele.
Întotdeauna m
-am chinuit să rămân curat, chiar și în închisoare, dar a trecut prea mult timp de când nu
am făcut un duș fierbinte cu apă curgătoare și cu greu pot rezista tentației
acum. Și deja mi-am dezbrăcat majoritatea hainelor când o
aud pe Ella strigându-mi numele, vocea ei încă adormită preluând din ceea ce
servește drept dormitor. Sau spațiu pentru pat. Nu este chiar o cameră, ci
o zonă destinată unui pat.
"Da?" sun înapoi.
"Unde te duci?" ea spune.
„M-am gândit că aș putea să fac un duș”, încerc să spun fără să strig. Tocmai mi-am
ieșit din lenjerie și am intrat în dușul în picioare, dar rotesc cadranele
în direcția greșită și stropește apă rece de la duș. Sar
înapoi chiar dacă mă grăbesc să-mi anulez greșeala și aproape mă ciocnesc cu
Ella în acest proces.
Ella, care stă brusc în spatele meu.
Nu știu dacă este obiceiul, instinctul sau autoconservarea, dar iau un
prosop de pe un raft din apropiere și îl apăs rapid pe corpul meu expus. Nici
nu înțeleg de ce sunt brusc conștient de mine. Nu mă simt niciodată
inconfortabil în propria mea piele. Îmi place felul în care arăt goală.
Dar acest moment nu era unul pe care l-am anticipat și mă simt lipsit de apărare.
„Bună, dragă”, spun eu, respirând repede. Îmi amintesc să zâmbesc. „Nu
te-am văzut stând acolo.”
Ella își încrucișează brațele, prefăcându-se că pare nebună, dar văd efortul pe care
îl face pentru a-și contracara un zâmbet. „Aaron”, spune ea cu severitate. — Aveai
de gând să faci un duș fără mine?
Sprâncenele mele zboară în sus, surprinse.
Pentru o clipă, nu știu ce să spun. Și apoi, cu atenție, „Ați
dori să vă alăturați mie?”
Ea face un pas înainte, își înfășoară brațele în jurul taliei mele și se uită la mine
cu un zâmbet dulce, secret. Privirea din ochii ei este suficientă pentru a mă face să mă

gândesc
să scapi prosopul.
Îi șoptesc numele, cu inima plină de emoție.
Ea mă trage mai aproape, atingându-și ușor buzele de pieptul meu, iar eu mă liniștesc inconfortabil. Sărutările ei devin din ce în ce mai intense, buzele ei lăsând o dâră de foc pe pieptul meu, în josul trunchiului meu, și simțind că îmi trece prin vene, îmi dă foc. Deodată uit de ce ținem vreodată un prosop.
Nici măcar nu știu când cade pe podea.
Îmi strec brațele în jurul ei, o trag. Se simte incredibil, corpul ei se potrivește perfect împotriva mea și îi înclin fața în sus, mâna prinsă undeva în spatele gâtului și la baza maxilarului ei și o sărut, blând și încet . , căldura umplându-mi sângele cu o viteză periculoasă. O trag mai tare și ea icnește, se împiedică și face un pas accidental înapoi și o prind, apăsând-o de peretele din spatele ei. Îi strâng tivul rochiei și, dintr-o mișcare lină, o smulg în sus, mâna mea alunecând sub material pentru a-i îndepărta pielea netedă a taliei ei, pentru a-i prinde tare șoldul. Îi despart picioarele cu coapsa mea și ea scoate un sunet moale și disperat adânc în gâtul ei și îmi face ceva, să o simt așa, să o aud așa — să fiu asaltată de valuri nesfârșite ale plăcerii și dorinței ei...
Mă înnebunește.
Îmi îngrop fața în gâtul ei, cu mâinile în sus, sub rochia ei pentru a-i simți pielea, fierbinte, moale și sensibilă la atingerea mea. Mi-a fost atât de dor de ea. Mi-a fost dor de corpul ei sub mâinile mele, mi-a fost dor de parfumul pielii ei și de șoapta moale, ușoară, a părului ei pe corpul meu. O sărut pe gât, încercând să ignor tensiunea din mușchii mei sau presiunea puternică și disperată care mă duce spre ea, spre nebunie. Există o durere care se extinde în interiorul meu și cer mai mult, cerând să o răsturn și să mă pierd în ea aici, chiar acum, iar ea șoptește:
„Cum... Cum te simți mereu atât de bine?” Se lipește de mine, cu ochii între pleoape, dar strălucitori de dorință. Fața ei este îmbujorată. Cuvintele ei sunt pline de sentimente când spune: „Cum îmi faci mereu asta?”
Mă despart de ea.
Fac doi pași înapoi și respir greu, încercând să-mi recapăt controlul chiar și în timp ce ochii ei se măresc, brațele ei rămânând brusc nemișcate.
„Aaron?” ea spune. — Ce-i...
— Scoate-ți rochia, spun eu încet.
Înțelegerea se trezește în ochii ei.
Nu spune nimic, se uită doar la mine, cu atenție, în timp ce eu privesc, închisă pe loc de o formă acută de agonie. Mâinile îi tremură, dar ochii îi sunt dornici și nervoși. Ea împinge materialul în jos, pe lângă umeri și îl lasă să cadă pe podea. O beau în timp ce ea iese din rochie, mintea mea năvălind.
Minunat, cred. Atât de superb.
Pulsul meu este sălbatic.
Când o cer, își desfășoară sutienul. Câteva clipe mai târziu, lenjeria ei se alătură sutienului ei pe podea și nu pot privi în altă parte de la ea, mintea mea neputând procesa perfecțiunea acestei fericiri. E atât de uimitoare încât cu greu pot respira. Cu greu pot să înțeleg că ea este a mea, că mă vrea, că m-ar iubi vreodată. Nici măcar nu mă aud gândindu-mă la zgomotul de sânge din urechile mele, inima bătându-mi atât de repede și de tare încât pare să-mi lovească

craniul.
Vederea ei stând în fața mea, vulnerabilă și îmbujorată de dorință,
îmi face lucruri sălbatice și disperate în mintea mea. Doamne, fanteziile pe care le-am avut
despre ea. Locurile în care mintea mea a plecat.
Eu fac un pas înainte și o ridic, iar ea icnește, surprinsă, lipindu-se
cu disperare de gâtul meu, în timp ce îi prind picioarele în jurul taliei mele, cu brațele asezându-mi sub coapsele ei. Îmi place să simt greutatea curbelor ei moi. Îmi place să o am atât de aproape de mine. Iubesc brațele ei în jurul gâtului meu și strângerea picioarelor ei în jurul șoldurilor mele. Îmi place cât de pregătită este, cu coapsele
deja despărțite, fiecare centimetru din ea lipit de mine. Dar apoi își trece
mâinile pe spatele meu gol și trebuie să rezist nevoii de a tresari. Nu vreau
să fiu conștient de cicatricile de pe corpul meu. Nu vreau ca nicio parte din mine
să fie interzisă pentru ea. Vreau ca ea să mă cunoască exact așa cum sunt și, oricât de greu
este, îmi permit să mă ușuresc în atingerea ei, închizând ochii în timp ce își trage
mâinile în sus, pe umerii mei, pe brațele mele.
„Ești atât de minunată", spune ea încet. „Sunt mereu surprins. Nu
contează de câte ori te văd fără haine pe tine, mereu sunt
surprinsă. Nu pare corect ca cineva să fie atât de minunat."
Se uită la mine, se holbează la mine de parcă ar aștepta un răspuns, dar nu pot
vorbi. Mi-e teamă că s-ar putea dezlega dacă o fac. O vreau cu o nevoie disperată pe care nu am cunoscut-o până acum – o nevoie disperată și dureroasă atât de copleșitoare încât amenință să mă consume. Am nevoie de ea. Am nevoie de asta. Acum. Respir adânc și nesigur și o duc în duș.
Ea țipă.
Apa fierbinte ne lovește repede și puternic și o apăs de peretele dușului,
pierzându-mă în ea într-un mod pe care nu l-am mai avut niciodată. Săruturile sunt mai profunde,
mai disperate. Căldura, mai explozivă. Totul dintre noi se simte sălbatic
, crud și vulnerabil.
pierd noţiunea timpului.
Nu știu de cât timp suntem aici. Nu știu cât timp m-am
pierdut în ea când strigă, strângându-mă atât de tare de brațe,
unghiile ei îmi înfundă pielea, țipetele ei înăbușite pe pieptul meu. Mă simt
slăbit, nesigur în timp ce ea se prăbușește în brațele mele; Sunt îmbătată de puterea pură, uluitoare, a emoțiilor ei: valuri nesfârșite de dragoste și dorință, dragoste și bunătate, iubire și bucurie, dragoste și tandrețe. Atâta tandrețe.
Este aproape prea mult.
Mă întorc înapoi, sprijinindu-mă de perete în timp ce ea își apasă
obrazul de pieptul meu și mă ține, cu trupurile noastre ude și grele de
sentimente, inimile noastre bătând cu ceva mai puternic decât am
crezut vreodată posibil. Îi sărut curba umărului, ceafa. Am
uitat unde suntem și tot ce ne mai rămâne de făcut și mă țin, apa fierbinte
curgându-mi pe brațe, membrele încă tremurând ușor, prea îngrozită ca să
o las să plece.
Juliette Ella
Mă trezesc cu tresărire.
După ce am ieșit de la duș, eu și Aaron ne-am uscat, ne-am urcat în pat
fără un cuvânt și am adormit imediat.
Habar n-am cât e ceasul.

Trupul lui Aaron este încolăcit în jurul meu, unul dintre brațele lui sub capul meu, celălalt încolăcit în jurul taliei mele. Brațele lui sunt grele, iar greutatea lui
se simte atât de bine – mă face să mă simt atât de în siguranță – încât, pe de o parte, nu vreau
să mă mișc niciodată. Pe de altă parte,
știu că probabil ar trebui să ne ridicăm din pat.
Oftez, detestând să-l trezesc – pare atât de obosit – și mă întorc,
încet, în brațele lui.
Doar mă strânge mai tare.
Se mișcă astfel încât bărbia lui să se sprijine pe capul meu; Fața mea este acum lipită ușor de gâtul lui și îl inspir, trecându-mi mâinile de-a lungul
liniilor puternice și adânci ale mușchilor din brațele lui. Totul la el se simte brut.
Puternic. Există ceva atât sălbatic, cât și îngrozit în inima lui și,
cumva, știind asta, nu face decât să-l iubesc mai mult. Îi trasez liniile
omoplaților, curba coloanei vertebrale. Se agită, dar doar puțin, și
își îngroapă fața în părul meu, inspirându-mă.
„Nu pleca”, spune el încet.
Îmi înclin capul, îi sărut ușor coloana gâtului. „Aaron”, îi șoptesc,
„nu plec nicăieri”.
Oftă. Spune: „Bine”.
Zambesc. „Dar probabil ar trebui să ne ridicăm din pat. Trebuie să mergem la
cină. Toți ne vor aștepta.”
Clătină din cap, abia. Scoate un sunet dezaprobator în gât.
„Dar...”
„Nu.” Și apoi, cu dibăcie, mă ajută să mă întorc. Mă îmbrățișează strâns
din nou, cu spatele lipit de pieptul lui. Vocea lui este blândă, răgușită de
dorință când spune. „Lasa-ma sa ma bucur de tine, iubire. Te simti atat de bine."
Și cedez. Se topește înapoi în brațele lui.
Adevărul este că îmi plac cel mai mult aceste momente. Mulțumirea liniștită. Pacea
. Iubesc greutatea lui, senzația lui, corpul lui gol încolăcit
în jurul meu. Nu mă simt niciodată mai aproape de el decât mă simt așa, când nu e nimic între noi.
Îmi sărută blând tâmpla. Mă trage, cumva, și mai strâns. Și
buzele lui sunt la urechea mea când spune:
„Kenji a spus că trebuia să-ți aduc un inel”.
Mă înţepenesc, confuz. Încercați să vă întoarceți când spun: „Ce vrei să spui?”
Dar Aaron îmi ușurează corpul înapoi. Își sprijină bărbia pe umărul meu.
Mâinile lui se mișcă pe brațele mele, urmăresc curba șoldurilor mele. Mă sărută pe gât o dată, de două ori, atât de blând. „Știu că fac asta greșit”, spune el. „Știu că
nu mă pricep la așa ceva, dragă, și sper că mă vei ierta
pentru asta, dar nu știu cum să o fac altfel.” O pauză. „Și încep să
cred că m-ar putea ucide dacă nu o fac.”
Corpul meu este înghețat, chiar dacă inima îmi bate cu putere în piept.
— Aaron, spun eu, cu greu îndrăznind să respir. "Ce vrei sa spui?"
Nu spune nimic.
Mă întorc din nou și de data aceasta, el nu mă oprește. Ochii îi fulgeră
de emoție și mă uit la mișcarea blândă din gâtul lui în timp ce
înghite. Un mușchi îi sare în maxilar.
„Căsătorește-te cu mine”, șoptește el.
Mă uit la el, neîncrederea și bucuria se ciocnesc. Și privirea din ochii lui —
privirea plină de speranță, îngrozită din ochii lui — este cea care aproape mă omoară.
Deodată plâng.

Îmi bat mâinile peste față. Un suspine îmi scapă din gură.
Cu blândețe, îmi îndepărtează mâinile de pe față.
„Ella?” spune el, cuvintele lui nu sunt o șoaptă.
Încă plâng când îmi arunc brațele în jurul gâtului lui, încă plâng
când îmi spune, puțin nervos...
„Dragă, chiar trebuie să știu dacă asta înseamnă da sau nu...”
„Da,” plâng, ușor isteric. "Da. Da la tot ce este cu tine. Da pentru
totdeauna cu tine. Da."
Warner
Este aceasta bucurie?
Cred că s-ar putea să mă omoare.
„Aaron?”
"Da iubire?"
Ea îmi ia fața în mâini și mă sărută, mă sărută cu o dragoste atât de
adânc încât îmi eliberează creierul din închisoarea lui. Inima mea incepe sa bata violent.
„Ella”, spun eu. „O să fii soția mea.”
Mă sărută din nou, plângând din nou și deodată nu
mă recunosc. Nu îmi recunosc mâinile, oasele, inima. Mă simt nou.
Diferit.
„Te iubesc”, șoptește ea. "Te iubesc atat de mult."
„Că m-ai putea iubi deloc pare un fel de miracol.”
Ea zâmbește, chiar dacă dă din cap. „Este ridicol”, spune ea.
„Este foarte, foarte ușor să te iubesc.”
Și nu știu ce să spun. Nu stiu cum sa raspund.
Nu pare să o deranjeze.
O răsfoiesc, o sărut din nou și mă pierd în gustul și simțirea ei,
în fantezia a ceea ce am putea avea. Ce am putea fi. Și apoi o trag
ușor pe poala mea și ea se întinde pe corpul meu, așezându-se peste mine până când
suntem lipiți împreună, cu obrazul pe pieptul meu. Îmi înconjoară brațele în jurul
ei, îmi întind mâinile de-a lungul spatelui ei. Îi simt respirațiile blânde pe pielea mea,
genele ei gâdilându-mi pieptul în timp ce clipește și decid că nu voi
părăsi niciodată acest pat.
O liniște fericită și minunată se instalează între noi.
— Mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, spune ea încet.
"Da."
"Wow."
Zâmbesc, inima mi s-a umplut brusc de o bucurie inexprimată. Cu greu
mă recunosc. Nu-mi amintesc ultima dată când am zâmbit atât de mult. Nu- mi
amintesc să fi simțit vreodată acest fel de beatitudine pură și neîncărcată.
De parcă corpul meu ar putea pluti fără mine.
Îi ating părul, ușor. Treceți-mi degetele prin firele moi și mătăsoase.
Când în sfârșit mă ridic, se ridică și ea și se înroșește în timp ce eu mă uit la ea,
hipnotizată de vederea ei. Ochii ei sunt mari și strălucitori. Buzele ei pline
și roz. E perfectă, perfectă aici, goală și frumoasă în brațele mele.
Îmi apăs pe frunte de curba umărului ei, buzele mele atingându-
i pielea. „Te iubesc, Ella”, îi șoptesc. „Te voi iubi pentru tot restul
vieții mele. Inima mea este a ta. Te rog să nu mi-l dai înapoi niciodată.”
Ea nu spune nimic pentru ceea ce pare o eternitate.
În cele din urmă, o simt în mișcare. Mâna ei îmi atinge fața.
„Aaron”, șoptește ea. "Uită-te la mine."
Eu dau din cap.
„Aaron.”

Îmi ridic privirea, încet, pentru a-i întâlni ochii, iar expresia ei este în același timp tristă și dulce și plină de dragoste. Simt că ceva se dezgheță în mine în timp ce mă uit la ea și exact când ea este pe cale să spună ceva, un clopoțel complicat răsună prin cameră.
eu inghet.
Ella se încruntă. Se uita imprejur. „Sună ca o sonerie”, spune ea.
Mi-aș dori să pot nega posibilitatea.
Mă așez pe spate, deși ea încă stă în poala mea. Vreau ca această întrerupere să se termine. Vreau să mă întorc la conversația noastră. Vreau să rămân la planul meu inițial de a petrece restul nopții aici, în pat, cu logodnica mea perfectă, goală.
Se aude din nou clopoțelul și, de data aceasta, spun ceva hotărât nedomnesc pe sub răsuflarea mea.
Ella râde, surprinsă. — Tocmai ai jurat?
"Nu."
Un al treilea sonerie. De data aceasta, mă uit în sus la tavan și încerc să-mi limpez capul. Încercați să mă conving să mă mișc, să mă îmbrac. Trebuie să fie un fel de urgență, sau altfel...
Deodată, o voce:
„Ascultă, nu am vrut să vin, bine? Chiar nu am făcut-o. Urăsc să fiu tipul ăsta. Dar Castle m-a trimis să vin să vă iau pentru că ați ratat cina.
Se face foarte târziu și toată lumea este puțin îngrijorată, iar acum nici măcar nu răspunzi la ușă și — Iisuse Hristoase, deschide nenorocitul de ușă — ”
Nu-mi vine să cred. Nu pot să cred că e aici. El este mereu aici, ruinându-mi viața.
O să-l omor.
Aproape că mă împiedic încercând să-mi pun pantalonii și să ajung la ușă în același timp, dar când o fac, rup ușa, practic smulgând-o din balamalele.
„Cu excepția cazului în care cineva este mort, pe moarte sau dacă suntem atacați, vreau să pleci înainte ca eu să termin această propoziție.”
Kenji își mijește ochii la mine și apoi trece pe lângă mine în cameră.
Și sunt atât de uluit de fierea lui, încât îmi ia o clipă să-mi dau seama că va trebui să-l ucid.
„J—?” spune el uitându-se în jur în timp ce intră. „Ești aici?”
Ella ține cearșaful până la gât. „Uh, salut”, spune ea. Ea zâmbește nervoasă. "Ce faci aici?"
„Hei, e tare dacă tot îți spun J?” el spune. „Știu că te cheamă Ella și tot, dar m-am obișnuit atât de mult să-ți spun J încât mi se pare corect, știi ?”
„Îmi poți spune în continuare J”, spune ea. Și apoi se încruntă. „Kenji, ce e în neregulă?”
geam.
„Ieși afară”, îl răstesc eu. „Nu știu de ce ești aici și nu-mi pasă. Nu dorim să fim deranjați. Vreodată."
Ella îmi aruncă o privire ascuțită. Ea mă ignoră când îi spune lui Kenji:
„Este în regulă. Îmi pasă. Spune-mi ce e în neregulă.”
„Nimic nu este în neregulă”, spune Kenji. „Dar știu că iubitul tău nu mă va asculta, așa că am vrut să vă anunț că este aproape miezul nopții și că avem neapărat nevoie de voi să coborâți la cortul de luat masa cât mai curând posibil, bine?” El îi
aruncă o privire încărcată pe Ella, iar ochii ei se fac mari. Ea dă din cap. Simt că o

trepte bruscă de emoție și mă lasă confuz.
"Ce se întâmplă?" Spun.
Dar Kenji pleacă deja.
„Frate, chiar ai nevoie să mănânci o pizza sau așa ceva”, spune el,
bătându-mă pe umăr când pleacă. „Ai prea mulți abdomene.”
"Ce?" Sprâncenele mele se strâng împreună. „Asta nu este...”
„Glumesc”, spune Kenji, oprindu-se în prag chiar înainte de a pleca.
„Glumesc”, spune el din nou. "A fost o glumă. Iisus."
Și apoi trântește ușa în urma lui. Mă întorc.
"Ce se întâmplă?" spun din nou.
Dar ea doar zâmbește. „Ar trebui să ne îmbrăcăm.”
— Ella... —
Îți promit că o să-ți explic de îndată ce ajungem acolo.
Eu dau din cap. "S-a întâmplat ceva?"
„Nu... sunt doar... sunt foarte încântat să-i revăd pe toți de la Omega Point
și toți ne așteaptă în cortul de mese.” Ea se ridică din pat
încă ținând cearceaful de corp, iar eu trebuie să-mi strâng pumnii ca să nu-
l smulg de ea. De la fixarea ei de perete.
Și înainte ca eu să am ocazia să răspund, ea dispare în
baie, cearceaful târându-se pe podea în timp ce merge.
o urmaresc.
Își caută hainele, fără să țină seama de prezența mea, dar rochia ei este
pe podea într-un colț pe care nu l-a întrezărit încă și mă îndoiesc că oricum ar vrea să-și
pună din nou rochia aia însângerată. Ar trebui să-i spun că am găsit un
sertar plin cu haine simple, standard, pe care probabil că avem voie să le împrumutăm.
Poate mai târziu.
Deocamdată, trec în spatele ei, îmi trec mâinile în jurul taliei ei. Ea tresări
și cearceaful cade pe podea. „Ella”, spun eu încet, trăgându-i trupul de
al meu. „Dragă, trebuie să-mi spui ce se întâmplă.”
O întorc, încet. Se uită în jos la ea însăși, surprinsă – mereu
surprinsă – de vederea corpului ei gol. „Nu am haine pe mine”,
șoptește ea.
„Știu”, spun, zâmbind în timp ce îmi trec mâinile pe spatele ei, apreciindu-i
moliciunea, curbele ei perfecte. Mi-aș dori să pot stoca aceste momente. Aș vrea să
le pot revedea. Retrăiește-le. Ea tremură în brațele mele și o trag
mai aproape.
„Nu e corect”, spune ea, înconjurându-și brațele în jurul meu. „Nu este corect să
simți emoții. Că este imposibil să păstrezi secrete față de tine.”
„Ceea ce nu e corect”, spun eu, „este că ești pe cale să te îmbraci și să
mă forțez să părăsesc acest dormitor și nu știu de ce.”
Se uită la mine, cu ochii mari și nervoși chiar dacă zâmbește. Simt
că e sfâșiată, cu inima în două locuri deodată. „Aaron”, spune ea
încet. „Nu-ți plac surprizele?”
„Urăsc surprizele.”
Ea râde. Clătină din cap. „Cred că ar fi trebuit să știu asta.”
Mă uit la ea, cu sprâncenele ridicate, așteptând încă o explicație.
„O să mă omoare pentru că ți-am spus”, spune ea. Și apoi, la
privirea din ochii mei: „Nu... vreau să spun, nu literal. Dar doar...” În cele din urmă, oftă ea.
Și nu se va uita la mine când spune:
„Îți organizăm o petrecere de ziua de naștere”.
Sunt sigur că am auzit-o greșit.
Juliette Ella

A fost nevoie de mai multă muncă decât mi-am imaginat ca să-l fac să mă creadă. El a vrut să
știe cum știa cineva că mâine este ziua lui și cum am
fi putut să plănuim o petrecere când nu aveam idee că vom
prăbuși avionul aici și de ce i-ar fi organizat cineva o petrecere și
nici măcar nu era. sigur că-i plăceau petrecerile și mai departe și mai departe
Și până când am pășit literalmente pe ușile cortului de mese
și toată lumea i-a strigat la mulți ani, m-a crezut în sfârșit
. Nu a fost mult, desigur. Nu prea avusesem timp să ne pregătim. Știam că
se apropie ziua lui pentru că o ținem evidența încă de când
mi-a spus ce îi făcea tatăl lui, în fiecare an, de
ziua lui. Mi-am jurat că voi face tot ce voi putea pentru a înlocui acele
amintiri cu altele mai bune. Că pentru totdeauna voi încerca să înec
întunericul care i-a inspirat întreaga viață tânără.
I-am spus lui Kenji, când m-a găsit, că mâine era ziua lui Aaron
și l-am pus să-mi promită că, indiferent de ce s-ar întâmpla, atunci când l-am găsi
vom găsi o modalitate de a sărbători, într-un fel mic.
Dar asta...
Asta a fost mai mult decât aș fi putut spera. M-am gândit că, având în vedere
constrângerile noastre de timp, o să facem doar un grup să-i cânte „La mulți ani” sau
poate să mâncăm desert în onoarea lui, dar asta...
E un tort adevărat.
O prăjitură cu lumânări în ea, care așteaptă să fie aprinsă.
Toată lumea de la Omega Point este aici – întregul echipaj de fețe cunoscute:
Brendan și Winston, Sonya și Sara, Alia și Lily și Ian și Castle.
Doar Adam și James lipsesc, dar avem și noi prieteni –
Haider este aici. La fel și Stephan. Nazeera.
Și apoi este noua rezistență. Membrii Sanctuarului pe care
nu i-am întâlnit încă, ies cu toții în față, strânși în jurul unui singur
tort modest. Scrie:
WARNER LA MULȚI ANI
în glazură roșie.
Conducta este puțin neglijentă. Glazura este imperfectă. Dar când cineva
stinge lămpile și aprinde lumânările, Aaron merge brusc lângă mine.
Îi strâng mâna în timp ce mă privește, cu ochii rotunzi de o nouă emoție.
Există tragedie și frumusețe în ochii lui: ceva stoic care refuză să
fie mișcat și ceva copilăresc care nu poate să nu simtă bucurie. Pe scurt, arată
de parcă ar suferi.
„Aaron”, șoptesc eu. „Este în regulă?”
Îi ia câteva secunde să răspundă, dar când în sfârșit o face, dă din cap.
O singură dată, dar este suficient.
— Da, spune el încet. „Este în regulă.”
Și mă simt relaxat.
Mâine, va fi durere și devastare cu care să se lupte.
Mâine ne vom scufunda într-un nou capitol al greutăților. Se
pregătește un război mondial. O bătălie pentru viețile noastre – pentru întreaga lume. În acest moment, puține
sunt sigure. Dar în seara asta, aleg să sărbătoresc. Vom sărbători
bucuriile mici și mari. Zile de naștere și logodne. Vom găsi
timp pentru fericire. Pentru că cum putem rezista împotriva tiraniei dacă noi
înșine suntem plini de ură? Sau mai rău...
Nimic?

Vreau să-mi amintesc să sărbătoresc mai mult. Vreau să-mi amintesc să experimentez mai multă bucurie. Vreau să îmi permit să fiu fericit mai des. Vreau să
-mi amintesc, pentru totdeauna, această expresie de pe chipul lui Aaron, când este hărțuit să-și stingă
lumânările de ziua lui pentru prima dată.
Până la urmă, pentru asta luptăm, nu-i așa?
O a doua șansă de bucurie.
Despre autor
Fotografie de Tana Gandhi
TAHEREH MAFI este autorul bestseller-urilor din New York Times și USA Today pentru A Very Large Expanse of Sea, seria Shatter Me, Furthermore și Whichwood. De obicei, ea poate fi găsită cu supracofeină și blocată într-o carte.
O puteți găsi online aproape oriunde @TaherehMafi sau la www.taherehbooks.com.
Descoperiți autori grozavi, oferte exclusive și multe altele la hc.com.
Cărți de Tahereh Mafi
Shatter Me
Unravel Me
Ignite Me
Destroy Me
Fracture Me
Shatter Me Complete Collection
Restore Me
Defy Me
Shadow Me
A Very Large Expanse of Sea
Furthermore
Whichwood
Înapoi Anunț
DEscoperiți
următoarea dvs. lectură preferată
ÎNTÂLNEȘTE
noi autori care să iubească
Câștigă
cărți gratuite
DISTRIBUIȚI
infografice, liste de redare, chestionare și multe altele
URMĂȚI
cele mai recente videoclipuri
www.epicreads.com
Copyright
DEFY ME. Copyright © 2019 de către Tahereh Mafi. Toate drepturile rezervate conform Convențiilor internaționale și panamericane privind drepturile de autor. Prin plata taxelor solicitate, vi s-a
acordat dreptul neexclusiv, netransferabil de a accesa și de a citi textul acestei cărți electronice
pe ecran. Nicio parte a acestui text nu poate fi reprodusă, transmisă, descărcată, decompilată, modificată prin
inginerie inversă sau stocată sau introdusă în orice
sistem de stocare și recuperare a informațiilor, sub nicio formă sau prin orice mijloace, fie electronice sau mecanice, cunoscute acum sau

inventate în continuare . , fără permisiunea scrisă expresă a cărților electronice HarperCollins.
www.epicreads.com
Coperta © 2019 de Colin Anderson, inspirată de o fotografie de Sharee Davenport (gene de Christine Blackburne Photography)
Număr de control al Bibliotecii Congresului: 2019931360
Ediție digitală APRILIE 2019 ISBN: 978-0-06-267641-2
Tipărire ISBN: 978-0-06-267639-9
ISBN 978-0-06-288642-2 (ediție specială)
ISBN 978-0-06-290696-0 (ediție specială)
ISBN 978-0-06-289550-9 (ediție specială)
ISBN 978-0-06-289084-9 (ediție internațională) 19 20 21 22 23 PC/ LSCH
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
PRIMA EDIȚIE
Despre editor
Australia
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Australia
www.harpercollins.com.au
Canada
HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, etajul 41
Toronto, Ontario, Canada
M5H 4E3
www.harpercollins.ca
India
HarperCollins India
A 75, Sector 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in
Noua Zeelandă
HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, New Zealand
www.harpercollins.co.nz
Regatul Unit
HarperCollins Ltd.
1 London Bridges. Strada
Londra SE1 9GF, Marea Britanie
www.harpercollins.co.uk
Statele Unite
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com